

ONS ZUIDEN

PANORAMA

28 JANUARI 1937 — No. 4

LOSSE NUMMERS 15 CENT

HET STADHUIS TE BOLSWARD

TH. D. DOWER

Prinses Elizabeth en haar vader koning George VI maken een ochtendrit in het park te Windsor.

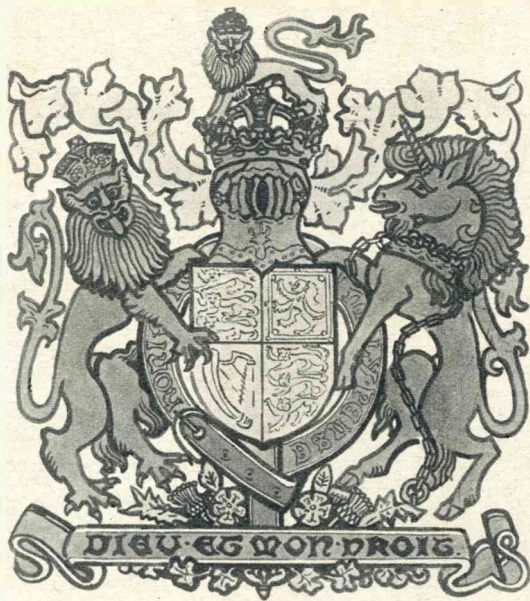
PRINSES ELIZABETH

Het Koninginnetje der Engelsche Jeugd

Het was tot voor korten tijd mogelijk, dat de wandelaars, die den grooten tuin tegenover het statige gebouw 145 Piccadilly te Londen passeerden, tusschen de zware spijlen van het hekwerk, dat den ouden lusthof omgeeft, nu en dan een glimp konden opvangen van twee zorgeloze kinderen, die in een hoek van den tuin aan het spelen waren onder de waakzame oogen van hun nurses, terwijl een detective van Scotland Yard op onopvallende wijze steeds in hun nabijheid bleef. De dames, die passeerden, maakten steeds 'n buiging, als een der beide kinderen toevallig opkeek van het spel en steeds kregen zij dan een vriendelijke, korte buiging terug. Een ieder wist, dat de oudste van die twee kinderen niemand anders was dan de tienjarige prinses Elizabeth en de andere, haar jongere zusje, prinses Margaret Rose.

Thans zijn de zonnige kinderen niet meer in den tuin te zien. Mogelijk is de wintersche tuin te kaal en te koud om er in te spelen. Maar meer voor de hand

Hoe zij wordt voorbereid op de groote taak, die haar wacht

waarop zij voor het eerst haar dribbelpasjes zette, is zij steeds de lieveling, het zonnekind van het Engelsche volk geweest, hoewel men in die dagen nog algemeen aannam, dat de prins van Wales in het huwelijk zou treden en kinderen krijgen. In dat geval

ligt het te veronderstellen, dat het wegblijven van de beide prinsesjes verband houdt met 't feit, dat hun ouders koning en koningin van Engeland zijn geworden en prinses Elizabeth de vermoedelijke opvolgster op den Engelschen troon. Alleen wanneer zij in de toekomst 'n broertje zou krijgen, dan zou deze vóórgaan als kroonprins, doch afgezien van deze mogelijkheid is prinses Elizabeth er op aangewezen, om te harer tijd haar vader op te volgen als koningin Elizabeth II, krachtens erfrecht.

Binnenkort zullen de twee prinsesjes het paleis aan 145 Piccadilly, waar de nieuwe koning als hertog van York gewoond heeft, verlaten en hun intrek nemen in Buckingham Palace, waar Elizabeth het meest gewichtige meisje ter wereld zal zijn! Vanaf den dag,

zou „Lillibet”, zooals men prinses Elizabeth algemeen noemde, opgroeien tot een gewone Engelsche prinses. Doch toen jaar na jaar verstreek zonder dat de prins van Wales in het huwelijk trad, begon men er in Engeland meer en meer rekening mede te houden, dat het erfrecht op den troon zou overgaan op den hertog van York.

Nu koning Edward VIII afstand heeft gedaan van den Engelschen troon en de hertog van York hem als koning is opgevolgd, bestaat er niet de minste twijfel meer aan, of prinses Elizabeth zal eenmaal de kroon dragen op haar gouden, zijden krullen. In het vooruitzicht, dat een koningin zal heerschen over 't Engelsche rijk, steekt iets, dat de Engelsche fantasie bezielt, dat de harten sneller doet kloppen; te meer door het vooruitzicht, dat het wederom een Elizabeth is, die heerscht over 't Engelsche volk. Want Elizabeth de Eerste was het, die Engeland van een arme, geteisterde en onderling verdeelde natie wist op te heffen en te vervolmaken tot de grootste wereldmacht. Deze koningin is nog steeds een der meest omstreden figuren uit de geschiedenis. Haast iedere historischrijver heeft een eigen theorie over haar opgezet.

Zij was de dochter van Henry VIII en Anna Boleyn. Haar regeering kenmerkte zich door wreede onderdrukkingen eenerzijds, door vrouwelijke teederheid anderzijds. Deze zonderlinge, raadselachtige

mengeling van aanleg en temperament heeft haar een aparte plaats in de geschiedenis gegeven als de grondlegster van het hedendaagsche Engelsche rijk.

Nog twee andere Elizabeths zijn uit de Engelsche historie bekend. De eene was de echtgenoot van Edward IV. Haar beide zoontjes werden in den Tower gedood.

De andere Elizabeth trad in het huwelijk met Henry VII. Hoewel deze verbintenis uit politieke motieven tot stand kwam, was zij het rijk ten zegen, zoodat Henry VII zijn zoon een bloeiend en welverrend Engeland achterliet.

De herinnering aan deze Elizabeths is te levendiger

De prinses gefotografeerd nadat ze een bezoek aan den tandarts gebracht had.

Koningin Elizabeth van Engeland (1533—1603), de grondlegster van het hedendaagsche Engelsche rijk.

geworden, nu 't Engelsche volk bedenkt, dat het in het dochttertje van koning George VI wederom een regerende koningin zal bezitten van dezen beroemden naam. Deze overweging is het, met de aantrekkelijkheid en de charme, die uitgaan van den jeugdigen leeftijd van de prinses, die haar de liefde van 't Engelsche volk heeft doen winnen.

Wat Londen in deze dagen ziet, als de lange, zwarte auto van prinses Elizabeth voorbijrijdt, is een klein, zonnig meisje met gouden lokken en met den lach van de zorgeloze jeugd in haar blauwe oogen. Alleen de vast gesloten lippen en de ferme kin doen een karakter vermoeden en een aanleg gelijk aan die van koningin Mary, met wie zij, naar men zegt, een sterke overeenkomst vertoont. Naar de menigten van wuivende dames en van heeren, die eerbiedig en met een vriendelijken glimlach hun hoeden afnemen, zendt zij door de ramen van den auto een kus, op zoo'n beminnelijke en ongedwongen wijze, alsof de wuivende menschenmenigten slechts een soort nieuwe speelmakertjes voor haar zijn.

Bonbons, afdeelingssalen in ziekenhuizen en met de hand geschilderd porcelein zijn naar haar genoemd. De „Prinses-Elizabeth-marsch” staat op het repertoire van alle militaire muziekcorsen, terwijl op de kaarten van het Zuidpoolgebied het „Prinses-Elizabeth-land” staat aangegeven.

Haar beeltenis is afgedrukt op de postzegels van Canada en Newfoundland; het museum van Mme. Tussaud bevat haar wasfiguur, terwijl in de Royal Academy haar in olieverf geschilderd portret hangt.

Weldra zal zij haar eigen particulieren secretaris hebben, want zij ontvangt brieven uit alle hoeken der wereld, van meisjes en jongens die zij niet kent, waarover zij nooit heeft gehoord. Gedurende heel haar korte leventje heeft zij niets anders gezien dan menschenmenigten, soldaten, eerewachten en persfotografen, die plotseling voor haar opdoken op de zonderlingste plaatsen en op de zonderlingste tijden. Steeds schijnen op eerbiedigen afstand dienaren te moeten gereed staan, gestoken in de Yorksche livrei,

bezig met het inpakken van groote koffers, waarin geregeld eenige lievelingsstukken van haar enormen voorraad speelgoed worden gestopt. Zij heeft geleerd rustig te slapen in de nachtreinen naar Schotland op een heel wat jeugdiger leeftijd dan de meeste kleine meisjes.

Hoewel prinses Elizabeth nog een kind is, de mogelijkheid, dat zij in de toekomst een regerende koningin zal zijn, heeft aan haar opvoeding een bijzondere betekenis gegeven. Deze opvoeding was reeds in groote trekken uitgestippeld tijdens het leven van koning George, want de mogelijkheid, dat prinses Elizabeth troonopvolgster zou zijn, was reeds jaren geleden onder de oogen gezien en heeft ook richting gegeven aan haar eerste studiejaren. Nu zij door de dood van koning George en de abdicatie van koning Edward dichter bij den troon is komen te staan, behoeven, dank zij deze voorzorg, geen extra-maat-

regelen voor haar opvoeding te worden genomen en kan deze geheel op denzelfden voet worden voortgezet.

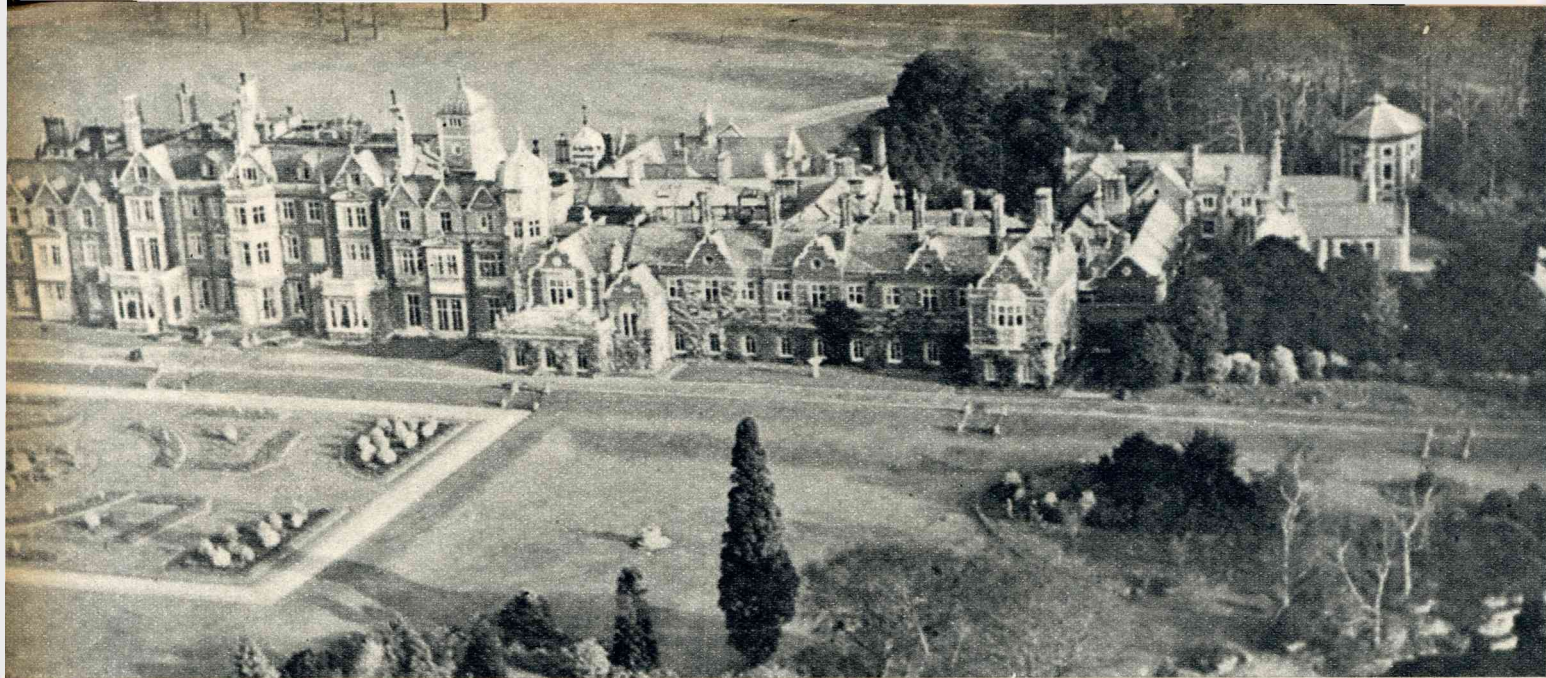
De dagverdeling van het prinsesje is druk bezet! Zij ontbijt in de kinderkamer en om half tien begint haar leermeesteres miss Marion Crawford den lesrooster af te werken. Op 't oogenblik omvat de rooster lezen, schrijven, wiskunde, geschiedenis, aardrijkskunde, den Bijbel en Fransch. Prinses Elizabeth houdt van aardrijkskunde, maar zij heeft een hekel aan wiskunde. Weldra zal zij ook Latijn gaan studeeren en zullen de geschiedenislessen uitgebreid worden tot 't leeren van de eerste grondbeginselen van de constitutioneele geschiedenis en de constitutioneele wetgeving.

Vaak staat zij haar lessen te reciteeren, om zich zoodoende voor te bereiden op haar toekomstig optreden voor het publiek. Zij is dol op lezen, maar tot nu toe is het haar streng verboden de kranten te lezen. In plaats daarvan krijgt zij iedere week een les, waarin de actueele gebeurtenissen van de afgelopen week behandeld worden. 's Morgens eindigen haar lessen om 1 uur, dan gaat zij met haar ouders lunchen en het is daarbij de gewoonte, dat één keer in de week de gesprekken tijdens de lunch in het Fransch gevoerd worden. Zoodra zij haar huiswerk af heeft, is zij vrij om den namiddag buitenshuis door te brengen.

De lessen in etiquette en omgangsvormen maken eveneens een voornaam deel uit van haar opvoeding. Haar vermogen om gezichten te onthouden, is verbluffend. Men heeft haar geleerd en diep ingeprent, dat zij dames, die haar begroeten, steeds terug moet groeten en dat zij, hoe vermoed of afgemat ze ook mocht zijn, dit nooit mag laten blijken en dat ze, hoe dom of dwaas zij iemand ook mocht vinden, dit steeds verborgen moet houden. Steeds moet zij den

Een exclusieve foto van prinses Elizabeth met haar lievelingshonden. (Studio Lisa)

Het koninklijk kasteel Sandringham, waar de vorstelijke familie dikwijls vertoeft.

schijn wekken, dat zij bijzonder blij en geïnteresseerd is en haar heele leven op die en die bepaalde ontmoeting en dat en dat bepaalde gesprek heeft gewacht.

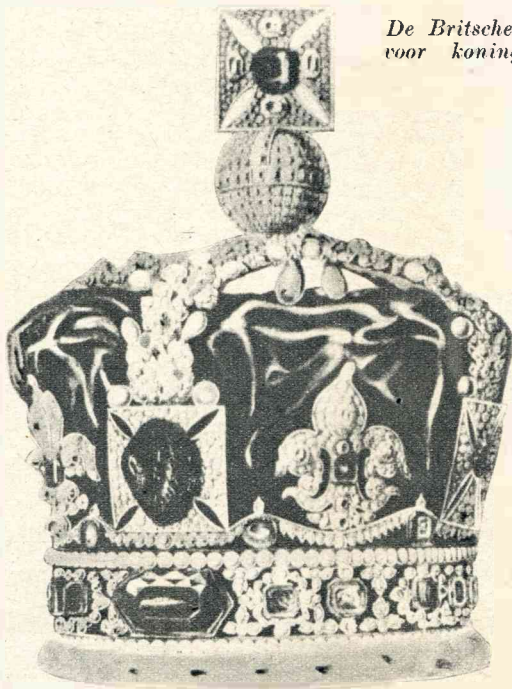
Jaren geleden hebben de ouders van prinses Elizabeth het Londense huis gehuurd 145 Piccadilly, maar zij bezaten ook een landgoed, ver buiten de groote, drukke, woelige stad, in de onmiddellijke nabijheid van 't enorme kasteel te Windsor. Dáár kon men prinses Elizabeth het vaakst zien vertoeven. Des middags rijdt zij daar rond op haar witte ponnie Peggy, door de prachtige dreven van het park. Als haar grootmoeder koningin Mary op Windsor vertoeft, dan gaat Elizabeth het liefst bij haar thee drinken.

Somtijds, als zij met haar nurse op Windsor is, kan men haar zien staan op het groote grasveld voor het kasteel, met een en al ernstige aandacht, de hielen tegen elkander gesloten, het saluut beantwoordend van den officier, als een detachement van de Guards voorbij marcheert. Op andere dagen weer wandelt zij na de thee aan de hand van haar nurse door het park: een klein, fragiel figuurtje in haar hemelsblauw jurkje en met haar kleinen, hemelsblauwen hoed.

Het is een zonderlinge plaats voor kleine meisjes om op te groeien, dit grimmige, grauwe kasteel van Windsor, met de Union Jack bewegingloos aan den vlaggestok, hoog boven in den ronden toren, en met schildwachten in hun roode tenue en hooge, zwarte berenmutsen op hun post voor de vergulde deuren en poorten. Toch hangt er een huiselijke sfeer rond dit slot, ondanks zijn grauwen ouderdom, zijn immensen omvang en het historie-zware verleden; een huiselijke sfeer, sinds de kinderen van koningin Victoria opgroeiden op de groote, malsche grasperken. Het is een kasteel zoowel van levenden als van dooden. Er groeien sappige perziken en frissche aardbeien in de kassen, de tuinen zijn overdekt met vlammeende, warme kleuren, terwijl het geruisch van borrelend water en het trillende gezang van duizenden vogels de lichte lucht vervullen.

De daken, die de prinses heeft gekend, zijn de daken geweest van kasteelen, paleizen en van de groote patriciërshuizen in de stad of op 't platteland. Tot nu toe was haar kinderkamer gelegen hoog boven in den top der trappenhal van 145 Piccadilly, vlak onder den breeden glazen koepel, waardoor het diffuze licht naar binnen vloeide over de marmeren treden en pilaren van het imponerende trappenhuis.

Prinses Elizabeth voor haar poppenhuis in de zomerresidentie Royal Lodge te Windsor. Het huisje is gebouwd en gemeubileerd door de bevolking van Wales.

De Britsche koningskroon, welke in 1838 voor koningin Victoria gemaakt werd.

Daar leefde zij, het zonnige koningskind, met boven zich het spel van den wind en de wolken.

Een lift voerde haar van de hal naar den koepel, doch laat het meteen gezegd zijn, dat deze lift niet voerde naar een speelgoed-paradijs, zooals de meeste Engelsche kinderen zich dit droomen! Weinig kinderen zijn met zooveel speelgoed overstelpt als prinses Elizabeth. Gedeeltelijk kwam het uit de kinderkamers van haar ooms — zij bezit een leunstoeltje, dat nog stamt uit den tijd van Edward VII! Andere stukken speelgoed weer zijn nieuw en toegestuurd uit alle

deelen van het Britsche wereldrijk. Zij is aan dit speelgoed nog niet ontgroeid! Op tienjarigen leeftijd speelt ze nog met haar poppen.

Maar er is geen ruimte op 145 Piccadilly voor groote stukken of voor speelgoed, dat teekenen van slijtage begint te vertoonen. Dit wordt weggestuurd naar de kinderspitaal en naar de

gezinnen der werklozen in de wijken, die daarvoor in aanmerking komen. Er is dus geen kinderkamer met een overdaad van speelgoed; integendeel, buiten hetgeen strikt noodzakelijk is voor den lesrooster, is deze kinderkamer geheel gelijk aan iedere andere in de Londense patriciërshuizen.

Er is een kinderkamer voor dag en nacht en een badkamer, vol licht en frissche lucht.

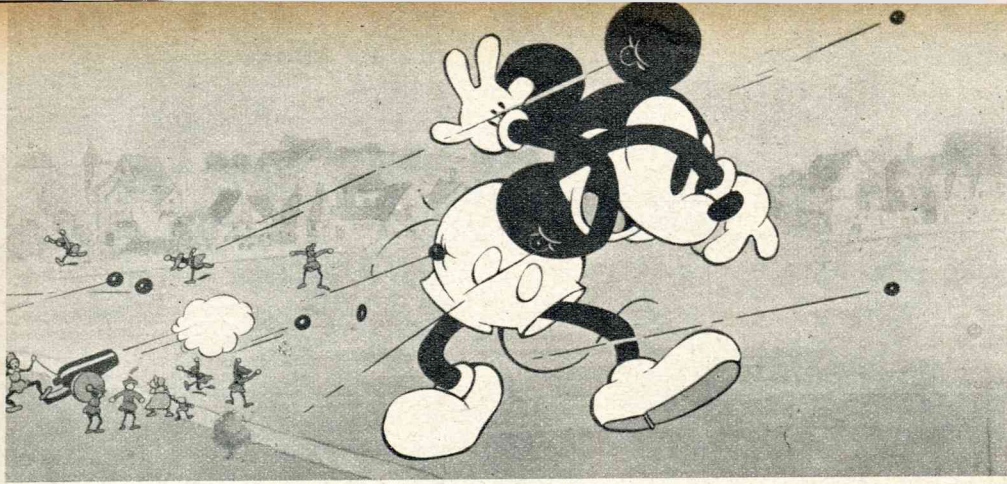
De kinderkamer voor overdag is behangen met 'n licht-groen papiertje, voorzien van mahoniehouten meubels en een kostbaar rood tapijt. Er hangen

maar weinig schilderstukken aan den muur, waarvan er één bijzonder de aandacht trekt: een geschenk van koningin Mary. Het is een tafereel van kinderen en konijntjes, eekhoorns, vogels en wilde bloemen; een tafereel, dat de sprookjeswereld der jeugd op volmaakte wijze in beeld brengt. Op den schoorsteen tikt een klok en er hangen enkele portretten van de ouders, neefjes en nichtjes. Er staat een stoel, waaruit muziek opklinkt, wanneer men er op gaat zitten, en beschilderd met springende gemzen.

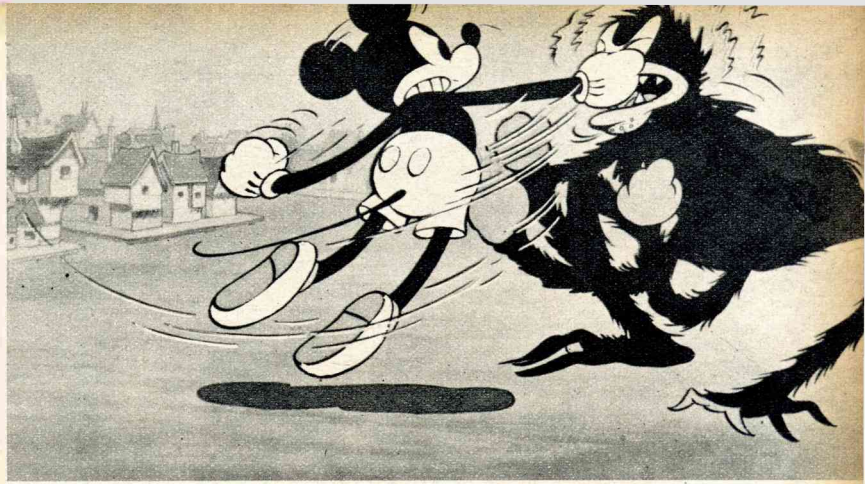
In de schaduw van het kasteel te Windsor, naast de zomerresidentie Royal Lodge, midden in den rozentuin, heeft het poppenhuis, dat de bevolking van Wales voor prinses Elizabeth heeft gebouwd en gemeubileerd, zijn vaste plaats gekregen. Haar ponnie is ondergebracht in de koninklijke stallen, terwijl haar autootje, dat zij zelf bestuurt en dat een topsnelheid heeft van acht kilometer per uur en voorzien is van haar eigen wapen, in de koninklijke garage staat.

Het poppenhuis is het speciale symbool van haar souvereiniteit, want geen enkel kind ter wereld bezit iets dergelijks. In werkelijkheid is het in 't geheel geen poppenhuis, maar een volledige kleine villa, tweederden van de normale grootte, met een rieten dak, dat zich boven de drie slaapkamerramen welft, terwijl het stralend wit geschilderd is, zooals alle villa's in Wales, die tegen de heuvelruggen liggen. De Welsche naam ervan luidt: „Y Bwthyn Back" (De kleine Villa) en het is even Welsch van binnen als van buiten. Behalve de draadloze installatie en het ééne schilderstuk, een olieverfschilderij van de moeder van prinses Elizabeth, dat boven den schoorsteen hangt, is ieder meubelstuk, ook de antieke klok, gecopieerd naar oud-Welsche meubels in het National Museum te Cardiff.

Mickey als Gulliver bij de dwergen.

Mickey helpt de stad der dwergen tegen het monster.

MICKEY MOUSE IS ACHT JAAR GEWORDEN

Acht jaar geleden vorige maand zat een argeloos publiek in een bioscoop te New York naar de film „Eenzaam”, met Barbara Trent en Glenn Tryon, te kijken. Als stopper werd er een korte tekenfilm gedraaid, „Stoomboot-Willie”, met een hoofdpersoonlijke van Oost-Indische inkt, dat Mickey Mouse heette. Het publiek schonk er een kalmen bijval aan, en besepte niet, dat het aan de wieg had gestaan van een der grootste Hollywood-sche sterren.

Nu heeft Mickey Mouse zijn achtsten verjaardag gevierd, onverschillig voor het feit, dat er in één jaar 468.000.000 mensen naar hem kwamen kijken, dat de Volkenbond een medaille op zijn borst heeft gespeld, dat zijn beeltenis alle woningen is binnengedrongen op reepen chocola, dozen, porselein, speelgoed, kinderklertjes enzovoort. Mickey Mouse is door dat alles niets verwaand geworden: hij heeft zijn grillige, bescheiden, pieperige persoonlijkheid met een hart van goud weten te handhaven. Daar heeft zijn schepper, Walt Disney, voor gezorgd.

In zijn achtjarige volwassenheid is Mickey Mouse echter niet meer het onstuimige schepseltje van vroeger. In de eerste scenario's van Disney kon de fantasie er nooit te dik opgelegd worden; de malligheden verdrongen elkaar. Nu niet meer zoo: Mickey heeft een meer gezet karakter gekregen.

Walt Disney zelf is minder bekend dan zijn hersenkind, maar te Hollywood neemt hij een heel bijzondere plaats in. Hij is vijfendertig, slank, donker, teruggetrokken; hij komt op geen Hollywoodsche fuiven; hij kleedt zich vrij, maar niet aanstellerig. Kranten en tijdschriften, die Mickey's succes met groote woorden als symboliek, rythme, dynamiek, lijnenvloeiing en dergelijke willen verklaren, worden uit Disney's atelier geweerd: zijn personeel hoeft ze niet te zien!

Toen Walt Disney thuiskwam uit den wereldoorlog, kreeg hij 't idee, dat er met tekenfilms geld te verdienen was. Hij begon te werken in Kansas City. Een directeur met drie theaters sloot een contract met hem voor een serie: gebeurtenissen van den dag als tekenfilm. Disney maakte ze in een leeg garage, waar hij alleen zat met zijn tekenplank. Maar niet heelemaal alleen. Het wemelde in die schuur van de muizen. Nieuwsgierig, vriendelijk, gezellig hielpen zij Disney door de taaiere uren heen. Er was er één bij, die meer dorst dan de andere, en de speciale vriend van den tekenaar werd. Disney gaf hem een naam: Mortimer Mouse; maar het Mortimer werd weldra vervangen door het hartelijker naampje Mickey.

Mickey bij de reuzen.

In 1923 vertrok Disney met zijn broer Roy, samen \$ 500 rijk, naar Hollywood. Voor Universal ging Disney „Oswald het Konijn” tekenen. Maar hij kon zijn vriendje Mickey Mouse niet vergeten. Hij ging twee films tekenen met Mickey als hoofdpersoon.

Ze vielen als bakstenen. De directeurs wilden er niet aan: 't waren stomme films, en de klankfilm kwam, en bleef. Disney liet die eerste twee films in de kast liggen en maakte „Stoomboot-Willie”, met klank-effecten. Zelf piepte hij het stemmetje van Mickey Mouse, en dat doet hij vandaag nog. Anderen kunnen bij andere rollen in

Disney's films hun geluid laten hooren, maar de stem van Mickey is en blijft de zijne.

Op 't oogenblik werken er vierhonderd man, om iedere maand een Mickey-film en een „Silly Symphony” te produceeren: vijfendertig schrijvers, driehonderd tekenaars, de rest musici, geluidmakers en cameramen. Machinaal zoo'n film tekenen gaat niet. Een stukje, dat op het doek zes minuten duurt, bestaat uit 10.000 tafereelen, stuk voor stuk met de hand geteekend.

Er waren zelfs geen tekenaars genoeg te vinden. In Maart liet Disney door zijn vertegenwoordigers duizend kandidaten te New York bezoeken. Disney liet de honderd besten komen, en begon hun les te geven. Twintig hunner haalden hun diploma: een contract om op Disney's atelier te werken.

Die tekenaars zijn de voornaamste krachten; naast hen werken invullers, overtrekkers, schaduwers. Een film is een reeks foto's van tekeningen; op elk daarvan komen de lichaamsdeelen der figuren in iets opgeschoven houding voor. Er zijn zestien tekeningen noodig, om Mickey één stap te laten doen. De tekenaar maakt de eerste, de laatste en de middelste van zoo'n serie, geeft dus de hoofdmomenten der beweging aan. De invullers zorgen dan voor de tusschenliggende tekeningen, de overgangen.

Er wordt met potlood op wit papier gewerkt; de overtrekkers brengen de tekeningen over op doorschijnende vellen en zetten de lijnen in den inkt; de schaduwers brengen tusschen de lijnen de witte, zwarte en grijze vlakken aan, of de kleuren. De tekeningen worden natuurlijk precies genummerd en dan gefotografeerd. De „cells” (vaktern voor de doorschijnende vellen van celluloid) worden over elkaar op een achtergrondteekening gelegd. Voor één tekening zijn een stuk of zes cells noodig: een met 't lichaam van Mickey, een met zijn handen, beenen, voeten. Zoo kunnen de ledematen bewegen, zonder dat het lichaam telkens opnieuw geteekend moet worden.

Modeltekeningen zorgen, dat van eenmaal vastgestelde vormen niet wordt afgeweken, en sparen tijd. Als Mickey zijn hand moet ballen tot een vuist, vindt de tekenaar die daad al in de modeltekeningen klaar liggen. Zoo zijn er honderden motieven die vaak voorkomen. Wie scherp kijkt, zal opmerken, dat Mickey handschoenen draagt met slechts drie vingers en een duim. De ontbrekende vinger spaart Disney duizenden dollars per jaar aan tekenaarstijd.

Er rijzen natuurlijk herhaaldelijk nieuwe problemen, waarbij de modeltekeningen geen hulp geven. Dan gaan de tekenaars naar een zaal en dansen of boksen of spelen trombone, en anderen nemen op 't papier nota van hun bewegingen. Vandaag wordt er een pinguin in 't atelier gebracht: precies nagegaan, hoe zoo'n dier waggelt; morgen

komt er een schildpad, om te vertoonen, hoe zij hapt

Walt Disney teekent zelf maar heel weinig, maar op de samenstelling van het scenario oefent hij grooten invloed uit. Bij de conferenties over een scenario zijn drie musici tegenwoordig, om geluiden en muziek bij de handeling te kiezen.

Met dit al wordt de productie van die tekenfilm aardig duur; er worden dan ook lang niet zulke winsten op behaald als op de Hollywoodsche „super-producties”. Maar in hun achtertuintje hebben ze een eigen goudmijntje gevonden, waar de grootste studio's jaloersche blikken naar werpen. Dat goud-

Walt Disney, de vervaardiger van „Mickey Mouse”.

mijntje is de N.V. Walt Disney-Ondernemingen, geleid door Kay Kamen.

Het is heel toevallig aangeboord, een paar maanden na het eerste optreden van Mickey Mouse. Een paar fabrikanten vroegen permissie, het Mickey-figuurtje te gebruiken als model voor poppen, speelgoed, klertjes. In 1932 had Disney aan vijftien firma's verlof gegeven, van zijn schepping gebruik te maken. Nu geeft de N.V. onder Kay Kamen dat verlof aan een honderd firma's, die samen een duizendtal verschillende artikelen voortbrengen, en we mogen gerust zeggen, dat de Walt Disney-Ondernemingen het staartje zijn geworden, waar de muis zelf aan kwispelt. Het mijntje brengt miljoenen per jaar op. Mickey schijnt namelijk succes te brengen: de Ingersoll-horlogefabriek zette in acht maanden tijds een miljoen Mickey Mouse-horloges à \$ 2,95 om; een glasfabriek fabriceert Mickey-Mousebekers bij het miljoen!

De concurrentie is natuurlijk groot. Wat de tekenfilm betreft is Disney's meest geduchte mededinger Max Fleischer, die bij Paramount *Popeye the Sailor* en *Betty Boop* maakt.

Walt Disney zit dan ook niet stil. Hij kan trouwens niet stilzitten: hij probeert steeds. Zijn grootste ambitie is nu een gekleurde tekenfilm van hoofd-film-lengte: „Sneeuwwitje en de Zeven Dwergen”. Maar dat product zal nog in geen twee jaar op het doek komen. Zooveel tijd heeft Disney zich voorbehouden, om de noodige tekeningen te maken.

Fransche officieren, die zich geheel en al aan de typische levenswijze der onder hun gezag geplaatste Bedoeïnen hebben aangepast.

Een typische meharist of kameelruiter op wacht bij de poort van een eenzame nederzetting in de Syrische woestijn.

HET FRANSCH LEGER IN HET OOSTEN

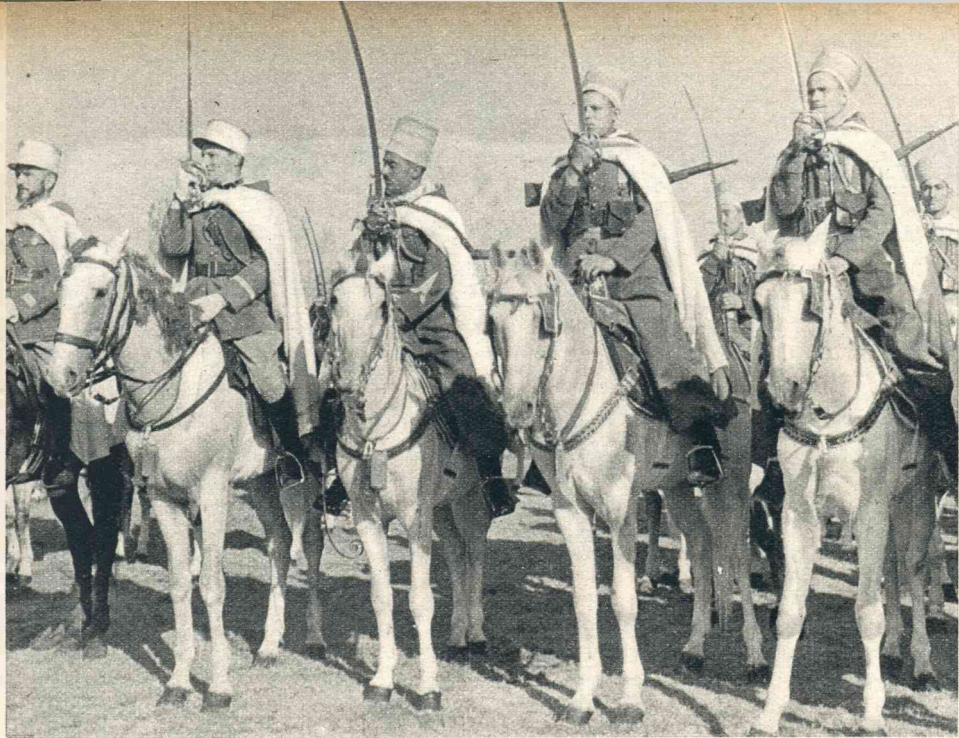
Achter de massieve bergketen van den Libanon strekt zich dat oneindige woestijngebied uit, dat zijn uitloopers zendt in Azië tot aan den Euphraat en de Tigris, ja, zelfs tot aan de grenzen van Perzië. Men noemt dit gebied de Syrische woestijn, waar tal van volkeren — Maronieten, Grieken, Sunnieten of Chiïeten, Joden en Koerden, Tcherkessen en Armeniërs, naast zooveel andere — zij aan zij leven en elkaar wantrouwend bespieden.

Dit woeste en uitgestrekte woestijngebied is ingedeeld in een bepaald aantal mandaatgebieden, waarover een paar groote mogendheden beschermend hun hand uitstrekken. Een van die mogendheden is bv. Frankrijk, dat, via een te Beyroeth zetelenden Hoogen Commissaris, de orde probeert te handhaven in Libanon en in Syrië.

Natuurlijk moet zoo'n

Een prachtige groep meharisten op een inspectietocht door het woestijngebied.

Op 11 November j.l. werd te Damas de wapenstilstand van 1918 met een groote militaire parade herdacht. Kolonel Hutzinger liet er de Marokkaansche spahi's de revue passeeren.

commissaris kunnen steunen op 'n volkomen betrouwbaar en hanteerbaar machts-apparaat, in casu het leger, en dit is — wat Frankrijk betreft — drieledig en bovendien typisch Oostersch. Het bestaat uit spahi's, Tcherkessen en meharisten of kameelruiters.

De spahi's zijn Marokkaansche ruiters binnen een Fransch kader. Hun helroode gandourah's (laken mantels) vormen een fel contrast op den witten achtergrond en 'n markante scheidingslijn tusschen hen en de gitzwarte ruiters op hun snelle, kleine Kaukasische paardjes: de Tcherkessen, zwervende Kozakken, overgeplant door de Turken in de Syrische dorpjes; zwervende natuurkinderen, van kop tot teen in 't zwart, gewend aan een vrij leven en hun tijd indeelend tusschen hun paardjes, hun vrouwen en hun kinderen.

Tenslotte zijn er ook meharisten of kameelruiters, bijgenaamd de marechaussee der woestijn.

Een afstammeling der zwarte kameelruiters en voormalige Turksche slaven, die van Afrika naar Arabië werden getransporteerd en thans deel uitmaken van Frankrijks legioen in het Oosten.

Deze stille, rasechte, beleefde en trotsche soldaten zijn bezitters van een eigen rijdier. Uitsluitend Bedoeïnen, gedrild en aangevoerd door eigen onderofficieren en eenige Fransche officieren, die zich heel en al aan het typische leven dezer woestijnkinderen hebben weten aan te passen.

Als u een praatje maakt met de officieren van Deir-
ez-ta aan den Euphraat, of met die van Palmyre of D'meir, dan zult u onmiddellijk tot de ontdekking komen, dat deze officieren niet alleen perfect Arabisch spreken, maar dat ze ook gewend zijn onder de tenten te wonen, gehard zijn tegen de lange en vermoeiende kameeltochten, maar bovenal — en dit is misschien een der meest belangrijke en gewichtige factoren waarmee de geschiedenis van een kolonisatie wordt opgebouwd op stevige grondvesten — dat het officieren zijn, die hebben geleerd hun onderhoorigen te begrijpen, te waardeeren en te beminnen.

En binnen dien natuurlijke band, die geleidelijk is gegroeid tusschen onderworpen inboorling en gezagdrager, ligt dat vertrouwen in de toekomst, die wederzijdsche achting en waardeering, waarop het voor een volk, dat op kolonisatie is aangewezen, goed is te bouwen en te steunen.

Spahi's, Tcherkessen, meharisten, zij vormen de natuurlijk-drievoudige atomen, die wentelen rondom die elite-kern van het Fransche officierskader, en tevens de basis, waarop Frankrijk — in tijd van nood en dreiging — in het Oosten moet kunnen vertrouwen.

Een tweetal meharisten bij het optuigen van hun rijdier in de woestijn, aan de boorden van den Euphraat.

DAME TWEE WINTERS IN DOOR DEN BARREN HUIS GEVANGEN WINTER HEEN

★
Nu meer geheel
vrij van spit
en rheumatiek
★

„Ik leed verschrikkelijk aan spit in mijn rug en rheumatiek in mijn voeten, zoodat ik al twee winters niet op de been kon zijn. Mijn man ried mij toen aan om Kruschen Salts te probeeren, en dat deed ik. Ik ben nu aan mijn vierden flacon, en het doet mij genoeg. U te kunnen zeggen dat al mijn afschuwelijke pijnen weg zijn; ik voel mij een geheel andere vrouw — zeker 10 jaren jonger, en ik ga even goed mijn gang bij het werk als een vrouw van 30. Ik ben nu 58 en kan zeer goed tegen een druk leven, dank zij Kruschen Salts. Ik zou er niet buiten kunnen.

Mevr. M. M. te D.”

(Origineele brief ter inzage.)

Rheumatische pijnen vinden meestal hun oorzaak in een overmaat van urinezuur in het lichaam. Dit kwaadaardige urinezuur kon zich ophopen omdat de afvalstoffen op te trage wijze door Uw afvoerorganen, d.z. ingewanden, lever en nieren, uit Uw lichaam werden verwijderd. Kruschen Salts bestaat uit zes

minerale zouten, die Uw afvoerorganen aansporen tot krachtiger werking, waardoor de schadelijke stoffen geen kans meer hebben om zich op te hoopen. Het bloed wordt nu gezuiverd, de rheumatische pijnen nemen geregeld af om eindelijk geheel op te houden, terwijl tegelijkertijd Uw algemeene gezondheidstoestand vooruitgaat. Zoo zult ge door de kleine dagelijksche dosis Kruschen Salts niet alleen gevrijwaard zijn tegen rheumatiek en spit, maar ge zult U ook veel krachtiger en energiever voelen.

KRUSCHEN SALTS

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en erkende drogisten à f 0.40, f 0.75 en f 1.60 per flacon, omzetbelasting inbegrepen. Let op, dat op het etiket op de flesch, zoowel als op de buitenverpakking de naam Rowntree Handels-Maatschappij, Amsterdam voorkomt.

Hoe kouder 't wordt, hoe harder we stoken, hoe warmer we ons kleden, hoe dichter we ons 's nachts toedekken, en hoe vaker we stampot en erwtensoep eten.

De dieren redden zich op ietwat andere wijze.

Vogels poetsen de plaat naar 't zuiden vóór de kwade tijd komt. Mollen graven gangen en zoeken insecten beneden de vrieslijn. Eekhoorns leven van opgezamelden voorraad. Bijen ook; ze hebben honing gespaard, en ze houden zichzelf en hun korf op temperatuur, door met hun vleugels te werken, te harder, naarmate het kouder wordt. Mieren blijven 's winters werken, alleen wat dieper onder den grond.

Millioenen dieren echter zien geen kans, den winter door te komen, als zij hun gewone levenswijze, hoewel dan min of meer gewijzigd, doorzetten. Zij maken dus van den winter één langen nacht — zij houden een winterslaap. En daar beginnen zij zich al vóór den herfst op voor te bereiden. Beren bijvoorbeeld zamelen een grooten voorraad vet op, om in den winter op te teren. Een magere beer in den naherfst is bijna altijd gevaarlijk: hij voelt, dat hij in een dringende behoefte niet heeft voorzien, en wordt daardoor lastig.

In dien tijd van verdooving kan de lichaamstemperatuur van den winterslaper dalen tot bijna de helft van 't normale. Het hart klopt trager, en de gewone voedings- en uitscheidingsprocessen houden op. De ademhaling verzwakt, en schijnt bij sommige slapers heelemaal op te houden. Een Engelsch geleerde hield een overwinterende marmot vier uur lang in zuiver koolzuur, en 't dier scheen er absoluut geen hinder van te hebben. Een vleermuis in winterslaap werd een uur lang in een emmer water ondergehouden, en kwam er nog slapend en volkomen normaal uit. Een egel overleefde een onderdompeling van 22 minuten. Een relmuis in winterslaap, opgerold tot een bal, kan men over den vloer rollen, zonder haar wakker te maken.

De taaiste winterslapers zijn de beren, al worden ook waschberen, bunzings en dassen niet wakker, zoolang het flink vriest. Een paar Amerikaanse eekhoornsoorten wisselen flinke dutten af met flinke maaltijden aan de wortels, zaden en bessen die zij gehamsterd hebben.

Niet alle dieren van één soort zijn even winterslaperig: de zwarte beer overwintert in 't noorden wel, in 't zuiden niet. De berin trekt zich gewoonlijk het eerst terug. Bij de ijsberen doet alleen het wijfje een winterslaap, schijnt het, en tijdens dien slaap worden haar welpen geboren. Als zij in haar sneeuwhol ontwaakt, zijn haar twee jongen al twee maanden oud!

Beren overwinteren in diepe hollen aan den voet van dikke boomen, of in grotten. Slangen gaan schuilen in holle stammen of onder stronken. Een neger haalde eens, achter in den winter, een slang onder een groot houtblok vandaan. 't Dier bad in zijn slaap zijn vet zoo ver opgeteerd, dat de huid in losse plooiën om zijn lichaam

hing. Andere slangen overwinteren, als de kikkers, in 't slijk.

De vraag rijst, hoe die slapers ooit weer wakker kunnen worden! Dat schijnt zóó te zitten: als de vertraagde werking van hart en longen al het reserve-vet op heeft gebruikt, zakt de lichaamstemperatuur; en door die kou wordt het dier wakker. Werd 't dan niet wakker, dan stierf 't. Men heeft wel eens een waschbeer of een das in den winter buiten ontmoet; denkelijk was zoo'n dier wakker geworden van den honger, en ging 't zich eens flink verzadigen, om een nieuwen tuk te kunnen ondernemen.

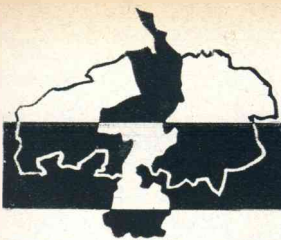
In zuidelijke streken komt een afwisselende winterslaap veel voor. Men kan in Januari of Februari een ratelslang tegenkomen, of een kaaiman, die een lentezang aanheft; maar als de temperatuur weer daalt, trekken die slapers zich terug, om een volgend langgerekt dutje te beginnen. Als er een rivier in den winter overstroomt, jagen de golven winterslapers uit de moerassen op; stapt er bijvoorbeeld een kaaiman ongelukkig, half wezenloos rond, en liggen er bijna op ieder drijvend stuk hout slangen, trage slangen, halfverdoofde slangen, die nog wel bijten, maar niet mikken kunnen; gelukkig voor wie ze stoort, want vergif hebben ze nog genoeg.

Bij waterdieren plegen wij aan geen winterslaap te denken; maar de zogenoemde zoutwaterschildpad begraaft zichzelf voor den winter in de modder; en andere kustbewoners, krabben bijvoorbeeld, doen hetzelfde. Padden en kikkers overwinteren altijd slapend, de laatste in het slijk onder hun woonwater.

Relmuizen en egels en stekelvarkens (die het langste en het diepste slapen) houden ook in gevangenschap een winterslaap, reptielen meestal niet, en beren ook niet, op zeldzame uitzonderingen na. De vleermuis slaapt hangend, maanden aaneen. De meeste spinnen blijven 's winters wakker, in gaten en spleten verstopt. Ze hebben geen voedsel, maar dat deert ze niet: ze kunnen maanden zonder eten. De merkwaardige aardspin doet wél een winterslaap, nadat zij de deur van haar woning met een zijden zegel heeft afgesloten.

In heet klimaat houden sommige dieren een zomerslaap; in tropisch gebied begraaft de kaaiman zich in de modder, als zomergloed zijn waterbedding uitdroogt. Gelijkerwijs handelen de python, schildpadden, kikvorschen, watersalamanders en sommige visschen. In Brazilië is eens een visch in winterslaap gevonden, die zijn hol met slijm had bekleed, klaarblijkelijk om zoo weinig mogelijk te verliezen van zijn levensredder, de vochtigheid.

Een verwonderlijke historie leverde een slak uit de Egyptische wildernis. Een schelp, die men voor ledig hield, lag in 1846 in het Britsch museum te kijk. Vier jaar later meende men tekenen van leven waar te nemen — men legde de schelp in water en het dier kwam te voorschijn en begon te kruipen.

THORN

in den Winter

Wij plaatsen hierbij enkele nieuwste, fraaie kiekken van het Limburgsche dorp Thorn. Daar is allereerst de foto van het robuuste kerkgebouw. De kruiskerk met haar mooien toren steekt hoog boven de huizen uit. Winterboomen spichten op den voorgrond. Een voerman geleidt zijn paard. Het is 'n aantrekkelijk tafereel. Schilderachtig mag voorts dat steenen brugje over de beek heeten, vóór de witte huisjes. Een dame komt er gemoedelijk met haar wandelstokje aangestapt. Dan zijn er nog de kiekken van den heer op den rustigen landweg, van het vrouwtje bij den reuzenmolensteen en van man en paard met den volgeladen wagen mest, die wel nooit smakelijk er uitziet, maar den boer steeds nuttig is.

Het steenen bruggetje, de witte huisjes en de wandelende dame.

Links: Bij den molensteen.

Rechts: De fraaie kruiskerk van Thorn.

Het rustige paadje. Links een zeldzaam mooi steenen boogje.

Man en paard en nog iets!

H. K. H. prinses Juliana en Z. K. H. prins Bernhard op de ski's.

Onze vorstelijke familie in het wintersportgebied

Hoewel wij aan den wensch van H. M. de Koningin om geen foto's te publiceeren van het koninklijk bruidspaar op de huwelijksreis in Polen onmiddellijk gehoor hebben gegeven — in onze laatste nummers plaatsten wij geen enkele opname, ofschoon ze in ons bezit waren — achten we het niet langer noodig de gevraagde discretie te bewaren, nu de regeeringspersdienst zijn toestemming voor de reproductie van verschillende prenten verleend heeft. Op deze bladzijde ziet men een aantal vroolijke opnamen, welke in de omgeving van Krynica werden vervaardigd — prinses Juliana en prins Bernhard, terwijl ze zich buiten in de versche gevallen sneeuw aangenaam verpozen.

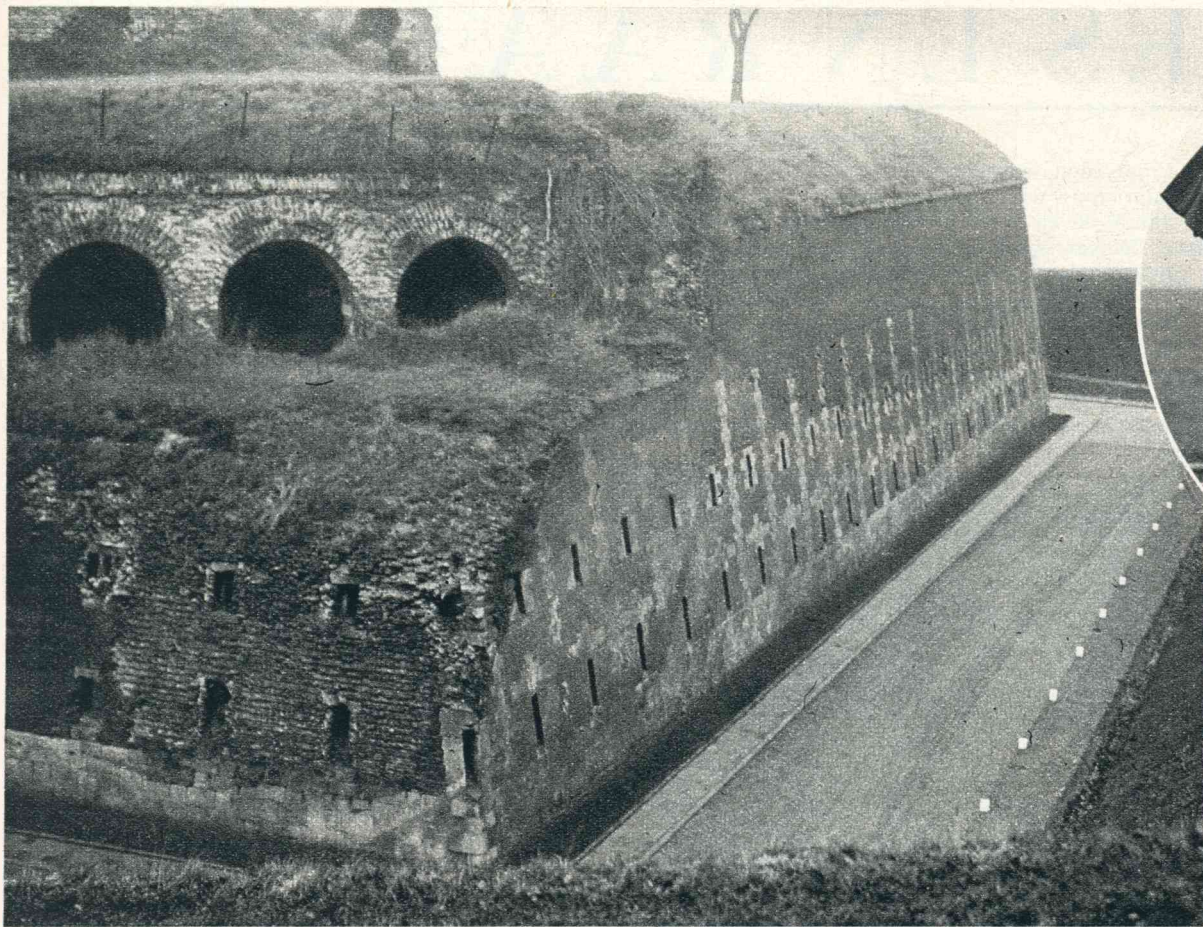

Door Poolsche kinderen in nationaal costuum werd het vorstelijk paar in de barre Karpathen een bloemenhulde van Hollandse tulpen gebracht.

Per slede op weg naar Oichy Kaciku, een uitspanning in de omgeving van Krynica.

H. M. de Koningin vertoeft momenteel op vakantie te Igls (Oostenrijk). Rechts hiernaast ziet men haar in de omgeving een wandeling maken.

Een der gladde wegen rond het fort.

VAN FORT TOT RESTAURANT

Zoals men weet, wordt van het oude, bekende fort „St. Pieter” te Maastricht een modern restaurant gemaakt, met terrassen, vanwaar men een prachtig gezicht heeft op de schoone omgeving.

Onze camera-man nam voor eenigen tijd zijn kieke, toen het grondwerk gedaan was en men begonnen was met het leggen der trottoirs, en straks zullen we zeker allen naar het St. Pieter-restaurant gaan, om daar te genieten van wijde en blijde panorama's, van rust en ook van een heerlijke verfrissing.

Maar zoover zijn we nog niet!

We kieken details der werkzaamheden en ook nog enkele oude fragmenten van het fort, die ons een beeld geven, hoe het eenmaal was. Bij al het nieuwe mag men nimmer al het oude vergeten.

Jong geleerd, oud gedaan.

Het trottoir wordt gelegd.

De oude, genagelde deur.

Oude schietgaten.

MYSTERIES EN RAADSELS

De doodkist van Renishaw

Renishaw, waarop de volgende mededeelingen betrekking hebben, is het landgoed der bekende familie Sitwell in Derbyshire, tot welke familie mr. Osbert, mr. Sacheverell en miss Edith Sitwell behooren. Het is een oud huis, dateerend uit 1625, en er gaan tal van spookverhalen over. De eerste verklaring werd lord Halifax waarschijnlijk verstrekt door zijn vriendin miss Tait, dochter van den aartsbisschop van Canterbury. De tweede verklaring is afkomstig van sir George Sitwell zelf, en wordt gevolgd door 'n aantekening van de hand van zijn vrouw, lady Ida Sitwell.

Verklaring van miss Tait.

In 1885 werd sir George Sitwell, die in 1860 geboren was, meerderjarig. Om dit feit te vieren waren er veel gasten in huis, onder anderen de aartsbisschop van Canterbury (dr. Tait) en één of twee van zijn dochters. Miss Tait sliep in een kamer vlak boven aan de trap. Midden in den nacht kwam zij de kamer binnen van miss Sitwell, de zuster van sir George, en verklaarde zij, wakker te zijn geworden door het gevoel, dat iemand haar drie koude kussen gaf. Miss Sitwell zei, dat zij in haar eigen kamer op de sofa een bed voor miss Tait op zou maken. Zij voegde er bij, dat zij niet meer in de kamer van miss Tait wou slapen, omdat zij zich eens verbeeld had, 't zelfde te voelen, toen zij daar sliep.

Toen de gasten vertrokken waren, kwam mr. Turnbull, de rentmeester, bij sir George, om over zaken te praten, en in den loop van hun gesprek maakte sir George melding van de verklaring van miss Tait, over hetgeen zij op de kamer, die haar was toegewezen, beleefd meende te hebben. Sir George had verwacht, dat mr. Turnbull zich daar vroolijk over zou maken, maar het tegendeel gebeurde: mr. Turnbull werd zeer bleek en zei:

„Nu, sir George, u kunt er grappen over maken, maar toen u ons 't huis afstond voor onze wittebroodsweken, heeft miss Crane (zuster van Walter

Crane, den teekenaar), die een schoolvriendin van mijn vrouw was, bij ons gelogeerd, en zij had diezelfde kamer en zij heeft precies hetzelfde ondervonden.”

Eenigen tijd later werd er over gedacht, de trap te veranderen en te verbreden. Sir George Sitwell vroeg aan zijn neef, mr. F. I. Thomas, hoe dit het beste zou kunnen gebeuren, en mr. Thomas gaf den raad, de bewuste kamer, met het vertrek er onder, bij de trap te trekken. Er werd besloten, dat dit zou geschieden. Toen de verbouwing begon wenschte sir George op de hoogte gebracht te worden

van al, wat er ontdekt werd over de vroegere constructie van het huis; dus gaf hij den rentmeester en den opzichter van het werk order, aantekening te houden van iedere ontdekking, die maar enig belang kon hebben, en hem en mr. Thomas daarmee in kennis te stellen. Het werk begon, en toen mr. Thomas op zekeren dag zijn post openmaakte, vond hij een brief van den opzichter. Deze berichtte, dat de arbeiders bij het opbreken van den vloer van een der slaapkamers iets hadden gevonden, dat hem waarschijnlijk wel interesseeren zou. Hij verzocht mr. Thomas dus, te komen kijken, wat zij gevonden hadden.

Mr. Thomas ging er heen en vernam, dat er een doodkist gevonden was tusschen de balken van den vloer der kamer, waarin miss Tait gelogeerd had. Uit den vorm en uit het feit, dat er geen schroeven, maar enkel nagels aan gebruikt waren, viel op te maken, dat de doodkist uit de zeventiende eeuw kon dateeren. Zij was met ijzeren klampen stevig aan de balken vastgezet, maar wegens de beperkte ruimte tusschen de balken en den vloer was het deksel weggelaten: de vloerplanken deden als zoodanig dienst. Er was in de doodkist geen spoor van gebeente, maar wel viel uit sommige teekenen op te maken, dat er eens een lichaam in had gerust.

Verklaringen van sir George Sitwell.

Verleden Zaterdag zijn er op Sitwell twee spoken gezien. Lady Ida was naar Scarborough geweest, om het bal voor de Reddingsmaatschappij bij te wonen, waardoor zij tot 's nachts vier uur op was gebleven, en zij kwam in den namiddag weer thuis. Na het diner ging het gezelschap van zes personen — ik was een paar uur weg — in het salon boven zitten: lady Ida lag op een sofa tegenover de open deur.

Zij was aan 't praten geweest met een vriendin, die links van haar zat, toen zij opkeek en buiten in de gang de gestalte van een vrouw zag, blijkbaar een dienstbode, met grijs haar en een witte muts: het bovengedeelte van haar kleeding was blauw en haar schort donker. Zij hield de armen in volle lengte uitgestrekt en de handen gevouwen. Deze gestalte bewoog zich met een zeer langzamen, heimelijken, zwevendenden gang, alsof zij onopgemerkt wenschte te blijven, recht naar het hoofd van de oude trap, die ik twintig jaar geleden heb laten wegbreken. Toen zij daar was, verdween zij.

Wars van de gedachte, dat er iets bovennatuurlijks in die verschijning was, riep lady Ida: „Wie is dat...?” en toen den naam van de huishoudster. Toen niemand antwoord gaf, riep zij dengenen, die het dichtste bij de deur waren, toe: „Ga gauw kijken wie het is; ga dan, gauw!”

Twee personen snelden de gang in, maar er was niemand te zien, en toen de anderen zich bij hen voegden en de hall en de bovengangen doorzochten, konden zij niemand vinden, die leek op de door lady Ida beschreven vrouw.

Zij hadden het zoeken opgegeven en keerden terug naar het salon, toen een der gasten, miss R..., die iets bij de anderen was achter gebleven, uitriep:

„Daar is het spook, geloof ik!” Niemand anders zag iets, maar later beschreef zij, wat zij gezien had. In het volle licht van de poort beneden, nog geen twintig voet van haar af, en precies waar de deur van de oude spookkamer geweest was, voor ik die uit liet breken en er de tegenwoordige trap voor in de plaats liet maken, zag zij de gedaante van een dame, met donker haar en donkere kleeding, klaarblijkelijk in droeve gedachten verdiept en zich van haar omgeving niets bewust. Haar kleeding was meer opgesierd dan tegenwoordig de mode is en haar figuur wierp geen schaduw, al scheen het ook niet door. Zij bewoog zich met 'n eigenaardige, schuivende beweging in he-

donker en scheen te vervluchtigen op een plaats, nog geen el van de plaats, waar 'n nu dichtger selde deur van de trap naar de hall leidde.

Er valt niet aan te twijfelen, of deze gedaanten werden inderdaad gezien gelijk beschreven. 't Waren geen geesten maar fantasiebeelden, weerkaatste indrukken van iets, dat vroeger was waargenomen, en nu door een oververmoeid en opgewonden brein geprojecteerd werd. In beide gevallen wordt die conclusie ingegeven door de eigenaardige schuivende beweging, de afwezigheid van schaduw en de absolute onbeweeglijkheid der figuren, die noch hand, noch hoofd bewogen en nauwelijks schenen te ademen. Zoo'n ervaring kan een heel eind helpen, om het spookprobleem op te lossen. Spoken worden soms aangetroffen, maar het zijn geen spoken. 17 September 1909, George R. Sitwell.

Aanteekening van lady Ida Sitwell.

Ik zag de gedaante zoo duidelijk, dat ik er heelemaal niet aan twijfelde, of ik zag werkelijk een persoon, terwijl ik tevens, hoewel ik in een goedverlichte kamer zat en met vrienden praatte, een onrustig, griezelig gevoel gewaar werd. Reeds voordat ik riep, merkten mijn vrienden op, dat ik iets met mijn oogen scheen te volgen. Het licht in de gang was goed en ik kon zoo duidelijk zien, dat ik precies de tint van de japon kon onderscheiden. Het was de gestalte van een vrouw tusssen de vijftig en zestig jaar, en haar grijs haar was opgenomen tot een wrong, onder een onderwetsche muts. Ik heb nooit eerder een spook gezien, en ik had ook niet over spoken gedacht.

DE VERSCHIJNING VAN MR. BIRKBECK

Mr. W. J. Birkbeck, die zich op deze vreemde manier aan mr. H. W. Hill, den zegsman van dit verhaal, vertoonde, was een intiem vriend van lord Halifax. Hij was een erkend autoriteit op het gebied der Russische Orthodoxe Kerk.

Mr. W. J. Birkbeck van Stratton Strawless, Norwich, is een goed vriend, met wien ik door sterke sympathie verbonden ben en met wien ik veel gemeen heb. Ongeveer acht jaar geleden (1907), in den winter, vond ik aanleiding, mr. Birkbeck een zeer belangrijken brief te schrijven, en ik stuurde dien naar zijn huis te Stratton Strawless. Den dag daarop voelde ik mij niet zeer wel en ging ik niet naar kantoor. Ik zat in mijn eigen kamer, voor in de benedenverdieping van het perceel Bloomfield Terrace 9, toen ik, 's middags om kwart voor vier, mr. Birkbeck langs het raam zag gaan en zich naar de stoep van de voordeur wendde. Ik zei bij mezelf: „Hé, ik wist niet, dat mr. Birkbeck in Londen was.” Ik zette een stoel voor hem klaar, want hij kon ieder oogenblik aangediend worden, dacht ik. De minuten gingen echter voorbij, en hij kwam niet. Ik ging meteen zitten schrijven, om de avondpost nog te halen — ik schreef aan mr. Birkbeck te Stratton Strawless en vroeg hem, wat hij dien middag om kwart voor vier gedaan en waar hij over gedacht had. Hij antwoordde onmiddellijk, dat hij om dien tijd op jacht was geweest, en gedacht had, dat hij maar eens naar huis moest gaan om een brief aan mij te schrijven. Dit moest natuurlijk het antwoord zijn op den belangrijken brief, dien ik hem den vorigen dag geschreven had.

Mr. Birkbeck was een man met een vallend voorkomen, dien men niet at voor een ander zou aanzien.

„Lord Halifax's Ghostbook” —

DE WAANZINNIGE BUTLER

Medegedeeld door lady Margaret Shelley

Niet lang geleden woonde er in het zuiden van Devon een welvarend en gelukkig getrouwd paar. Op een avond tegen twaalf maakte de vrouw met grooten schrik haar echtgenoot wakker. Zij verklaarde, dat zij den moord op haar oude moeder, 'n weduwe, die in Aberdeen alleen woonde, gezien had. De droom had zoo'n diepen indruk op haar gemaakt, dat zij eenigen tijd zeer zenuwachtig bleef en dat 't haar maar veel moeite kostte, haar te overtuigen, dat haar vrees onzinnig was en dat zij maar weer moest gaan slapen.

Den volgenden avond had de dame denzelfden droom opnieuw, en nu voelde zij met stelligheid, dat het een waar-schuwing was, die zij niet over het hoofd mocht zien. Den volgenden morgen zei ze dus tegen haar man, dat zij besloten had, haar moeder op te gaan zoeken. Toen 't hem niet gelukte, haar van dit voornemen af te brengen, gaf hij zijn toestemming, maar met haar meegaan kon hij niet, aangezien een vroegere, dringende afspraak voor zaken hem bond.

Toen de dame aan het huis van haar moeder te Aberdeen kwam, en de butler haar opendeed, schrok zij en riep uit: „Dat is de man!” Zij beheerschte zich echter aanstonds, probeerde met een zekere verwarring haar opmerking te verklaren, en ging de huiskamer in, waar zij niet alleen haar moeder vond, maar nog twee andere vrouwen, beiden uitstekende vriendinnen van de familie.

De dame gaf de een of andere reden op voor haar komst, maar verzweeg de ware reden. Daar de twee vriendinnen in het huis logeerden en er niet veel ruimte was, werd de schikking getroffen, dat moeder en dochter bij elkaar zouden slapen. Vóór zij elkaar goeden nacht wenschten, nam de dochter de vriendinnen apart, en verzocht zij haar, als zij eenige vriendschap voor haar voelden, te doen, wat zij vroeg, zonder eenigerlei uitleg te vragen.

Dit werd beloofd, waarop zij den beiden dames dringend verzocht, dien nacht op te blijven in de kamer naast de hare en te zorgen, dat zij niet insliepen.

De twee vriendinnen beloofden dit; zij verliet hen en ging weer naar haar moeder, en vóór zij in bed stapten, trachtte zij haar over te halen, de deur op slot te doen. De moeder weigerde dit, maar nauwelijks sliep de oude dame, of de dochter ging voorzichtig het bed uit en draaide zacht den sleutel om.

Korten tijd, nadat zij dit gedaan had, zag zij, bij het schijnsel van het vuur, de koperen deurkruk draaien. Zij sprong snel overeind, riep haar vriendinnen en gooide de deur open, roepend: „Schurk, wat doe je?”

De butler stond voor de deur, met een kolenkit in de hand. Hij had gedacht, dat er gebeld werd, zei hij, en nu kwam hij brandstof bijbrengen voor den haard. De dame trachtte hem te grijpen, en riep onderwijl uit, dat hij tegen beter weten in loog. Eerst probeerde de man te ontsnappen, maar met behulp der vriendinnen wist de dochter hem te overmeesteren en onschadelijk te maken. Toen verklaarde de schurk, dat de duivel hem had aangespoord, om zijn meesteres te vermoorden, maar dat de Voorzienigheid hem dit op wonderbare wijze belet had. Den dag daarop werd hij volslagen krankzinnig.

Uitgave George Bless — Londen

Een verkoudheid...

zal het gevolg van dit weer zijn!

Vermijdt U die verkoudheid door het regelmatige gebruik van Vasenol Voetpoeder, waardoor Uw voeten gezond, warm en droog blijven.

Vasenol

VOETPOEDER

Gr. strooibus 50 Cts.
Kl. strooibus 30 Cts.
Navulzakjes à 35 cent maken het gebruik voordeliger!

Nieuw! „EXTRA ZACHT” HOOGGLANS PEPSODENT!

Niets evenaart de nieuwe formule van Pepsodent Tandpasta, een formule, die haar ontstaan te danken heeft aan proefnemingen, waaraan een half miljoen gulden ten koste is gelegd. De sensationele nieuwe stof, die het bevat, geeft Uw tanden de schitterendste glans, die ooit bereikt werd — en is extra zacht.

DOET DE TANDEN DUBBEL ZOO LANG WIT BLIJVEN - ONSCHADELIJK
ABSOLUUT VEILIG - OMDAT HET DUBBEL ZOO ZACHT IS!

„Ik heb het!” Met deze drie woorden kondigde een der wetenschappelijke medewerkers van de Pepsodent Company het einde aan van veertien jaar zoeken naar een absoluut nieuwe tandpasta, een tandpasta, die de tanden op onschadelijke wijze zou hoogglansen. Hij had de nieuwe Pepsodent gevonden. Een tandpasta, extra zacht en tevens hoogglanzend. Een tandpasta, die driemaal zooveel waarde heeft als de gewone soorten, omdat ze de tanden schitterend doet glansen en een dubbele veiligheid biedt. Wilt gij een werkelijke hoogglans, begin dan vandaag nog de Nieuwe Pepsodent te gebruiken.

HOOGGLANS UW TANDEN - GRATIS

Deze coupon geeft recht op een flinke hoeveelheid Extra zachte Hoogglans Pepsodent Tandpasta. Coupon uitknippen, duidelijk invullen, postzegel van 3 cent voor porto insluiten en zenden aan de Firma B. Meindersma - Westerbeekstraat 154 - Den Haag.

Naam:

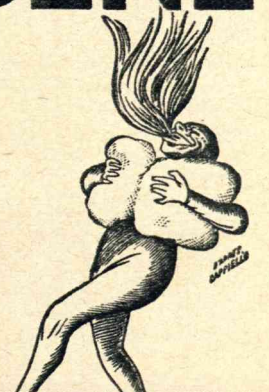
Adres:

1-P-H

THERMOGÈNE

Deze van ouds bekende watten verspreiden 'n weldoende warmte en bestrijden met succes:

Hoest, Koude, Rheumatiek, Griep en Steken in de Zij

Doozen à 35 en 55 cent. Bij Apothekers en Drogisten

Herinnert u zich nog dit filmbeeld? Zij is Lily Laughey, toen 'n erkende filmschoonheid en nu met naam en al radicaal vergeten. Het interieur van deze kamer was het summum van alle deftigheid en de waardige houding der spelers behoorde bij zoo'n inrichting. Deze scène was dan ook een der hoogtepunten uit de film: „Haar buurmans vrouw”. Bij zoo'n beeld zeide de explicateur: „Haar verwijten doorpriemden zijn hart en zijn gedachten gingen uit naar den snoodaard, die hem verraden had.”

Mary Pickford toen haar lange krullen nog 't geheim van haar succes waren. Het was in dezen tijd, dat zij den titel: „De lieveling der wereld” kreeg. Practisch heeft zij van den vroegsten tijd der film af voor het witte doek gespeeld.

WEET U NOG WEL.....?

Dit is de eertijds zoo beroemde Douglas Fairbanks, de onverschrokken acteur, voor wien geen gevel te hoog was, wanneer het er op aankwam zijn geliefde de hand te kussen. Juist deze bravourfilms maakten hem geweldig populair en menig meisje voelde haar hart sneller kloppen, als zij zag, welke gevaren hij terwille zijner beminde trotseerde.

De jongste aller kunsten viert wederom een jubileum in haar gelederen. Adolph Zukor zwaait namelijk 25 jaar lang den scepter bij Paramount, welke maatschappij onder zijn regime eveneens haar zilveren jubileum beleeft.

Er zou uit zoo'n kwarteeuw film heel wat te vertellen zijn, doch méér dan woorden spreken beelden, daarom dat wij in onze archieven opgravingen hebben verricht en foto's hebben opgediept uit den tijd, toen we nog lachten om iedere rare beweging, die voor onze oogen op het witte doek bibberde en we nog sterk onder den indruk kwamen van een uiterst primitief liefdes- of misdadenverhaal.

Nu is alles veel meer geperfectionneerd en geraffineerd, maar waren we toen niet dat onbeholpen werk eigenlijk niet veel gelukkiger en dankbaarder?

Enrico Caruso, de grootste zanger die ooit geleefd heeft, in een van de weinige films waarin hij is opgetreden. De wereld kende hem van de gramophoonplaten, en door middel van de film werd zijn persoon toen aan iedereen voorgesteld. Herinnert u zich nog, dat bij zoo'n film de gramophoon als geluidsweergever dienst deed? De film, waarin men hem op onze foto ziet, droeg den titel: „Mijn neef Caruso”.

Een straatscène uit den goeden ouden tijd, toen operator en regisseur nog dejtig „behoed” een opname verrichtten. Iedereen, die meespeelde, moest veel bewegingen maken, anders vonden regisseur en publiek het niet leuk. Men lette ook op het eenvoudige opname-toestel, de meest gewichtige machinerie uit dien tijd, en op den veldvrachter, die altijd extra-dik moest zijn, om zijn autoriteit beter te laten uitkomen.

Links: Max Lindner, een soort komische voorlooper van Adolphe Menjou, die indertijd geweldig populair was en die in zijn films altijd met een hoogen hoed manoeuvreerde.

Onder: Rudolf Valentino en Adolph Zukor. Eerstgenoemde gold toen als de hoogst gesalarieerde en beste mannelijke „ster” ter wereld. Hij was tuinman, bordenwasscher en gigolo, alvorens Zukor hem voor de film engageerde. Zijn werkelijke naam was: Rudolf Alfonso Raffaele Pierre Filiberti Guglielmi di Valentino d'Antongueila. Hij stierf in Augustus 1926.

Lon Chaney en Betty Compson, twee namen, welke men zich ongetwijfeld nog zal herinneren. Vooral eerstgenoemde verwierf een geweldige reputatie door zijn lugubere creaties en tot op den dag van heden herinnert men zich nog o.a. zijn film: „De klokkenluider van de Notre Dame”. Dit is zijn eerste film: „The Miracle Man”, welke in 1919 door Paramount werd gemaakt.

En dit is Marlene Dietrich met haar dochttertje Heidede bij haar vertrek naar Amerika, toen zij bij Paramount onder contract kwam.

Teere weerspiegelingen.

OISTERWIJKSCHE PRACHTEN

Schuivende schaduwen.

Der aarde pracht.

Het huisje aan de beek.

Het vreemdelingenboek van 't bosch.

De bank aan 't stille ven.

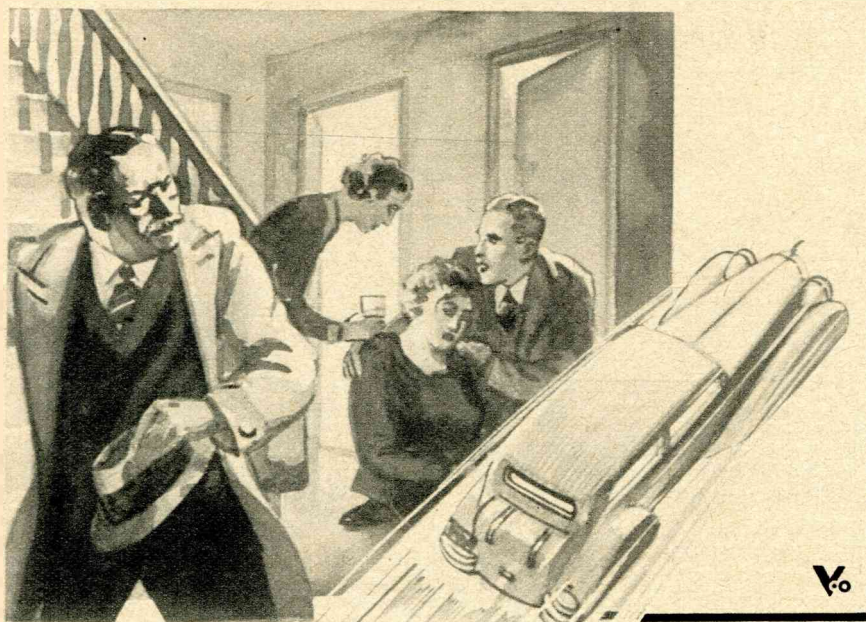
Boomen.

Hier, waar het schoon en stil is, kan de mensch
Zichzelf weervinden in dit woelig leven.
Hier stilt 't verlangen, sterft zijn wilde wensch,
En 't waar geluk wordt hem teruggegeven.

Het altijd groene dennenbosch.

GEVALLEN !!

Vlug den dokter halen !

Starten ... de motor slaat meteen aan ... Rrrt! Weg! ... er valt geen seconde te verliezen.

Dàar is de dokter. Net bijtijds.

„Mevrouw moet minstens zes weken rust nemen.”

Het huishouden dient echter zijn gang te gaan. Wat komt die huistelefoon nu toch extra goed van pas! Op elk gewenscht moment kan de vrouw des huizes haar aanwijzingen geven, zonder inspanning, zonder tijdverlies voor wie ook.

„Een beetje verstrooiing zou de patiënte goed doen,” zegt de dokter bij zijn volgende visite.

Even de tweede luidspreker in haar kamer gezet en zij geniet mee van de muziek van het ontvangtoestel beneden.

Voor de zieken een zegen, voor de gezonden een genot, zòd vervullen de Bell Gelijkrichter, de Bell Huistelefoon en de Radiobell overal hun taak. En achter hen staat de betrouwbaarheid en de zestigjarige ervaring van een wereldonderneming als de

Bell Telephone Manufacturing Co

Afdeeling Nederland en Indië: Scheldestraat 162, Den Haag

Verkoopsorganisatie voor Nederland: de Alg. Ned. Radio Unie N.V., van Limburg Stirumlaan 20, Tel. 842. Amersfoort, of hare districtskantoren: Almelo, Volkerinkstraat 3, Tel. 3330 Den Haag, Veenkade 40, Tel. 392846 Bergen op Zoom, Koevoetstr. 43, Tel. 48 Groningen, Oosterstraat 46, Tel. 2901 Deventer, Pikeurbaan 44, Telef. 2715 Leeuwarden, Schrans 131, Telef. 4962

DE RING

DOOR HELLINGER

De zon teekende een droomerig patroon op de straat onder den luchtspoorweg. Vracht-auto's zwoegden moeizaam voort met hun ladingen. Voertuigen schommelden heen en weer tusschen de pilaren door, en dames met pakjes snelden de trappen naar de spoorbaan op en af.

Een oude vrouw kwam heel langzaam naar beneden. Zij had een verschoten grijze huisjapon aan. Haar zwarte haar was losjes opgemaakt tot een ui boven op haar hoofd.

Onder aan de trap zuchtte zij en nam zij haar tasch in haar andere hand over. Opeens bukte zij zich en raapte iets van het trottoir op. Een jongeman achter haar bleef staan en nam haar het voorwerp uit de hand.

„Pardon,” zei hij met een luchtig lachje, „die ring is van mij.”

De oude vrouw draaide zich om en deed een uitval naar het voorwerp. Hij hield het buiten haar bereik. Toen bekeek hij het.

„Die ring is van mij,” zei hij langzaam. „Ik heb hem verloren... en u hebt 'm opgeraapt...”

In een oogwenk was er het gewone gedrang. De vrouw uitte een serie jammerklachten. De jonge man gaf er nijdig antwoord op. Een pootige kerel vroeg aan de oude vrouw, of het jonge mensch haar lastig viel. Zij probeerde uit te leggen, dat hij een ring gestolen had, die van haar was. En 't scheelde maar een haartje, of er werd gevochten, toen een agent zich door de menigte wrong. „Hédaar,” vroeg de agent, „wat is er aan 't handje?”

De jonge man en de oude vrouw wouen tegelijk beginnen te praten. De agent zei tegen den jongen man, dat hij zijn mond moest houden. Hij deed het. De oude vrouw vertelde een lang verhaal over den ring.

„... Ik heb hem dertig jaar geleden van mijn man gekregen, toen hij op de meelfabriek werkte. 't Is het eenige wat ik nog van 'm heb.”

Zij schokte ontroerd met haar schouders, terwijl de agent den ring van den jongen man afpakte.

„D'r staat een inscriptie in den ring,” zei de jonge man. „Kijk maar — „Onsterfelijke liefde”. Ik heb hem vijf jaar geleden van mijn vrouw gekregen. Ze is dood, en ik heb hem altijd in mijn vestjesza...”

„Ik heb je gezegd, dat je je mond hield,” snauwde de agent. „Ik praat met de juffrouw.” Hij wendde zich naar het publiek. „Doorloopen. Vooruit!” De meesten schuifelden een paar stappen achteruit.

De oude vrouw stak haar tasch omhoog. Aan den eenen hoek was het leer ingescheurd. Er zat een gat in.

„Ziet u?” mummelde zij. „Daar is ie doorheen gevallen.” Zij stond opeens te trillen op haar beenen. „O grutten... ik zal toch 't eenige aandenken van m'n man niet kwijtraken? O lieve help...”

„Luister 'ns, agent,” zei de jonge man. „Ik wil geen aanklacht tegen dat oude mensch indienen. Ze zal wel last hebben van waanvoorstellingen of zooiets. Maar als je in mijn plaats was, liet je d'r óók d'r gang niet gaan, is 't wel?”

De agent schudde het hoofd. „Nee, dat zou ik zeker niet.” Hij wendde zich naar de oude vrouw. „Is 't over? Gelukkig. Nou, moeder, pas nou dien ring maar 'ns aan. We zullen 'ns zien, hoe ie past.”

Nu liet de oude juffrouw een kake-lenden lach hooren.

„Die ring past me al in geen achttien jaar meer,” zei ze, nog nagrijnzend. Zij stak een knokigen vinger op. „Ik ben mager geworden van ouwerdom.”

De agent zei, dat ze allebei mee moesten naar 't bureau. De jonge man wou niet mee. Hij wou alleen zijn ring hebben, hield hij vol. Maar de agent zei, dat hij tóch mee moest.

Toen gingen ze met z'n drieën, al redeneerend...

De sergeant achter den lessenaar luisterde geduldig. Van tijd tot tijd stelde hij een vraag, en eindelijk beval hij den jongen man, den ring aan te passen. De jonge man glimlachte.

„Hij is me altijd te nauw geweest,” zei hij schouderophalend. „Ik ben van plan 'm te laten verwijderen, zoolang de vrouw dood is al, maar 't is er nooit van gekomen. Ik zou dien ring voor geen millioen willen missen.”

De sergeant zat den jongen man aan te staren; toen de oude juffrouw; toen hernam hij het woord.

„U bedrijft één van tweeën een poging tot oplichting,” zei hij kalmweg. „Ik weet niet wie 't is — maar één van u tweeën gaat de doos in.”

Daarna gingen zij naar boven, naar het bureau van de recherche. De jonge man werd in een nette kamer apart gebracht. En binnen 't half uur hadden ze hem dóór.

„Nou ja, goed,” mopperde hij vermoeid, „ik ben Jerry Borden, als je 't met alle geweld weten wilt. Dat van vroeger is zoo — en die ring is niet van me. Ik zag, dat die ouwe heks 'm liet vallen, maar ik dacht: die kan tóch geen grooten bek opzetten. Dus ik probeerde 'm in de wacht te slepen, enzoovoort. Willen jullie me nou alsjeblieft opbergen en me met rust laten?”

Een der rechercheurs ging 't aan de oude juffrouw vertellen. Zij huilde en zat zijn hand te aaien.

„'t Is goed hoor,” zei ze. „Jullie hoeven mij geen excuus te vragen. Ik kon alleen maar niet bewijzen, dat 't mijn ring was, ziet u? Ik ben een oud mensch, en ik heb geen geld en geen familie. M'n man is al jaren dood. Ik loop soms twee of drie dagen zonder eten. Maar dien ring verkopen doe ik niet. Al moest ik doodhonger. Ik heb 'm van m'n man gekregen, in onzen goeien tijd.”

De rechercheur lachte maar steeds tegen haar. Hij werkte haar met een zoet lijntje naar de deur en zei mevrouw tegen haar.

„Toe nou maar, mevrouw,” zei hij. „U hebt uw ring terug, en geen mensch doet u wat. Dus tot ziens, mevrouw. En 't beste.”

De oude vrouw slofte de deur uit...

Dien avond vertelde de rechercheur de geschiedenis aan z'n vrouw. Later trad hij als getuige tegen den jongen man op. Maar er kwam niet veel van 't zaakje terecht, want de oude juffrouw was niet te vinden.

En zoo eindigt het vrij onbelangrijke verhaal van dien onbelangrijken ring. Maar het eigenaardigste is, dat maar heel weinig menschen den volgende morgen die advertentie in de rubriek „Verloren en Gevonden” lazen. De advertentie die luidde:

„Verloren door jonggehuwde, op of nabij luchtspoorweg, diamanten ring waarin gegraveerd: Onsterfelijke liefde...”

De wedstrijd Roermond-B.V.V. (2-5). De Bosschenaren scoren hun vijfde en laatste doelpunt.

Sport van de week

Het gelijke spel van P.S.V. en de overwinning van B.V.V. hebben er toe geleid dat de spanning er tot het laatste moment in zal blijven. Wel hebben de roodwitte Eindhovenaren nog een voorsprong van twee punten en behoeven er nog slechts twee wedstrijden te worden gespeeld, doch hier staat tegenover dat de Bosschenaren, naar onze meening althans, 'n makkelijker programma hebben. P.S.V. moet thuis nog spelen tegen Roermond en uit tegen N.O.A.D. Vooral deze laatste match kon den leiders nog wel eens zwaar op de maag komen te liggen. B.V.V. speelt nog thuis tegen Juliana en uit tegen Longa. Hoewel deze wedstrijden oogenschijnlijk makkelijker zijn, dient men er toch echter weer rekening mede te houden, dat de tegenstanders van de Bossche club beide in degradatiegevaar verkeren.

Onderaan is de situatie ook al weer gewijzigd. Allereerst maakte Juliana een zeer goede beurt door haar overwinning op N.A.C. Vervolgens slaagde M.V.V. er in te Tilburg van Longa te winnen, waardoor deze beide clubs thans elk op 12 punten staan.

Longa speelt nog uit tegen Bleijerheide en thuis tegen B.V.V. De Maastrichtenaren moeten in eigen home tegen N.O.A.D. en N.A.C. spelen en hebben geen uitwedstrijden meer. Men behoeft zich echter nog niet bepaald op dit tweetal blind te staren, daar ook Juliana en zelfs Eindhoven den dans nog niet definitief ontsprongen zijn. Een zóó spannend verloop heeft de eerste-klasse-competitie van den K.N.V.B. in geen jaren gehad.

In het kamp der I.V.C.B.-ers was het betrekkelijk rustig. In het Zuiden werden slechts twee wedstrijden gespeeld. Kerkrade werd door Geleen met 2-4 geklopt, terwijl de Sittardsche Boys in Chevremont een 2-1-nederlaag leden. De twee leidende teams werden dus door outsiders geslagen. Veel verandert de situatie boven aan de ranglijst dus niet. R.K.V.V.L., dat enkele wedstrijden achter is, vaart nog het meest wel bij den gepasseerden gang van zaken, terwijl Chevremont thans aardig op weg is zich in veiligheid te stellen.

In de andere afdeling behaalde Schijndel 'n 5-2-zege op R.K.T.V.V., dat nu wel zoo ongeveer als verloren kan worden beschouwd, temeer daar Best Vooruit het geheel uit vorm zijnde Dongen in eigen huis een 2-6-nederlaag toebacht.

Zondag speelde het R.K. Limburgsche elftal te Laren (N.H.) den missiewedstrijd tegen Utrecht. Kiekje van de Limburgsche ploeg, welke gelijk speelde (1-1), doch door loting voor de finale werd uitgeschakeld.

Na Ajax is thans Be Quick er in geslaagd het afdeelingkampioenschap te veroveren. Kiekje van de Noordelijke kampioensploeg.

De 1e klasse hockeywedstrijd Concordia-Tilburg (1-0) te Roermond. Spelmoment uit dezen spannenden strijd.

EEN KASTEEL ARMEN

Arme of behoeftige lieden, die kasteelen bewonen, zal men over 't algemeen wel met een kaarsje moeten zoeken. Tenzij in het land der droomen, of wanneer zij in hun verbeelding zich kasteelen bouwen: maar dat zijn dan luchtkasteelen. Wat men daaraan heeft, weet ieder voor zich het beste.

Toch treft men in de buurt van Regensburg, midden in de heuvelachtige schoonheid van de Oberpfalz, 'n burcht aan, die door arme, althans behoeftige mensen uit die streek wordt bewoond. Het is de burcht Wolfsegg, welke omstreeks het jaar 1000 door een zekeren ridder von Wolf werd gebouwd, en ongeveer 'n halve eeuw geleden door haar laatsten bezitter, graaf Oberndorf, aan de gemeente Wolfsegg ten geschenke werd gegeven. Doch zulks geschiedde niet onvoorwaardelijk. De eenige bedinging, welke er bij gemaakt werd, was, dat de bezitting in goeden staat zou worden onderhouden. Nu geraakt niets zoo spoedig in verval als een onbewoonde woning. En een kasteel, dat geen bijzondere historische bezienswaardigheid is, of waar geen verzameling van kunstwaarde kan worden tentoongesteld, zon al zeer gauw meer een ergernis worden dan 'n bezit, waarop men trotsch kan gaan. Een huurder, in staat om den burcht alleen te bewonen, bleek de gemeente niet zoo gemakkelijk te kunnen vinden. Toen staken de gemeentelijke autoriteiten de koppen bij elkaar en werd op middelen gezonnen, om het groote gebouw zonder veel kosten toch in den ouden toestand te bewaren. In den gemeenteraad viel het besluit, om er den armen der gemeente een onderkomen te geven tegen een geringe vergoeding of wel geheel gratis, en het duurde niet lang, of een aantal behoeftige gemeentenaren werd

Gewapend met hellebaard en strijdbijl betreedt de jeugd van den Wolfsegg-burcht de wenteltrap van het kasteel.

ten vooral de jongen genieten. Ze zullen niet beroemen, in e jeugdige ridders niet sans reproche".

De burcht Wolfsegg bij Regensburg, dateerend uit den tijd der Kruisridders, bewoond door de armen van de gemeente Wolfsegg.

Het oude wapen. Een jeugdige burchtbewoner spant een kruisboog, 'n antiek schietwapen uit de collectie van Wolfsegg. Ook de attributen aan den wand en 't gebrandschilderde raam herinneren nog aan vroeger eeuwen.

Rechts: Ook de vroegere ridderzaal van kasteel Wolfsegg is door de tegenwoordige bewoners in gebruik genomen. De zaal is geheel van den vroegeren luister ontdaan, maar ondanks alles kan men er uitstekend wonen. Een der inwonende families aan tafel in een der zaalhoeken.

KASTEEL VOOR ARMEN

eden.
n, zal
n wel
oeten
l der
i hun
rwen:
eelen.
weet

buurt
in de
an de
e door
schen
oond.
welke
door
werd
eeuw
bezit-
e ge-
henke
chied-
enige
naakt
n goe-
ouden.
lig in
oniug.
ondere
id is.
van
onge-
en er-
aarp
urder.
een te
e niet
inden.

auto-
tar en
n, om
veel

toestand te bewaren. In den
luit, om er den armen der
te geven tegen een geringe
gratis, en het duurde niet
ftige gemeentenaren werd

ten vooral de jongens er op hun manier van te
genieten. Ze zullen er zich later met reden op kun-
nen beroemen, in een echt kasteel te hebben gewoond,
jeugdige ridders uit de twintigste eeuw „sans blâme
et sans reproche”.

bereid gevonden, het leegstaande
kasteel te betrekken en te onder-
houden. Het is nu als het ware een
kleine gemeente op zichzelf, welke
in de groote vertrekken van het
aloude slot een waardig onderdak
heeft, en de verschillende bewoners
voelen zich thuis en zijn gehecht
geraakt aan de voor hen in ieder
geval toch vreemde en eenigszins
monumentale omgeving. Want, hoe
karig ook gemeubileerd, 'n ridder-
zaal biedt toch altijd, alleen reeds
door haar grootte en haar imposan-
te lijnen, 'n schitterende woon-
kamer. En zelfs de kleinere kamers
van den burcht, met haar gewelfde
zolderingen en haar diepliggende
vensters, zijn voor arme, behoeftige
dorpelingen 'n begeerenswaardiger
tehuis dan een vervallen dorps-
woning of een schuurhuis.

Er heerscht dan ook altijd een
opgewekte, levendige sfeer in dezen
„burcht der armen”, want de be-
woners zijn tevreden, werklustige
mensen, die „hun” kasteel met
jaloersche zorg onderhouden en
in onderlingen, gezonden naijver
schoon bewaren en bewonen. Aan
den voet van den ouden burcht-
muur zijn inmiddels enkele nieuwe
woningen opgetrokken voor door
de gemeente onderhouden gezin-
nen, die wel een sterke tegenstel-
ling vormen met 't massale bouw-
werk, dat in den tijd der Kruis-
ridders op den heuvelrug werd
opgetrokken.

De jeugd vindt hier een terrein,
zoo vol romantiek en tevens zoo
echt als men zich maar denken
kan, en blijkens de op deze blad-
zijden gereproduceerde foto's we-

Een bouwvallig hoekje van den ouden burcht. Water halen is hier wel roman-
tisch, maar niet gemakkelijk.

Van een groote

Een kijkje in de oude
keuken vanden burcht.
Op 't fornuis, dat aan
vroegeren welstand
herinnert, kan men
ook heden ten dage
nog een smakelijken
pot koken. Aan den
wand ziet men een
wel heel ongewone
keukenversiering.

Rechts: Kleine luid-
ruchtige liefhebberij-
en kan men zonder
veel bezwaar in de
kleine neven-vertrek-
ken van den burcht
beoefenen. De tuba-
klank is wel zwaar...
maar de muren en
't plafond van Wolfs-
egg zijn dik.

GOUDBLOND MEISJE

door A. L. Provost en L. Black

Dat huwelijk van Tom Bates," schreef Jack, „pak ik aan als een voorwendsel, om m'n ouwe stadje weer eens rond te kijken en mijn vrienden terug te zien. En daar u het eerste meisje bent, dat ik ooit gehad heb en dat nog meeloopt, kom ik 't eerste naar u kijken, vóór ik achter de trouwpartij aan ga lopen. Berkenwoud zal 'n pracht voor me zijn, nu ik van hier kom. Maar u moet niet piekeren over 't werk, dat ik doe, want ik vind 't echt lolliig, en ik kom dingen te weten van auto's, waar ik op 'n andere manier nooit achter gekomen zou zijn."

Om de laatste zinnen zuchtte zij. Zij kon zich absoluut niet begrijpen, hoe een Moreland en een Endicott zijn handen vuil kon maken met gewonen arbeid. Maar hij scheen er plezier in te hebben, en de hoofdzaak was, dat hij thuiskwam. Als hij weer onder zijn oude vrienden was, in de omgeving, waar hij hoorde, vergat hij die gril misschien. Zij was benieuwd, of hij al over die bevlieging voor die juffrouw Staunton heen zou zijn, en waar dat meisje zitten zou. Zij leefde in steeds groter afzondering, sinds Jack vertrokken was, en had daardoor niets gehoord van Gloria's wonderlijke lotswisseling.

Er werd zacht geklopt — snel vouwde zij den brief dicht. Zij verborg of vernietigde Jack's brieven altijd. Naijverig onthield zij haar huisgenooten en vrienden ieder woord of nieuwtje, dat verraden kon, wat hij uitvoerde. Al was 't een weddenschap of een jeugdige dwaasheid, voor haar trots was het een schande.

Er was een der meisjes aan de deur. „Meneer Parsons," diende zij aan.

„Laat meneer Parsons maar hier komen."

De stem van juffrouw Endicott klonk niet zoo ijzig gebiedend als gewoonlijk, wanneer zij een bevel gaf. Het meisje vond haar zelfs mat klinken. Ze zei dit, met voorzichtig gedempte stem, tegen de secretaresse, juffrouw Dalton, die een wandeling door 't park wou gaan maken, maar van idee veranderde en terugkwam, toen het meisje weg was.

De heer Parsons had een paar eigenaardige gewoonten. Ten eerste kwam hij altijd 's avonds. Ten tweede gaf hij nooit vooruit bericht van zijn komst. Hij schreef zelfs nooit brieven aan juffrouw Endicott. De schrandere Sara Dalton had dit terdege opgemerkt. Maar wel kwam hij, met min of meer geregelde tusschenpoozen, juffrouw Endicott schitterende rapporten toonen ergens uit Arizona, over aderen en metaallagen en ertsmassa's, en tal van andere dingen, die haar overbluften, maar die erg overtuigend klonken.

Toen Parsons naar de zitkamer van juffrouw Endicott kwam, gaf hij juffrouw Dalton, die door de hal liep, een kort knikje. Hij had de secretaresse een paar maal gezien, maar bekommerde zich niet in 't minst om haar. Ze was zijn genre niet, met die stille oogen en dat doodgewone gezicht. Hij hield trouwens niet van derden in de buurt. Hij ging de zitkamer binnen. Sara hoorde zijn minderig-gemoeidelijken groet — hij had zich 't ongeslepen-diamant-type aangewend — en het afgemeten antwoord van juffrouw Endicott. Toen sprak Parsons weer, iets zachter — zij ving er alleen het woord „Rosario" van op. Daarna ging de deur dicht.

Sara Dalton ging naar haar kamer aan den overkant der hal en bleef daar zitten, ingespannen nadenkend.

Een vol half uur hoorde zij het klimmen en dalen van Parsons' stem. De man had een goede spreekstem, vol, joviaal en overredend. Er ging een soort hypnose uit van die zinnen, die gedempt, gestadig, muzikaal in haar ooren drongen. Woorden verstond zij natuurlijk niet, en zij was nog niet zoo ver, dat zij zin had aan sleutelgaten te luisteren. Eigenlijk begreep Sara zelf niet goed, waarom zij zóó al deed. Juffrouw Endicott zou haar zeker niet dankbaar zijn voor haar toezicht.

Zij werd doezelig in die warme, donkere kamer. Een doffe slag deed haar opspringen. Het bonsde tweemaal, alsof een zwaar voorwerp in zijn val eerst de tafel en toen den vloer raakte. Het tweede geluid was nauwelijks verstild, of Sara was de hal door en had de deur geopend.

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE

Gloria Staunton, secretaresse van de rijke mejuffrouw Harriet Endicott, bemerkt, dat deze geregeld effecten verkoopt zonder het geld weer te plaatsen, alleen om aan de verlangens van haar verkwistenden neef Jack Moreland te kunnen voldoen. Frances Payne, een jonge weduwe, die voor haar huwelijk regelmatig juffrouw Endicott op haar landgoed Berkenwoud bezocht, ontmoet een zekeren Wayne Gorham, van beroep makelaar. Deze Gorham wil voor zaken Jack Moreland spreken, en verzoekt Frances Payne hem met deze familie in kennis te brengen. Jack doet Gloria een huwelijksaanzoek, doch zij slaat dit af en zegt dat ze niet van hem houdt en ook geen echtgenoot zou willen hebben, die niet in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Mejuffrouw Endicott heeft hen in den tuin opgemerkt en ontslaat haar secretaresse wegens haar al te vriendschappelijke houding jegens Jack. Deze is voor eenige dagen op reis en weet niet wat er tijdens z'n afwezigheid gebeurd is. Bij zijn terugkeer vertelt hij tot groote verbazing en schrik van zijn tante, dat hij bij een garage als monteur in dienst is getreden. Van de nieuwe secretaresse, die een vriendin van Gloria is, weet hij haar adres te bemachtigen en gaat haar onmiddellijk bezoeken. Gloria's oom is gestorven. In zijn testament laat hij haar al zijn bezittingen na, op voorwaarde dat ze binnen een maand trouwt. Nog slechts twee dagen resten haar, en hoewel ze Jack Moreland niet lief heeft, vraagt ze hem, met haar te trouwen, teneinde de erfenis in handen te krijgen. Ze wil hem daarna nooit weer zien. Jack stemt toe; ze trouwen daarop in een naburigen staat. Juffrouw Endicott's vermogen slinkt hoe langer hoe meer — ze neemt het besluit Gorham te raadplegen. Hierdoor raakt ze in de macht van een tweetal gefaffineerde oplichters. Gloria vertoef voor eenigen tijd in een hotel aan zee. Ze ontmoet daar Alan Chase, een jong architect, wien ze opdracht geeft een ontwerp te maken voor een hotel voor werkende meisjes, dat zij wil laten bouwen. Chase is in gezelschap van Frances Payne en mevrouw Daimler, waarmede ze kennis maakt. Gloria neemt Frances Payne in haar dienst. Ze tracht Jack op te sporen, doch hij blijkt z'n betrekking in de garage opgezegd te hebben. Hij werkt nu bij een automobiel-fabriek ergens in 't midden-Westen. — Nu kunt u verder lezen.

Wat zij zag, trof haar scherp. Juffrouw Endicott was niet te zien; blijkbaar naar de aangrenzende kamer gegaan; maar die Parsons zat half uit zijn stoel, voorovergebogen, begeerig starend naar iets in de andere kamer.

In een oogwenk was Sara de kamer door. Zij zag Parsons schuld bewust terugschieten en zich snel beheerschen, zij hoorde zijn snelle woorden: „Er schijnt daarbinnen iets gebeurd te zijn!" maar zij gunde zich geen tijd, om ook maar eenige aandacht aan hem te schenken.

Wat zij door de deur zag was een open metalen kistje, dat op den grond lag tusschen verspreide papieren in, lange, net gevouwen papieren, groen-achtig en geel en grijs van tint, dicht bedrukt en met breede randen versierd. Effecten. Sara zag rijen coupons, en ergerde zich inwendig, dat iemand zoo dwaas kon zijn, zulke dingen thuis te bewaren. Juffrouw Endicott boog zich over die verwarring heen en trok de papieren met bevende vingers bij elkaar. Achter haar was de open deur van een ouderwetsche brandkast.

Sara begreep direct, wat er gebeurd was. Juffrouw Endicott had het kistje van de brandkast naar de tafel willen dragen, en haar halfverlamde hand had haar verraderlijk begeven.

Sara kreeg geen tijd om méér te zien. Juffrouw Endicott richtte zich op, toen ze haar eersten stap over den drempel hoorde, en stond stijf van verbazing en toorn.

„Juffrouw Dalton, heb ik u gebeld?"

De vinnige woorden werden pijnlijk bedoeld, en ze waren 't.

„N-nee!" Sara stotterde in haar verbazing. „Maar ik hoorde een slag, ik dacht, dat u zich misschien bezeerd had."

Juffrouw Endicott luisterde met ijzige beleefdheid. Zij was woedend, omdat haar secretaresse in haar particuliere zaken neusde. Met een kort knikje wees zij naar de deur.

„Uw vrees is volkomen ongegrond. **Z E S D E**
En denk er voortaan om, dat ik u **VERVOLG**
niet in mijn kamer wil zien, als ik u niet ontboden heb. Dank u."

Sara keerde zich om. Zij keek naar den grond, niet omdat zij zich vernederd voelde, maar omdat zij bang was, dat ze die onhebbelijke oude vrouw driftig de waarheid zou zeggen, als ze haar aankeek — dat ze honderdmaal Endicott mocht heeten, maar dat ze toch maar een erbarmelijk slachtoffer van een ordinair soort zwendelaar was.

Onder haar oogen, aan den rand van het kleed bij de deur, lag een papier, kleiner en lichter dan de andere. Het leek wel een circulaire. Sara kon juist nog de woorden „Vereenigde Rosario" onderscheiden.

Zij was zoo onhandig te struikelen — de hoek van het kleed sloeg om.

„Juffrouw Dalton!" kwam scherp de stem van juffrouw Endicott. „Kijkt u alstublieft, waar u loopt!"

„Pardon," mompelde Sara. Zij leek één en al verlegenheid, maar haar meestal gelijkmatige hart bonsde opgewonden. Zij duwde met één voet het stuk kleed terug, maar toen het weer goed lag, was de circulaire er veilig onder geborgen. Die lag daar goed tot morgenochtend.

Zij ging naar buiten met twee brandende roode plekken op haar anders zoo bleeke wangen. Parsons zat weer achteruit in zijn stoel, en scheen nergens op te letten, maar zij voelde, dat zijn oogen haar nakeken op een verre van vriendelijke manier.

Buiten de deur veroorloofde zij zich de weelde op te stuiven. „Ze wil bezwondeld worden, geloof ik. Als 't niet voor Glory was, bleef ik hier geen dag!"

Dien avond schreef ze Gloria een langen brief, dien ze den volgenden morgen postte — pas laat, want ze moest wachten, tot juffrouw Endicott op haar ochtendritje uit was, vóór ze dat bedrukte papiertje onder 't kleed vandaan kon gaan halen. Het lag er nog.

„Dat kan Glory aan haar detectives geven," mompelde ze. „Misschien hebben die er iets aan."

VIJFTIENDE HOOFDSTUK

Afgezien van die steeds wringende ongemakkelijkheid op den achtergrond was het leven voor Gloria een filmachtige droom geworden. Frances Payne, zelf tuk op plezier, putte haar vindingrijkheid en het lijstje van haar kennissen uit, om van iederen dag voor haar beiden één vlinderdans te maken. Iedere ochtendpost bracht invitatie's, en 't leven wenkte vrolijk verder. Natuurlijk gaf Frances voor haar beiden handen geld uit, maar dat leek niet erg. Er bleef altijd nog meer dan genoeg over.

Mevrouw Payne dacht aan een villa in Cannes voor den winter. Zij wist er een, die Gloria voor een belachelijk prijsje krijgen kon. Gloria luisterde. Zij kon zich heerlijk laten gaan, maar hield toch steeds een lichte hand aan 't stuur, zooals mevrouw Payne een paar malen had moeten gewaarworden. Een direct gevolg hiervan was, dat zij zelfs in haar grootste verlegenheid — en haar verlegenheden waren vele — geen geld van Gloria probeerde te leenen. Juffrouw Staunton scheen erg stijve ideeën over geld-zaken te hebben, al betaalde zij haar gezelschapsdame een onbekrompen salaris.

Aan die eigenaardigheid van haar overigens zoo meegaande en zachtzinnige beschermeling werd zij herinnerd, toen zij op een ochtend Gloria's kamer op de Kliffen binnenkwam in een duur ochtend-costuum, dat zij nog niet betaald had, en Gloria in een elegant mantelpakje zag staan, een slijk hoedje op haar mooie haar schikkend. Een Fransche kamenier — een weelde, die Frances voor Gloria, en voor zichzelf meteen, onmisbaar had gevonden — legde handschoenen en andere reisartikelen klaar.

„Lieve kind, wat 'n energie!" Frances nestelde zich knus in een stoel, maar haar oogen stonden achterdochtig. „Den halven nacht gedanst, en nu al klaar om uit te gaan! Denk je er om, dat de Dickersons om twee uur vertrekken? Dan moog je wel wat mooiers aanhebben!"

„Heb ik niet gezegd, dat ik niet meeding? Ik moet voor zaken naar de stad. Pardon, als ik schuld heb aan een misverstand.”

Gloria sprak vriendelijk. Ze wou Frances niet graag teleurstellen — die wou dolgraag mee uit varen met de rijke Dickersons — maar zij wou toch niet gaan óók. Mevrouw Dickerson was nog een oppervlakkige kennis van juffrouw Endicott, maar dat hield Gloria niet tegen. Zij had geen zin in die mensen, noch in de lui, die zij gewoonlijk om zich heen hadden. De eigenlijke reden van haar tegenzin was, dat ook Wayne Gorham van de partij zou zijn, naar zij gehoord had.

„Wat ben je toch 'n dwarsdrijvertje!” Mevrouw Payne zei het schertsend, maar haar oogen keken woedend. „Kun je die vervelende zaken niet laten wachten? 't Wordt een prachttocht, en zoo'n mooi schip! Toe, ga mee! 't Zou me echt spijten, als je 't niet deed.”

Frances deed vleierig haar best. Zij had Wayne Gorham beloofd, dat Gloria komen zou, en Gorham kon lastig worden, als 't niet naar zijn zin ging.

„Maar jij kunt toch gaan? Ik heb alleen voor mezelf bedankt! Ik heb mevrouw Dickerson gisteren geschreven.”

Mevrouw Payne keek knorrig. Zij trok haar schouders op.

„Je bent natuurlijk je eigen baas,” zei ze koel, „maar mevrouw Dickerson snapt natuurlijk heel goed, dat je de vlucht neemt, omdat je geen zin hebt. In dezen tijd van 't jaar heeft geen mensch zaken in de stad. Ze zal wel woedend zijn.”

„'t Spijt me, dat je 't je zoo aantrekt. Dag, Frances!”

Gloria sprak zoo beslist, dat de zaak meteen was afgedaan. Maar zij bleef staan en keek lachend in het knappe, gepikeerde gezicht.

„Toe, niet boos zijn! Ik heb echt zaken in de stad, of mevrouw Dickerson 't gelooft of niet.”

Frances vond 't diplomatiek, een beetje bij te draaien.

„Enfin, veel succes dan — maar ik ben echt kwaad op je!”

De vrede was hersteld. Gloria nam haar handkoffertje van Cécile aan en ging. Mevrouw Payne bleef in de kussens van den makkelijken stoel zitten peinen.

Toen Gloria naar haar auto liep keek een man in flanelen pak, die gekheid stond te maken met de juffrouw in den boekenstal, haar na. Hij ging naar de deur, en zag den auto snel wegrijden. Gorham fronste, keek op zijn horloge en zei iets binnensmonds. Ging Gloria Staunton op reis, terwijl ze over een paar uren op 't jacht van de Dickersons moest zijn?

Hij ging terug en belde mevrouw Payne op.

Mevrouw Payne was zich aan 't kleden — of meneer even wachten wou. Gorham wachtte, in de zitkamer van juffrouw Staunton, en maakte zich kwaad. Die juffrouw Staunton ontglipte hem telkens, en toch moest en zou hij met haar in nadere relatie treden. Alleen al omdat ze rijk was; en ten tweede, omdat hij iets geheimzinnigs had geroken... daar wou hij meer van weten...

Toen mevrouw Payne binnenkwam, groette hij wrevelig.

„Waar is juffrouw Staunton heen?”

„Ik geloof naar de stad.” Zij haalde haar schouders op.

„En je zei, dat ze drie dagen mee ging varen!”

Mevrouw Payne keek hem ijszig aan. Zij was niet gewend, dat mannen zoo'n toon tegen haar aansloegen. „Ik heb haar toch niet aan een touw je? Ik heb 't haar zoo mooi mogelijk voorgesteld — dat 't zoo'n keurig jacht

was, en dat jij kwam — maar ze schijnt zaken in New York te hebben. 't Spijt me dat 't je tegenvalt.”

Hij trok zich van haar stekeligheid niets aan. Hij bleef haar kalm aan zitten kijken. Hij was iets te weten gekomen. Gloria Staunton was gevlucht — de Augustus-hitte van de stad in — om zijn gezelschap te mijden.

Hij begon eensklaps over een ander onderwerp.

„Arcana-olie is gisteren 'n leelijk eind gekelderd.”

„Heb ik gezien. Je hebt toch tijdig verkocht, hoop ik?”

Mevrouw Payne veranderde iets van houding, het eenige teeken van plotse-linge onrust, dat zij gaf. Hoe kwam Gorham van Gloria Staunton op haar eigen geldzaken? Waar wou hij heen?

„Je had niets van verkoopen gezegd,” zei hij gladjes, „dus achtte ik me verplicht, ze voor je vast te houden. Ik heb je op willen bellen, maar je was uit toeren.”

Mevrouw Payne kon een beetje angst niet uit haar oogen houden. Waarom keek Gorham haar zoo aan? Waarom moest zij steeds in de knel zitten, terwijl Gloria Staunton meer had, dan ze uit kon geven?

„Ik zit zeker ontzettend in de schuld,” kon zij uitbrengen.

„Dertienduizend-achthonderd,” zei Gorham kwasi terloops.

Frances schrok. Zij had niet gedacht, dat 't zoo op was gelopen. Gorham keek haar strak aan. Hij sprak nu onbewimpeld.

„Ik interesseer me voor Gloria Staunton; genoeg om... laten we maar zeggen: jaloersch te zijn. Ik geloof, dat er een man in haar leven is, of geweest is, en ik wil weten, hoe dat zaakje staat. Ik wil weten, of ze ruzie gehad hebben, en waar ze hem treft, en” — hij wachtte even, en ging toen met nadruk verder — „of zij wel eens een anderen naam gevoerd heeft dan Staunton. Daar kun jij wel achter komen. Als 't je lukt, haal ik een kras door je rekening.”

Mevrouw Payne zat roerloos. Die ellendeling bood haar betaling aan voor spionage-diensten! Hij eischte, dat ze iets geheims van Gloria uit zou vorsehen, dat ze haar dag en nacht naging en beloerde; dat ze haar papieren doorsnuffelde misschien! Haar oogen flikkerden, maar niet lang.

Die „man in 't spel” moest Jack Moreland zijn. Jack, die voor haar en voor zijn vrienden onvindbaar was geworden. Frances kneep wild in de leuningen van haar stoel. Waarom zou ze toelaten, dat Gloria Staunton hem van haar afnam?

Zoo beheerscht mogelijk zag zij op naar Gorham.

„Ei ei! De liefde? Dat wordt interessant! Ja, we moesten zoo maar afspreken. En wil je me nu excuseren? Ik heb nog 't een en ander te doen.”

Toen Gorham haar alleen had gelaten, drukte zij haar handen tegen haar gloeiende wangen, maar haar oogen stonden helder en hard. Dus Gloria had geheime ontmoetingen met Jack, en dat wist Gorham al?

ZESTIENDE HOOFDSTUK

Het lichte verschil van meening scheen een zekere verandering gebracht te hebben in de verhouding tusschen Gloria en haar vriendin. Gloria bleef in de stad, tot de pleziervaartrij voorbij was, en toen zij op de Kliffen terugkwam, was Frances weer in haar humeur, leek 't, maar hevig nieuwsgierig naar 't geen zij in New York was gaan doen.

Elken Winter
leed hij aan
Winterhanden
en **Wintervoeten...**

Dank zij den KLOOSTERBALSEM komt hij daar voorgoed van af.

„Door mijn beroep moest ik den geheelen dag op straat loopen en daardoor gingen de plekken altijd open en begonnen te zueren. Van alles probeerde ik, maar haat vond ik niet, totdat ik met Kloosterbalsem begon. Elken ochtend en avond deed ik die op de plekken. Ze genazen binnen een week prachtig en voor goed. Nu smeer ik als 't koud wordt van te voren mijn handen en voeten elken ochtend met Kloosterbalsem in en heb sedert dien geen last meer van winterhanden en -voeten gehad.”

W. S. te 's-Gr.

AKKER'S
KLOOSTERBALSEM

Onovertroffen bij brand- en snijwonden.
Ook ongeëvenaard als wrijfmiddel bij
Rheumatiek, spit en pijnlijke spieren.

Schroefdoos 35 ct.
Potten 62 ct.
en f 1.04

ORIGINEEL TER INZAGE

BRIEVEN VAN DEN DRÉ

Ulvenhout, 23 Januari 1937.

Amico,

't Was 'nen schoonen Januaridag geweest. En nadenmiddag, als 't zonneke in de boomtakken klom en op de schouwen van de huizekes, als den eerde zwart werd weer, 't windeke ging liggen, dan klonk werendig 't eerste veugelenkewetter van den boschkant.

't Harde licht was verzacht tot rossen gloed. Peers gloieden de dingen aan den ender. Zwart blokte ons kerkske teugen den smeulenden dag.

Alleen den toren stond nog in 't rose zonnelicht en 't was, of ie bij z'n kerkske nie hoorde, nou.

Maar zichtbaar smeulde den dag. Den zwarten bojem van den akker lag weer in wintersche strakheid.

'n Leste plek ros veegde in 'nen hoogen boomkroon, langs de kap van den meulen. Zwartentee-kenden de boomen in 't veld, en den hemel vervloede in 'n zilvergrijs.

De veugeltjes zwegen weer. Alleen 'n kaauw scheurde nog efkens 'nen reep uit de stilte. M'n dorpke dreef weg mee den verdwijnenden dag.

Kou steeg uit den akker. Maar toen heb ik nog efkens de spaai gehanteerd en den schoffel. Want nog 'n klein half uur en den nacht lag ommers over de weareld.

Zwaar riekte den grond langs 't zwarte sop in de sloot. 'n Voorteeke, amico! Dat bewees dat den eerde al aan 't werk is. Dat 't zonneke vandaag prontjes z'nen arbeid had gedaan.

Diep aseme die de zware eerdegeuren in! Malsch in de longen drong den geur diep in m'n karkas. De zwarte moppen grond klotsten vet en spetterend, als ik ze smet over den sloot.

En had ik heel den dag betutterd staan zien, teugen deuzen voortijdigen lentedag, — bij 't scheien van de markt, als den dag verzonk met de zinkende zon, dan kroop, met de geuren van dieën vetten eerde, de lieve lust van 't komende leven diep in m'n zielement. En als ik dan opkeek, dan — eh — hè — wat was datte...? Dan lag den nacht al plat op eerde lijk 'n reuzen, aangeschoten vleermuis. Alleen den spits van 't kerktoerentje had nog 'nen glimp van den dag aan zijnen flank gekleefd.

Toen heb ik mijnen kruiwagel opgezocht in den duister, de spullen erop vergaard en ben den akker uitgerejen, op huis aan.

't Was binnenin wat weergaren. Pas Nieuwjaar geweest, hartje winter en... 't voorjaar toch al geroken...?

Mee da'k op den keiweg kwam, vielen vijf slagen uit den kerktoeren dreunend om m'n kop. Vijf uur...? Den dag al 'n half uur langer...!

Luidruchtig piepte m'n kruiwagel over den verlaten steenweg.

'n Groote, zwarte schim van 'nen wandeleer duisterde daar op. Statig „dreef” de schim me tegemoet. Dichterbij zee ik — da's hier de gewoonte:

„Navond.”

„Den Dré!” — zoo klonk 'n stem uit al dat wandelend zwart.

„Gij bent 't toch nie, Fielp?” vroeg ik.

„Jazekers!” zee den Fielp mee veul overtuiging.

„Da's sterk! 'k Docht ver-

In dezen stemmingsvollen en geestigen brief van d'n Dré lezen we van het optreden van d'n Fielp als waarnemend burgemeester van Ulvenhout. De burgemeester is ook al slachtoffer van de om zich heen grijpende griep en dus is de bakker „bakker-an”. Hij moet nu voor burgemeester spelen, wat hem uitstekend afgaat. Hij neemt d'n Dré in bescherming tegen den nieuwen veldwachter en wendt daarbij al zijn gezag aan. Dré heeft veel moeite om zijn lachen te houden, maar dat lukt toch. In 't begin van zijn brief geeft onze Dré een schoon beeld van den vallenden avond en den schielijk gekomen nacht, die plots „plat op de eerde lag, lijk 'n reuzen, aangeschoten vleermuis”.

donker — maar 'ns stillekes lachen. „Jjja,” zuchtte den Fielp toen: „'t is me hallemaal hiets!”

„Sterfgeval in de familie toch nie, Fielp?”

Meteen kwam daar 'nen fietser aan. Z'n lichtje titste over den steenweg. En om dieën mensch nie teugen m'nen kruiwagel te laten botsen, stak ik rap m'n zaklanteertje aan. Maar 't haperde. Misschien 't batterijke op? Den fietser had me tóch gezien; 't was sjuust of ie op me afkwam...!

Werendig! 't Was zoo. En ineens zag ik, van doen te hebben mee den nieuwen veldwachter. 'k Zag 't eigenlijk aan z'n hond.

„Heb jij geen licht op?” vroeg ie temerig, onderwiel van z'n fiets springend.

„Dat lijkt 'nen vreemdeling, docht ik. 'Nen Hollander. En meteen antwoordde ik: „M'n lanteertje weigert, broeder.”

D'n hond snuffelde aan m'n groentes.

„Mag ik dat lantaarntje eens zien?” vroeg ie ongelooovig.

„Da's nie noodig,” zee den Fielp toen, dien 'k al twee keer zwaar door zijn neusgaten had hooren blazen. 'n Bewijs, als ge 'm goed kent, dat ie „z'n bloed stond op te vreten” wat ie altijd doet, als ie 'nen vuilen pico haalt bij 't kaartspul.

„Wie ben jij?” — vroeg den nieuwe, 'n tikske in z'nen wiek geschoten.

Toen werd me veul duidelijk!

„Niemand anders, veldwachter, dan den burgemeester had-hinterim” (Dat is: waarnemend. Red.), waarop den Fielp, mee allebei z'n handen op den rug, op zijnen wandelstok begost te leunen, buik vooruit, alsof ie den nieuwe 'ns goed in de gelegenheid

gind dat 't 'nen meneer was!”

„Ben ik dan soms 'n jufvrouw?” — vroeg ie 'n tikske scherp.

En onderwiel hing ie zijnen... werendig...! zijnen wandelstok aan den arm, haalde 'n pampieren builtje uit z'nen binnenzak en presenteerde mij 'n sigaar: „ier, stikt 'ns op, veur den schrik!”

En als de Fielp me 'n vlammeke gaf — verdijd! — hij had z'n bolhoedje ook al op.

Ik nam 'm goed op. Blies 'nen wolk rook weg en liet m'n eigen — 't was toch

wou stellen, om Fielp Beeckers, mr. bakker, oudste raadslid, burgemeester ad interim, voorzitter van alle Ulvenhoutsche verenigingen, enz., enz., enz., 'ns goed te laten bekijken.

Den nieuwe sprong in de houding, zee: „purdon, purdon, burgemeester, ja natuurlijk, dan is 't lanteertje in orde. Nog iets van uw orders, burgemeester?”

Amico, den Fielp heeft van z'n leven zoo'n gelukkig moment nie beleefd. Ik wist, dat ie verzon, om deus oogenblik zoo lang meugelijk te rekken.

„Mnneu...” zee-t-ie eindelijk: „halleen, gij mot teugen oew klanten — eh — teugen de durpelingen nie zoo leggen te jijjen en te jouwen, veldwachter; da zijn wij ier nie gewoon, begrepen?”

Nou, da's veul waar! Den Jaan zee vroeger altijd: „borst, da meugde gij nie doen, lummel, anders gad-op de bon, horre!”

„Begrepen, burgemeester.”

„En nog 'ns hiets, veldwachter.” Toen trok den Fielp eerst 'ns op z'n gemak aan z'n sigaar. (Ik heb nooit geweten, dat hij, zoo sjuust in den stijl, als meerdere kost donderen.) „En dan nog 'ns hiets... Lot dieën pliesie-on die groentes van den Dré hopen-freten, begrepen?”

Den hond kreeg 'n lel om z'n ooren.

„Nog iets van uw orders, burgemeester?”

„Niks, neeë, ge kunt wel gaan.”

Als den nieuwe op z'n fiets zat, riep den Fielp: „Alt! Oor 'ns!”

De kearel kwam terug, stapte af:

„Burgemeester?”

„Ge ebt er toch hop gelet vandaag, lijk ik oe verordineerd heb, dat de jong van school bij Tiest Bastiaansen (den Blaauwe) 't verkenkot nie hopen-gooiden?”

„Jawell, burgemeester! U krijgt morgenochtend het verbaal.”

„Verbaal...? Niks! Eerst waarschuwen! Gin errie maken mee 't volk. Begrepen?”

„Jawell, burgemeester.”

„Ge schupt ze maar 'ns onder d'r... (gewetwel).”

„Jawell, burgemeester.”

„Ge kunt gaan.”

„Alt. Oor nog 'ns, veldwachter. Ga bij Janus van den Euvel zeggen, da'k 'm deuzen havend spreken mot. Zeuven huur in de burgemeesterskamer!”

„Jawell, burgemeester.”

„En gij ok present, hom 'm haan te dienen. Na mijn honderoud mee den eer van den Euvel, wil 'k jou nog 'ns spreken over enkele dingskes...”

„Jawell, burgemeester.”

„Ingerukt!”

„Alt, oor nog 'ns!...”

Ier, stik nou maar 'n sigaar hop.”

„Dank u zeer, burgemeester; tot uw orders.”

„En prebeer zoo rap meugelijk 'n bietje Hulvenouts te leeren. Saluie.”

Amico, ge verstaat toch zeker wel, wa'k uitgestaan heb, onder die bedrijven!

'k Heb zitten scheuren op den burrie van m'nen kruiwagel!

Ja — 't is veul nat, ongezond weer geweest, den leste tijen — veul griep! Zoo werd den Fielp dan ook weer 'ns burgemeester a.i. En hij lapt 't 'm kolossaal. Hij is ook twee boomen aan 't rooien, die 'm al jaren in den weg staan voor den inrij, mee z'n broodsjees. Nou 't ijzer heet is, smeedt ie 't.

En van Trui hoorde ik, als ik heur alles vertelde, dat ie al vijf keer langs was gekomen vandaag, met bolhoedje en wandelstok getooid. En dat ie net zoo deftig boog, als verlejen maand, toen ie Sinterklaas was...

Nen schoonen dag is 't geweest. Veul groeten van Trui en als altijd geen haarke minder van oewen t. a. v. DRÉ.

De verkiezing van een nieuwen deken van het St. Anthoniusgilde te Gemert gaat steeds met veel ceremonieel gepaard. — De trommelslagers ontvangen een hartversterkinkje!

In het gezin Van Eekeren te Klundert werd op den trouwdag onzer prinses met prins Bernhard een zoontje geboren, dat met groote instemming van den burgemeester den naam van Bernard ontving. Moeder en kind treft men hier in blakenden welstand aan.

Burgemeester van Beek van Deurne blies de laatste petroleumlamp uit in het kerkdorp Brouwhuis, waar men electrisch licht heeft gekregen. Daar gaat het laatste sprankje romantiek, dat plaats moet maken voor het moderne. Links de burgemeester van Bakel.

Wenken!

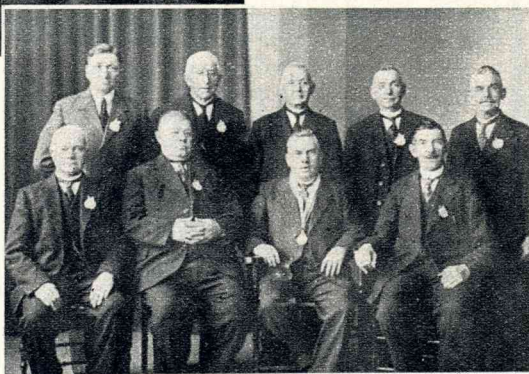
Witte wolkjes met doorgloeide randen
Boven zee,
Wenken als een zacht paar blanke handen:
„Kom toch mee!”

Blauwe plekken in de blaad'renbogen
Van 't priëel,
Wenken als 'n zacht paar vriend'lijke oogen:
„Min haar veel!”

Reuzenletters in de kristallijnen
Schaatsenbaan,
Wenken als een beeldspraak door haar lijnen:
„Wil toch gaan!”

IJzelpuimen, die aan takken klemmen,
Stijf van kou,
Fluist'ren als een zacht paar feeënstemmen:
„Blijf haar trouw!”

De dichter Johan Winkler Prins zingt in dit lied van een verliefd hart, dat stille teekens ontvangt van de natuur, alléén voor zoo'n hart verstaanbaar. Witte wolkjes wenken als handen: „Kom mee!” Blauwe lucht-plekken zijn als oogen, die zeggen: „Min haar veel!” De kristallijnen schaatsenbaan spreekt haar geheime taal: „Wil toch naar haar gaan!” En het suizelt in den bevrozen boom: „Blijf haar trouw!” Andere menschen zien die teekenen niet, alléén de verliefde merkt ze op. Zelfs het rythme van dit vers is nog geheimzinnigen zoo goed in overeenstemming met den inhoud! H.

Vijftig jaar vrijheid! De sociëteit „De Vrijheid” te Bergen op Zoom vierde haar vijftig-jarig bestaan. — Het feestvierende bestuur.

Te Roermond was de heer H. de Bock 30 jaar bij de brandweer. De jubilaris in uniform.

Een eeuw geleefd. — Op 7 Februari hoopt de wed. Versleeg te Deurne honderd jaar te worden. Zoals men ziet is ze nog flink. Van harte geluk.

De heer Willem Verhagen vierde zijn gouden jubileum als gildebroeder van het handboogschuttersgilde „St. Sebastiaan” te Goirle. Reeds 23 jaar is hij hoofdman. De eere wacht voor de kerk. In 't midden de gouden schutter.

Hier zien we den opperslager der geitencommissie aan het werk, op het jaarlijksche geitenfeest te Broekhuizen, bij Venlo. — De geit wordt doorgezaagd.

Uit ons Gebied

De nieuwe H. E. Abt der Abdij Sint Joseph te Lilbosch (Pey-Echt), Dom dr. Pius Strijbosch, werd in genoemde abdij plechtig gewijd. Een foto van den Hoogr. Abt.

Links: De nieuwe pastoor van Stevensweert, de Z. Eerw. heer dr. Kurris, werd plechtig als herder geïnstalleerd. — De nieuwe pastoor met den staf.

Te Borkel en Schaft vierden de echtgenooten Th. A. Heuvels-van Hout, onder groote belangstelling, hun gouden huwelijks. De blijde feestgroep.

Het brugdeel aan den Noordelijken Maasoever bij Hedel is gereed. Thans kan aan den bouw der overspanning worden gewerkt. Nog in dit jaar zal de brug in gebruik kunnen worden genomen.

BOLDOOT'S
Pastol

In ieder
Nederlandsch huis...
BOLDOOT'S
PASTOL

Pastol krast niet! Pastol
maakt geen groefjes in het
glazuur, waarin de bac-
teriën houvast hebben!
Uw gebit wordt prachtig
blank, doordat Pastol het
leelijke tandsteen radicaal
verwijdert... door oplos-
sing! Pastol is Neerlands
veiligste tandmiddel...
ga het óók gebruiken!

NEDERLANDSCH
FABRIKAAT

„Verwarm” Uzelf
... van binnen uit!

Winter en zomer dóór
is Droste Verpleeg-
ster-cacao een heer-
lijke, gezonde drank.
Droste Verpleegster-
cacao is lekker, voed-
zaam en voordeelig!

Droste

ALTIJD WELKOM!

Spaart bons voor kop, ketel, beker of blad.

GOUDBLOND MEISJE

Vervolg van pag. 23

„Zal wel iets erg aantrekkelijks ge-
weest zijn, dat je 't met zoo'n hitte zoo
lang uithield,” zei ze puntig. „Vertel
eens wat, Gloria. Ik ben dol op roman-
tiek.”

„Dan zal ik je teleur moeten stellen.
't Was allemaal doodnuchter. Alleen
heb ik den laatsten dag Bill Daimler
getroffen en met hem geluncht.”

„Ja, Bill is wel leuk.” Mevrouw
Payne keek haar traag aan. „Je weet
natuurlijk, dat hij tot over z'n ooren
verliefd op je is?”

„Wat een onzin!”

Het zachte lachje van mevrouw
Payne klonk een ietsje boosaardig.

„Veinzen kun je niet best, Gloria!
Als jij eens een duister geheim in je
leven krijgt, zul je 'n heelen toer heb-
ben, om 't weg te houden.”

Een seconde scheen Gloria's hart stil
te staan. Toen bewoog zij 'n schouder
— een uitstekende imitatie van me-
vrouw Payne's minachtend gebaar.

„Dan zal 't het wijste zijn, geen duis-
tere geheimen op te loopen!” zei ze
schertsend. „Zullen we naar 't tennissen
gaan kijken?”

't Was natuurlijk maar een toeval-
lige opmerking, redeneerde Gloria bij
zichzelf, maar 't maakte haar on-
gemakkelijk, weerspanning, dat zij
't zich zoo aan kon trekken. Zij had
niets gedaan, waar zij zich voor hoefde
te schamen, niets, wat een ander aanging.

Gloria was blij, dat haar tijd en haar
gedachten zoo bezet waren met de ver-
maken, die Frances voor haar arran-
geerde. Dat nieuwe leven bekoorde haar
nog, maar soms was zij er bang voor.
Zoo kon het heele leven niet zijn, be-
greep zij. Een nieuwe bezorgdheid gaf
op zekeren dag de ontdekking, dat er
in haar bureautje gesnuffeld was; heel
voorzichtig, maar Gloria merkte 't toch.
Gelukkig waren een paar brieven van
mr. Carver en haar chèque-boekje op
naam van „G. S. Moreland” op een
andere plaats veilig verborgen.

Het werd September, en zij gingen
terug naar de stad, weer in een groot
hotel. Gloria werd al die hotels moe.
Zij dacht over een eigen huis, maar
zou dat verstandig zijn? Dan moest
ze vroeger of later Jack weer ontmoet-
ten... Ze kon beter weggaan. Misschien
nam ze die villa in Cannes... Maar
de beslissing stelde zij uit.

In October trouwde Amy Chase.
Gloria en Frances kwamen wat laat de
kerk binnen, in veel licht, geur van
bloemen, diepe trillingen van orgel-
muziek, geroezemoes van menschen,
levendigheid van kleuren en schittering
van sieraden. „Wat een volte!” mom-
pelde Frances. Alan Chase en Bill
Daimler kwamen tegelijk op de twee
dames af, maar een derde heer was 't
eerste bij Gloria.

„Mag ik?” Het was Jack, met een
glimlach in zijn vragende oogen. Meer
niet. De wereld — hun wereld —
keek toe.

„Alstublieft.” Zij stak haar hand
door zijn arm en samen liepen zij door
het middenpad, aangekeken door beleefd
nieuwsgierigen.

„U bent de stad uit geweest, is 't
niet?” vroeg zij. Als hij hun storm-
achtige laatste ontmoeting over 't hoofd
kon zien, kon zij 't ook. Ze was zelfs
blij, dat het vergeten werd.

„Ja. Ik ben maar voor kort over.”
Hij sprak zachter. „Je komt toch op
de receptie?”

„Ja zeker.”

„Dan zie ik je daar nog wel.”

Hij bleef staan, tot zij zat. Toen ging
hij de gang door terug. Frances Payne
kwam er aan met Alan Chase, en hij
passeerde hen met een vluchtig lachje.

Even later zat Frances naast Gloria.
Zij gebruikte rouge den laatsten tijd,
maar ondanks dat had zij een on-
gewoon roode kleur.

Het orgel gaf trompetstooten. Er
kwam beweging in de menigte. De
bruid! Gloria voelde opeens iets steken
van binnen. Amy Chase had niet weg
hoeven loopen, om heimelijk onder
vreemden te trouwen.

Zou Jack die gedachte nu ook hebben?

Een klein uur later, in de volle
kamers van den huize Chase, zag zij
Jack op haar toekomen, tusschen pra-
tende groepjes door dringend en hier
en daar groetend. Gloria stond met
den vader van Amy te praten. Frances
was in een andere kamer, bij menschen,
die Gloria niet kende.

„Hoe maakt u 't, kolonel?” Jack
stak zijn hand uit. „Ik moest u even
opzoeken van mevrouw Chase. Zij is
bij de bruid. Mag ik den kolonel zoo lang
vervangen, juffrouw Staunton?”

De oudere man keek den jongeren
aan en glimlachte droogjes. Hij was
óók zevenentwintig geweest. Toen
ging hij.

„Ik geloof nooit, dat je hem roepen
moest voor mevrouw Chase!” be-
schuldigde Gloria. 't Ergerde haar een
beetje, dat hij kolonel Chase zoo op
eigen gezag had weggestuurd.

„Hand op mijn hart! Ik heb 't haar
gevraagd, toen ik je met hem zag staan.
Zullen we ergens gaan zitten?”

Zij ving een blik op van Bill Daimler
— die begreep blijkbaar niet, hoe zij
opeens zoo intiem kwam met zijn ouden
vriend. Toen wees Jack haar een bank,
vrijwel afgesloten door een ophooping
van tropische planten.

„Je ziet er schitterend uit!” Hij zat
naast haar en keek haar aan met on-
verholten waardeering.

„Ja, aardige japon, hè?”

Hij trok even zijn wenkbrauwen op,
met een lachje, dat haar meer raakte
dan zij zelf toe had willen geven.

„Als je er op aandringt, zal ik me
nauwkeuriger uitdrukken.”

„Ik dring er niet op aan. Zeg maar
liever, waar je geweest bent en hoe je
je geamuseerd hebt.”

„O, eh... ik heb in een klein stadje
gezet, een liefhebberij van me bot-
geviert. Krijg je later wel eens meer
van te hooren.”

„Vertel 't nu maar.”

„Nog niet. 't Is een geheim, en ik
loop niet met mijn liefhebberijen te
koop.” Hij sprak er hinderlijk koel over.

„Net zoiets als je hier deed, vóór
je wegging?” daagde zij hem uit.

Hij keek even verschrikt. „Die garage
bedoel je? Heeft Bill je zeker verteld.”
„Ik heb 't gehoord. Maar één wist ik
't nog niet.”

Dit bedoelde zij als een excuus voor
haar lichtvaardig oordeel over hem,
maar zijn blik, opeens warm, hield
den haren vast, tot ze haastig van
onderwerp veranderde.

„We hebben nog meer wederzijdsche
vrienden. Je kent mevrouw Payne, is
't niet? Die is bij me tegenwoordig.”

„Ja — ik ken Frances al van kleinen
jongen af.” Hij keek ietwat vragend.
„Ik heb jullie samen binnen zien
komen. Chaperon en gezelschap
zeker?”

„Ja. Gek eigenlijk, als je zoo lang op
jezelf hebt gepast,” zei Gloria.

Silvikrin Lotion verfraait niet alleen
het haar, maar versterkt tevens de
haarvormende weefsels en de haar-
wortels. Gebruik ze voor de dage-
lijksche verzorging van Uw haar, zij
houdt de hoofdhuid gezond, voorkomt
haaruitval, bevordert den haargroei
en verwijderd de roos.

**Silvikrin Lotion is het eenige
Haarwater, bereid met de
natuurlijke Haarvoeding
Neo-Silvikrin**

Flacons vanaf . . . f 1.25

Bij Apothekers, Drogisten,
Parfumerieën en Kappers

Silvikrin

Natuurlijke Haarvoeding
maakt
de hoofdhuid vruchtbaar.

Hoe men zich
eenvoudig van een
5cm. dikke vetlaag
bevrijden kan

Denkt er niet al-
leen over, maar
doet het ook. U hebt
het in eigen hand. Uw
figuur te verbeteren. Wan-
neer U gedurende 4-8
weken regelmatig 1-2
Dragées „Negentien” na
de maaltijden gebruikt,
zult U wekelijks zonder moeite of
schade voor het organisme eenige
ponden afvallen. Vetlijvigheid ont-
staat in de eerste plaats, doordat de
spijsbrij door trage vertering te lang
in den darm gehouden wordt en op
deze wijze te ver wordt ontleed. Men
kan daarom met Dragées „Negentien”
nauwkeurig zijn lichaamsgewicht re-
gelen en personen, die aanleg tot
vetlijvigheid hebben, vermijden aldus
op de meest gezonde manier een ge-
wichtstoename. Dragées „Negentien”,
gefabricéerd volgens recente onder-
zoekingen van Prof. Dr. H. Much, doen
opgeblazenheid, alsmede het gevoel
van oververzadiging verdwijnen. De
spijsvertering wordt bevordert en de
stoelgang geregeld, terwijl de darm-
peristaltiek (de wormschroefvormige
beweging van den darm) genormali-
seerd wordt. Dragées „Negentien”
zijn een zuiver natuurprodukt, veroor-
zaken geen krampen
en kunnen zonder be-
zwaar dagelijks ge-
bruikt worden. Prijs:
Flac. à 40 stuks f 1.25

Te verkrijgen bij Apoth.
en Drog. Hoofdepôt: Den Haag.
Dr. H. Nanning, Korte Poten 7a.

„Dat kun je nóg wel.” Hij lachte. „Maar vertel eens wat meer. Bill en Alan stoven tegelijk op je af! Je verveelt je zeker heelemaal niet!”

„Nee,” zei ze, „ik amuseer me best. Maar soms...” Haar stem aarzelde, stokte, terwijl haar blik langs hem heen dreef. Hij keek haar vlug aan. „Iets niet in orde? Heeft die Gorham...”

Haar oogen, opeens groot, dwongen hem tot stilte. Achter het groen der palmen had Gloria het zwart-en-wit gezien van een japon, de japon van Frances Payne, de japon, die zij samen hadden uitgezocht.

„Ik vind 't soms nogal hol,” hernam zij snel. „Ik zou wel eens wat degelijks om handen willen hebben.”

Zij had heel iets anders willen zeggen. Zij had willen spreken over de vreemde manier, waarop juffrouw Endicott met haar geld omsprong, maar haar kans was voorbij, voor 't moment tenminste.

„Zullen we maar eens teruggaan?” vroeg zij. „Frances zal niet begrijpen, waar ik heen gestoven ben.”

Het wit-met-zwart week weg van de palmen, en met een paar stappen waren ze weer in de drukke menigte. Zij vertelde Jack niet, dat zij daar iemand had zien staan, en hij stelde geen vragen. Hij begreep, dat er vreemde ooren in de buurt waren geweest, en dat zij daartegen had willen waken.

Frances was stil onderweg naar het hotel, maar eerst, toen zij aan Gloria's deur scheidden, begon zij over Jack Moreland.

„Je hebt kennis gemaakt met mijn ouden vriend, Jack Moreland, zag ik. Aardige jongen, maar nogal lichtzinnig. Ken je hem al lang?”

„Niet zoo erg lang.” Toen verbaasde Gloria zichzelf. „Hij is lang niet zoo lichtzinnig, als hij zich graag voor doet, geloof ik,” zei ze rustig. „Hij heeft me echt geholpen — toen mijn oom gestorven was.”

Het was al laat den volgenden morgen, toen Gloria wakker werd, en gebeurtenissen van den vorigen dag kwamen haar voor den geest. Het vreemdste was die plotselinge verschijning van Jack, en het onaangenaamste was, dat Frances hen af had staan luisteren, opzettelijk blijkbaar, achter die palmen. Frances was nogal humeurig den laatsten tijd. Net of er iets niet naar haar zin ging, of zij zich dwong tot een onprettige taak...

Op het ontbijtblad lag een groote bos violen, met Jack's kaartje. Gloria hield ze even in haar hand, een eindje van zich af, en bekeek ze. Toen, glimlachend, zette zij ze in een vaasje. Violen aan 't ontbijt... van je man. Toch wel aardig.

Er lagen ook brieven op het blad. Eén er van bleek van Grantham en Hyde te komen.

Zij had in 't eerst niet veel gehad aan 't detectivebureau. Zij had informaties gevraagd naar Parsons, maar zij konden haar niets meedeelen, dat grond gaf aan haar argwaan. Toen had zij, veertien dagen geleden, dien brief van Sara ontvangen, met de circulaire van de Vereenigde Rosario Kopermijnen, en die had ze doorgestuurd. Nu kreeg zij dit te lezen:

„De circulaire schijnt dezelfde te zijn, die jaren geleden gebruikt werd door

een maatschappij tot ontginning van velden, die hun waarde alleen hieraan ontleenen, dat zij grenzen aan andere, metaalhoudende terreinen. Er is toen van die zaak niet veel terecht gekomen — de ondernemers dorsten om de een of andere reden niet verder, ofschoon er al wat aandeelen in afgelegene staten verkocht waren.

Nu staan de zaken zoo: Er zijn twee Rosario-kopermijnen. De eene is klein maar niet slecht; de andere, waarover deze circulaire gaat, grenst er aan, en is door de tegenwoordige eigenaars goedkoop gekocht, omdat de hoofdadere van de echte Rosario met een scherp draai een anderen kant op gaat. Iemand, denklijk die meneer Parsons, schijnt die oude aandeelen hier te willen slijten. Zij zijn natuurlijk niets waard, want er is geen mijn, geen maatschappij en geen kapitaal. De heele onderneming schuilt in de vestzakjes van een paar schurken. Wij stellen u voor, ons de zaak aanstonds in handen der politie te laten geven.”

Gloria zat beangst rechteop. Zij kon zich de woede van juffrouw Endicott voorstellen, als publiek werd, hoe onnoozel zij de dupe was geworden van een banaal zwendeltje. Maar... hoeveel anderen konden er schade lijden, als 't geval stil werd gehouden?

Jack zou 't moeten beslissen. Zij greep naar de telefoon en draaide het nummer der Daimlers. Daar loogde hij, had ze hooren zeggen.

Een dienstbode gaf antwoord. Meneer Moreland was uit, met de Daimlers. Nee, het meisje wist niet, waar ze heen waren, maar ze kwamen wél lunchen. Wou mevrouw haar nummer opgeven?

Gloria aarzelde. Toen waagde zij 't er op.

„Vraagt u aanstonds, als meneer Moreland thuis komt, of hij juffrouw Staunton in de Ritz op wil bellen.”

Het meisje beloofde het. Maar er kwam geen telefoon van Jack. Om drie uur slikt Gloria haar trots weg en belde nog eens. Nee, meneer Moreland was er nog niet. 't Was niet te zeggen, wanneer ze thuis zouden komen.

Intusschen liep Frances in en uit, opgewekt en spraakzaam... maar op Gloria lettend met scherpe, achterdochtige oogen.

ZEVENTIENDE HOOFDSTUK

Gorham was niet bij Amy's huwelijk gevraagd, maar hij wist, dat Jack Moreland thuis was, en stuurde Parsons een boodschap, om van Berkenwoud weg te blijven. Niet dat hij 't zakenbegrip van dien jongeman zoo hoog aansloeg, maar 't was veiliger, buiten zicht te blijven, zoolang de neef en erfgenaam van juffrouw Endicott in de buurt was. Gorham was overigens heel handig te werk gegaan — al liep de boel mis, dan bleef zijn eigen naam toch ongemoeid.

Mevrouw Payne had hem gerapporteerd, dat Gloria, na ontvangst van haar ochtendpost, herhaaldelijk geprobeerd had, Moreland aan de telefoon te krijgen, tot dan toe zonder resultaat. Of 't echter voor zaken was of om gevoelsredenen, bleek niet.

Wordt vervolgd.

Heeft U de
STER TABAK
PUZZLE
al opgelost?

Jedere goede oplosser
ontvangt een prijs!
waaronder f. 5000
aan geldprijzen

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der lokale weekbladen De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureaux: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. — AMSTERDAM, N.Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 97946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 45141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149597. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 1213. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Tel. Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 5. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

DE TERUGKEER VAN OLE'S ZOON

door Olav Olsen

Het is vaker gebeurd, dat een mensch van vreugde sterft. Het is evenmin een zeldzaamheid als iets bijzonders. Voor een zwak hart beteekent een groote emotie altijd een doodelijk gevaar en een plotselinge vreugde kan iemand even diep schokken als een felle smart.

De oude Ole Kammer stierf van vreugde. Niets bijzonders, als men in aanmerking neemt, dat hij vijfenzeventig jaar oud was en een zwak hart had. De omstandigheden, waaronder hij stierf, waren echter wel ongewoon en daarom het verhalen wel waard.

Ole Kammer was klokkenluider en doodgraver van Snellvangen, een klein dorpje aan de boorden van de Westfjord. Hij was ook nog koster en vuurtorenwachter, maar het klokkenluiden gaf hem wel het meeste te doen. Hij luidde de klok bij geboorte en dood, bij hoogtij, brand en ander gevaar en wellicht het vaakst om den weg te wijzen aan de visschers, die in sneeuwjaacht, mist of storm den veiligen ingang van de fjord zochten.

Ole Kammer had een hard en arbeidzaam leven achter den rug. Zijn gelukkige uren waren te tellen, zijn ongeluksdagen echter niet. Hij had zijn vrouw verloren bij de geboorte van zijn jongsten zoon, zijn dochter was omgekomen bij een brand en twee van zijn drie zonen waren gebleven op zee. Zijn jongste zoon tenslotte was tien jaar geleden op een dag spoorloos verdwenen en niemand wist waarheen.

Het waren beslist niet alleen de jaren, waaraan de klokkenluider van Snellvangen zijn zwakke hart te wijten had. Het verdriet had er meer kwaad aan gedaan. Vooral de verdwijning van Per had den ouden man sterk aangegrepen. Hij verdween onder omstandigheden, die Ole Kammer jarenlang reden hadden gegeven tot wroeging en zelfverwijt — na een hooglopenden twist, waarbij hij zijn zoon verweten had een nietsnut en een last voor hem te zijn.

Die wroeging en dat zelfverwijt waren echter volkomen ongegrond. Per Kammer was erger dan een nietsnut en een last. Hij was een drinker en gokker en als hij in geldverlegenheid zat óók een dief. Ole Kammer hoefde het zich dus niet te verwijten, dat hij hem eens flink de les gelezen had. Dat hij het toch deed, bewees alleen, hoeveel hij van den jongen hield, in weerwil van het vele verdriet, dat hij hem had aangedaan. Hij bleef altijd hopen op zijn terugkeer en quasi schertsend, doch met moeilijk bedwongen ontroering sprak hij wel eens met zijn ouden vriend Knud Haleger over den verloren zoon, die vast en zeker nog eens den weg naar huis terug zou vinden en voor wien het vetste kalf van Snellvangen geslacht zou worden. Knud Haleger zei daar nooit veel op. Evenals de meeste anderen helde hij over tot de meening, dat Per niet uit het dorp verrokken was, doch met een dronken kop de fjord in was gelopen. Maar zooiets dacht nooit iemand hardop in Ole's bijzijn — het zou immers te wreed zijn geweest, den ouden man de laatste hoop van zijn leven te ontnemen?

Per's spoorloze verdwijning had indertijd nogal wat stof doen opwaaien aan de boorden van de Westfjord. Drie dagen lang werd over niets anders gesproken en als toen geen schrikkelijker gebeurtenis de gemoederen had vervuld, zou men zich met Per's verdwijning nog veel langer hebben beziggehouden.

Die andere gebeurtenis was de moord geweest op den eenzaam levenden Christian Norden. Het was in geen negentig jaar gebeurd, dat er in Snellvangen iemand door moordenaarshanden om het leven was gekomen. De moord bracht een geweldige opschudding teweeg, die de eerste weken nog toenam, omdat men van geen arrestatie hoorde. Er waren heeren gekomen van de politie in Drontheim, die alles hadden uitgeplozen en nagespeurd. Maar na vier dagen waren zij heengegaan, zooals zij gekomen waren: met strakke gezichten en zwijgend als sfinxen. En nádien had geen levende ziel in Snellvangen iets meer van de zaak gehoord. Behalve dan het gerucht, dat de moordenaar minstens tien-duizend kronen moest hebben buitgemaakt....

Deze gebeurtenis had de praatjes rond de geheimzinnige verdwijning van Per Kammer volkomen doen verstommen. Die moord was tien jaar geleden gepleegd en nog was men er niet over uitgepraat. Als de storm langs de fjorden gierde en huilend neer-

streek over de lage landen daarachter, keken die van Snellvangen elkander eens met een betekenissen-vollen blik aan.

„Zóó'n storm was het, toen ze Christian Norden vonden. Zijn koebeest kwam dol van pijn het dorp inrennen, omdat het in drie dagen niet gemolken was. En toen ze gingen kijken, vonden ze ouden Christian met afgesneden hals en het heele huis overhoop gehaald. En ze hebben toch maar nooit den moordenaar gevonden....”

Dan huiverden de vrouwen en de kinderen keken angstig naar de schaduwen in het vertrek. En de mannen zaten met strakke gezichten en schudden hun hoofden. „Nee, ze hebben nooit den moordenaar gevonden....” beaamden ze somber.

Het was op een somberen Novemberdag, dat deze geschiedenis voorviel. Volgens zijn gewoonte was Ole Kammer vroeg opgestaan. Hij had zijn geit gemolken en ontbeten, de kippen gevoerd en zijn

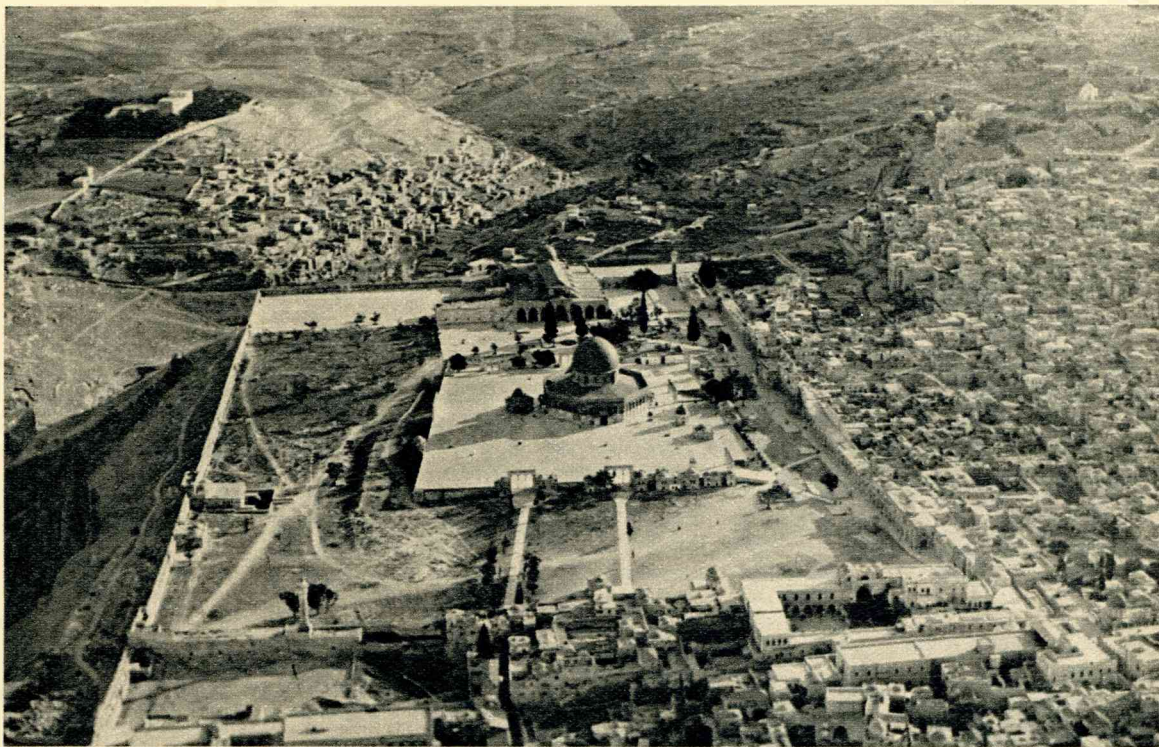
laarzen met traan ingesmeerd. Daarna was hij den vuurtoren opgegaan, om het licht te dooven en de spiegels op te poetsen. Toen was het tijd geweest om de klok te gaan luiden voor Live Nansen, die om tien uur een kind onder den doop zou houden.

Hoe het kwam wist hij niet, maar het werk ging hem niet zoo vlot af als anders. Het was een dag als alle andere en toch kwam het hem voor, dat het een heel bijzondere was. Hij keek eens naar den hemel, die dichtgesmeerd zat met grauwe sneeuwplekken, en den kant op naar het dorp, waar het leven zijn tragen gang ging. Het was alles heel gewoon — alleen met hemzelf was het niet gewoon. Hij droeg iets vreemds bij zich en hij wist niet wat het was.

's Middags, toen hij de klok geluid had voor het middaguur, kwam Knud Haleger bij hem oploopen. Hij vond zijn ouden vriend dicht bij de kachel, hoewel hij anders ongevoelig was voor zoo'n beetje kou.

„Zou je er niet liever inkruipen?” spotte Knud goedmoedig.

„Ik weet niet wat me mankeert,” zei Ole huiverend.

Jeruzalem

Waar eens de tempel stond van Salomon, „de trots en de kracht van Israël, het genot zijner oogen”, zooals de Joodsche profeet Ezechiël het uitdrukte, verheft zich thans de mooie, sierlijke moskee van Omar en even daarachter de sombere moskee el Aksa. Hooger dan het overige gedeelte van Jeruzalem, de heilige stad der Christenheid, aan alle zijden ingesloten door zware muren of gebouwen, ligt daar de Mahomedaansche gebedsplaats als een vesting. Ten deele zijn het overblijfselen van de prachtige tempelplaats, door Herodes 20 jaar voor Christus hersteld. Men kent de geschiedenis van 't beroemde bouwwerk, dat door de horden van koning Nabuchodonosor met den grond was gelijk gemaakt, en op welks puinen de Joodsche profeet Jeremias zijn aangrijpende klaagliederen zong. Het heiligdom, dat de Israëlieten na den terugkeer uit de ballingschap op deze prachtig daarvoor geschikte ruime pleinen weer opbouwden, was zoo nietig en armzalig in vergelijking met het vorige, dat de grijsaards bittere tranen schreiden bij de gedachte aan de vergane heerlijkheid. Herodes spaarde kosten noch moeite aan den heropbouw en de vergrooting, en de geschiedschrijver Flavius Josephus weet

geen woorden te vinden om de pracht van dit bouwwerk te beschrijven. In 't jaar 70 na Christus evenwel, bij den opstand der Joden tegen de Romeinen, werd de tempel andermaal, nu door de legerscharen van Titus, verwoest, zij het tegen diens wil. Weer kwamen de Joden treuren op deze historische plek, totdat in de 7e eeuw Omar, de Muzelman, op den berg Moriah neerknielde, en met zijn eigen handen het puin begon op te ruimen. Sindsdien heerscht, met een korte onderbreking ten tijde der Kruisvaarders, de Halve Maan op de plaats waar eens Salomon's heerlijke tempel stond.

Aan de Westzijde (rechts op onze overzichtsfoto) geeft de poort van den profeet toegang tot het tempelplein, waar de Muzelmansche wacht den bezoeker ontrijnt. Geen fototoestellen meenemen, geen wandelstokken, niet rooken, niets aanraken, zoo luiden hier al onmiddellijk de bevelen der Halve Maan. De moskee van Omar ligt op een platform ongeveer drie meter hooger dan het eigenlijke tempelplein. Langs acht monumentale trappen slijpt men aan verschillende kanten naar boven.

De moskee el Aksa is minder mooi dan die van Omar, doch veel grooter. Ze telt zeven beuken, waarvan de middelste verreweg de breedste is. De vorm heeft veel van een Christelijke basiliek, waarvan het koor ontbreekt. 't Is in deze moskee — en we besluiten hiermee ons vogelvluchtartikel — dat zich twee waerdaar kolommen verbinden. Deze staan namelijk zoo dicht bij elkaar, dat iemand van zekeren omvang moeite heeft, er zich tusschendoor te wringen. Dit zijn de z.g. „proefkolommen”. Wie namelijk, altijd volgens de Muzelmannen, tusschen deze kolommen door kan, is verzekerd van het paradijs. Is het wonder, dat inmiddels de binnenzijde dezer beide pijlers gedeeltelijk is afgesleten door het eeuwenlange gewring en gewrijf van de buiken en ruggen der lang niet altijd magere Moslims, die door deze „enge poort” het hemelrijk willen binnendringen?

DE WERELD IN VOGELVLUCHT

„Ik ben vandaag niet zoo als anders. Er zit iets in de lucht, dat me ongedurig maakt. Iets vreemds...”

„Sneeuw,” bromde Knud. „Heelemaal niets vreemds. Je bent in de war — als het nou in Mei was...”

Hij lachte, maar Ole lachte niet mee. Hij stond op van de kachel, liep eens naar buiten en nam zijn oude plaats weer in. Om een paar minuten later opnieuw op te staan en weer naar buiten te gaan.

„Hij had geen oogenblik rust in zijn oude botten,” zei Knud Haleger later, toen alles achter den rug was.

's Middags om twee uur begon het te sneeuwen. De wind zwol aan en floot huilend door de hollen van de fjord, een dicht sneeuw gordijn voor zich uitjagend. Die van Snellvangen bleven binnen en ontstaken het licht. Er waren geen visschers buiten — onbekommerd konden ze het woeden der elementen aanhooren.

Ole Kammer had om half drie het vuurtorenlicht ontstoken. Toen hij weer op den beganen grond stond, keek hij eens omhoog. Zóó dicht viel de sneeuw, dat er nauwelijks een gelig schijnsel van het licht viel waar te nemen. Doch er waren geen schepen in de buurt en er was dus geen reden zich ergens bezorgd om te maken.

Traag verstreek de middag. De avond viel en de storm wies nog aan in kracht. Snellvangen leek een dorp zonder leven. De huizen, de fjord, de lage landen daarachter — dat alles lag toegedekt onder 'n dikke sneeuwvacht. En er viel nog meer sneeuw, steeds meer sneeuw.

Ole Kammer zat moederziel alleen bij zijn potkachel. In het bulderen van den wind beluisterde hij de stormen, die door zijn leven hadden gewoed.

Een zwak geluid, dat klonk als een knal, deed hem opschrikken uit zijn moe en somber gepeins. Ole stond op, trok zijn jekker aan en verliet zijn huis. Hij klom den klokketoren in en legde zijn oor voor een van de galmgaten. De wind bulderde en huilde door de openingen en langen tijd dacht hij zich vergist te hebben. Doch eensklaps klonken er twee knallen achter elkaar. Ole's oud, getaand gezicht betrok: een schip in nood!

Hij greep het klokketouw en liet volgend oogenblik voerde de storm een alarmeerend him-bam over de besneeuwde daken van Snellvangen mee: een schip in nood!

Buiten werden schreeuwende stemmen rechtbaar. De mannen van de reddingsboot trokken erop uit. Knud Haleger voorop. Doch de klokkestem rustte niet. Zij sprak thans den beangsten schepelingen moed in. En straks zou zij dien van de reddingsboot den weg wijzen naar den ingang van de fjord.

Te zien viel er niets, het sneeuw gordijn bleef eindeloos lang uit den hemel neervallen. In den klokketoren stond Ole Kammer met hijgenden adem door een der galmgaten te turen. De vreemde onrust, die hij den heelen dag in zich had gevoeld, was nog toegenomen. Nog nooit had hij zich zóó angstig gevoeld als thans.

Er verstreek opnieuw een uur van dien hangen avond. Toen klonken er eensklaps schoten boven het geraas van den storm uit. Drie schoten snel achter elkander — dat betekende, dat de reddingsboot het in nood verkeerende schip gevonden had en er verbinding mee had gekregen. En bijna tegelijkertijd verspreidde zich een telefonisch bericht uit Bodö: het was een Noorsch schip, dat daarginds op de rotsen geloopt was. De storm had het uit den koers geslagen en de bemanning zou verloren zijn geweest, als de reddings-

boot niet net bijtijds was komen opdagen. Met man en macht was men bezig de schipbreukelingen over te nemen...

En weer verstreek er een uur in angst en vreezen. Toen kwam er een tweede telefoonbericht binnen: alle opvarenden waren gered en de reddingsboot zette koers naar Bodö...

„Den hemel zij dank,” zeiden die van Snellvangen bij het vernemen van die verlossende tijding. En in den klokketoren liet Ole Kammer plotseling het klokketouw schieten, zoodat de metalen stemmen schril en valsch door de galmgaten ontsnapten. Hij lachte een beetje dwaas en tegen den zoon van Knud Haleger zei hij opgewonden: „Ik voelde me vanavond waarachtig of mijn eigen leven van dat hiden afhing. Ik ben den heelen dag al niet zoo erg in orde: vreemde gevoelens kan een mensch toch soms hebben...”

Zoo daalde hij naar beneden en zocht zijn warme potkachel weer op — terwijl in Snellvangen de rust weerkeerde...

Het was tegen den morgen, dat Ole Kammer stierf. En hij stierf van vreugde. Hij zat vroolijk en welgemoed bij de tafel, toen Knud Haleger binnenkwam. Knud's gezicht stond somber en voorspelde weinig goeds. Hij dacht aan het zwakke hart van Ole.

„Goedenmorgen — niet naar bed gegaan?” kwam hij brommend binnen. „Nou, wij zijn maar over land van Bodö teruggekomen. De boot zullen we morgen wel ophalen...”

Hij deed de deur dicht, keek onrustig rond en stampte de sneeuw van zijn laarzen. Ole keek hem aan, met oogen vol verwachting. Er was natuurlijk iets bijzonders, als Knud in 't holst van den nacht nog bij hem aankwam...

„Ja,” zei Knud Haleger langzaam en onwillig. „Ik had je wat te vertellen, Ole. Je moet er maar niet van schrikken — zal je niet?”

Ole zei geen stom woord, maar zijn oogen knipperden.

„Zie je, je moet er vooral niet van schrikken,” zei Knud Haleger nogmaals, terwijl hij op de tafel toetrad en zijn wanten uittrok. „Het gaat om... om eh... om Per, begrijp je? Hij is eindelijk teruggekomen. Hij zat ook op die boot, begrijp je? Enne — hij is springlevend...”

Toen hij zoover was met zijn langdradige voorbereiding, ging er een lichte schok door de gestalte aan tafel. Ole Kammer hief zijn oud gezicht op, glimlachte en in zijn oogen kwamen een paar tranen te voorschijn.

„Dank je, Knud,” kwam het onduidelijk van zijn droge lippen. „Ik heb 't altijd gevoeld, dat de jongen nog eens terug zou komen. Staat hij buiten?”

Hij vestigde zijn oogen op de deur — oogen vol tranen en gelukkige verwachting. En toen ging er eensklaps een tweede schok door zijn lichaam. Zijn hoofd viel neer, met kleine schokjes, al lager en lager. Tot op het tafelblad. Toen viel het opzij — met het gezicht naar Knud Haleger gekeerd. Zoo bleef hij zitten — één flauwe zucht en toen niets meer. Maar in den dood glimlachte hij nog — een glimlach van vreugde en geluk om Per's terugkeer...

„Gestorven van vreugde,” fluisterde Knud Haleger met vochtige oogen. „Als hij nog tien seconden langer geleefd had, zou hij gestorven zijn van smart. Ik ben blij, dat ik het je niet heb hoeven te vertellen, Ole Kammer, dat ze den moordenaar van Christian Norden na tien jaar in Canada gearresteerd hebben. En dat ik Per zwaar geboeid aan land heb gebracht...”

Waarschuwing

Het is de hoogste tijd dat U

Hermesetas

tabletten uit zuivere kristal-saccharine gebruikt, want zij zetten nooit - zooals suiker - vet aan. Zij zoeten spijzen en dranken zonder eenigen bijmaak. Zij zijn gemakkelijk oplosbaar en kunnen uitstekend bij het koken en bakken gebruikt worden. Absoluut onschadelijk.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten in handige schuifdoosjes à 43 cts. inhoudende 500 tabletten.

A. G. „Hermes” Zürich 2 Zwitsersch Fabrikaat

Wat is er toch met mij?

Een tekort aan mineralen kan tot gevolg hebben:

*Hoofdpijnen,
kortademigheid,
duizeligheid,
en spoedige
vermoeidheid.*

Geef Uzelf de noodige mineralen met Kalzan. Dan voorkomt gij die kwalen en zult gij U weer spoedig kerngezond voelen.

Een bekend geneesheer schreef:

„Kalzan bleek een zeer gunstig gevolg te hebben in zes gevallen van te hoogen bloeddruk. De levenskracht van de patienten verbeterde opmerkelijk, de kortademigheid verminderde en de duizeligheid, hoofdpijn, het gebrek aan eetlust en slapeloosheid verdwenen”.

Kalzan voorkomt alle gevolgen van een tekort aan mineralen in het lichaam zooals: Prikkelbaarheid der zenuwen, bloedarmoede, tandbederf, huiduitslag, zwakte in groeiende kinderen, onregelmatigheden bij vrouwen, etc.

In alle Apotheken en Drog. vanaf F. 1.25

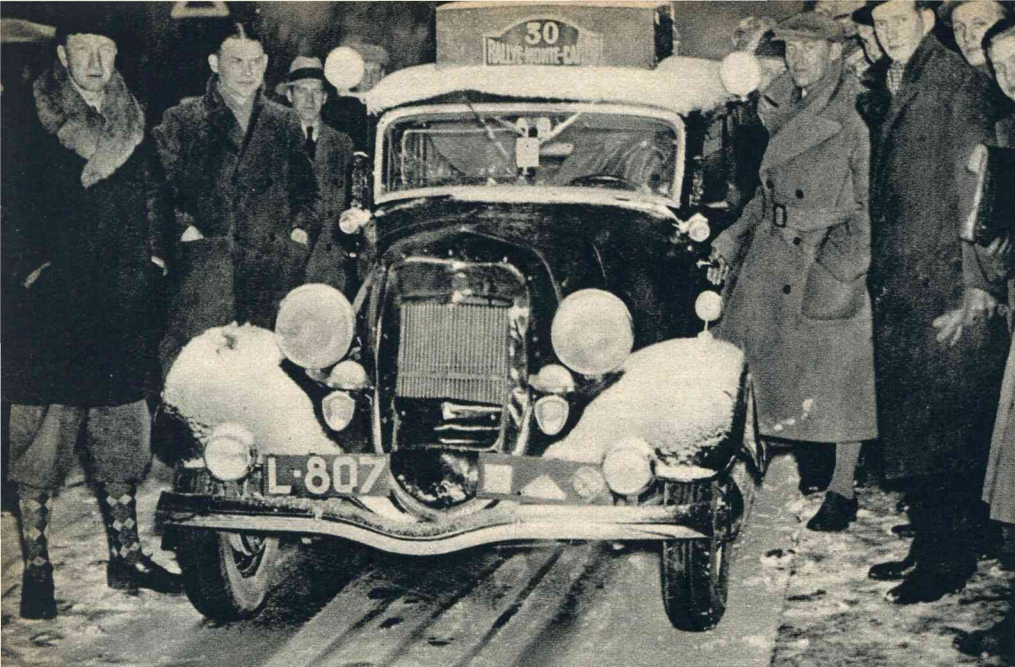
KALZAN

HET CALCIUM NATRIUM VOEDSEL

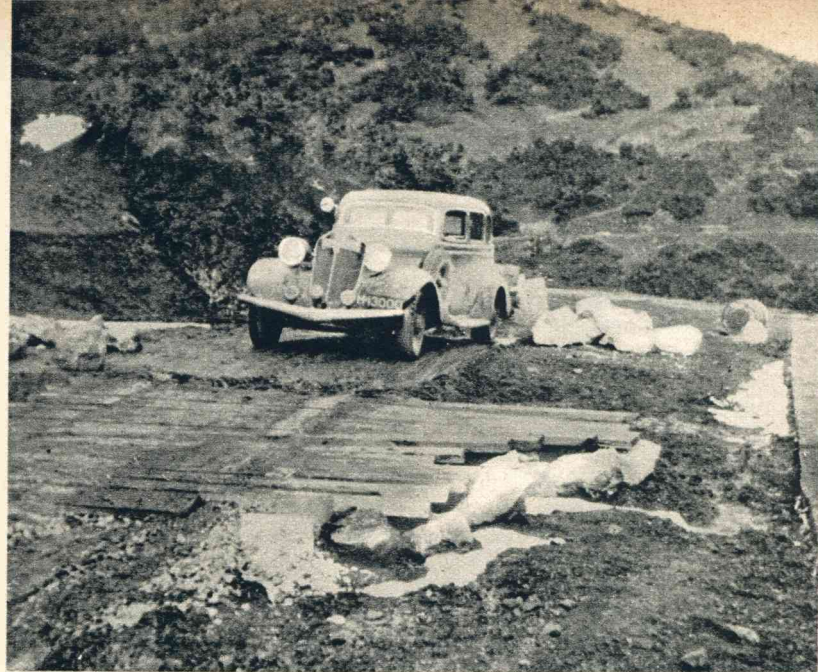
Annonces betreffende

Geneesmiddelen en Geneeswijzen

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar” tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secretariaat is gevestigd: Segbroeklaan 33, 's-Gravenhage.

Een start in echt Zweedsche sfeer! De Nederlandsche Rallye-veteraan J. A. van Beeck Calkoen op het punt, met zijn Ford den bijna 4000 kilometer langen tocht van Umea uit te aanvaarden.

Zóó worden de Grieksche wegen en bruggen bijgewerkt! De wagen is de Studebaker van de in Athene gestarte ploeg Van der Heyden-Habink-Bakker Schut, die in 1934 de beste Nederlandsche prestatie leverde.

DE RALLYE MONTE CARLO

*Een automobilistisch sportevenement van
uniek karakter*

door
Ir. J. W. van Wamelen,
redacteur van „De Auto“.

Wie zich Zaterdagmorgen 30 Januari a.s. op de Quai de Plaisante in Monte Carlo bevindt, kan getuige zijn van 'n schouwspel, dat den oningewijde eenigszins vreemd moet voorkomen, en den insider elk jaar opnieuw door zijn aardige contrasten boeit.

Nationaliteitsplaten uit de verst verwijderde landen van Europa ziet men in het fameuze speelbank-stadje met zijn operette-decors wellicht meer dan ergens anders — maar zij zijn meestal niet gemonteerd op bemodderde, ten deele ietwat bizar gecarosseerde, en soms niet meer geheel gave auto's, beladen met sneeuwschoppen, sneeuwkettingen, handtakels en dergelijk gerei, auto's, uitgerust met heele lampen-batterijen, verwarmingsinrichtingen, voorruit-ontdooiers, kaartleestafeltjes... En uit die wagens stappen menschen, die voldaan zijn, zooals men alleen over de overwinning van vrijwillig aanvaarde moeilijkheden voldaan kan zijn, maar meestal tevens een beetje verformfaaid,

Met de kleine D.K.W. van onzen landgenoot Cornelius in de Joegoslavische sneeuw.

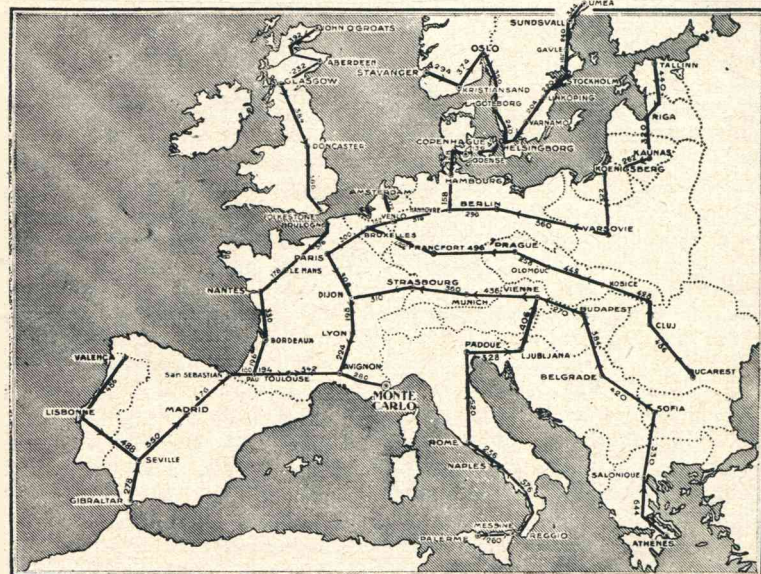
en soms nog gekleed in een soort Eskimo- of Kozak-kencostuum, dat onder het Riviera-zonnetje merkwaardig aandoet. Je hebt heeren met een baard, dien zij bij het naar beneden kijken zelf kunnen zien, en dames op wier aanschijn het resultaat van een haastige bewerking met poeder, rouge en soortgelijke vrouwelijke bedrijfsstoffen de sporen van oververmoeidheid net niet verbergt. Maar er zijn er eveneens, die den indruk wekken, als kwamen zij regelrecht uit hun hotel — oorsuizingen zijn nu eenmaal onzichtbaar — en die toch óók van vier dagen en nachten den allermeesten tijd in den wagen hebben „gewoond"! Opgewekte Noren spreken neerslachtige Roemenen aan in een taal, welke zij zelf voor Fransch en de anderen voor Engelsch verslijten, doch het gelukkig met gebaren te beoefenen autolatin brengt hier tenslotte de slechtste linguïsten tot elkaar.

Die menschen en die auto's zijn de deelnemers aan de door de International Sporting Club en Automobiellclub van Monaco jaarlijks georganiseerde Rallye Monte Carlo, een sportgebeurtenis, welke qua opzet en internationaal karakter eenig is in haar soort, en die elk jaar in de tweede helft van Januari de aandacht van de heele Europeesche automobielwereld gevangen houdt. De zeer zware opgave, waarvoor de aspiranten naar het „Championnat du Monde de Tourisme" — zooals de Franschen den sterrit naar Monte Carlo graag noemen — worden gesteld, laat zich aan de hand van het hierbij gereproduceerde kaartje vrij eenvoudig verklaren. De rijders, die uit de beginplaatsen der door een dikke lijn aangegeven routes vertrekken, en den winterschen tocht naar de azuren kust tot 'n goed einde brengen, krijgen

hiervoor een aantal winstpunten, waarvan de grootte zoowel door de lengte van het parcours als door de meesttijds heerschende weg- en weersgesteldheden in de doortrokken gebieden wordt bepaald. De liefhebbers voor de hoogste puntencijfers moeten zich derhalve naar de uithoeken van onze Oude Waereld begeven, om vandaar uit te trachten, in een veelal avontuurlijken en altijd inspannenden tocht van vier etmalen en eenige duizenden kilometers op tijd de Riviera te bereiken. Aan de deelnemers uit Athene is dat in 1934 pas voor de eerste en in 1936 voor de tweede maal gelukt, hetgeen indirect tot gevolg had, dat in het reglement voor de Rallye 1937 de 3856 km. lange Grieksche route en het eveneens beruchte parcours vanuit Boekarest met enkele punten werden „gedegradeerd", totdat zij nu gelijk staan met de routes uit Tallinn (3974 km.), Umea (3814 km.), Stavanger (3702 km.) en Palermo (met 4134 km. de langste), welke alle op 500 punten staan genoteerd. Daarachter volgen, in puntenwaardeering, de dichterbij gelegen vertrek-oorden, en onder aan de lijst vinden we startplaatsen zooals Amsterdam (468 punten) en Le Mans (467 punten), welke 1500 à 1600 km. van Monte Carlo zijn verwijderd, en gemeenlijk worden gekozen door hen, die op wat minder grootscheepsche en inspannende wijze willen meedoen, en geen ambities koesteren voor een hooge plaats in het algemeen klassement.

De deelnemers zijn vrij in de keuze van hun weg, mits de op het kaartje aangegeven controleplaatsen — waaronder dit jaar voor het eerst een Nederlandsche (Venlo) — worden aangedaan op een tijdstip, dat overeenkomt met een gemiddelde snelheid van 40 km. per uur (50 km. per uur over de laatste 1000

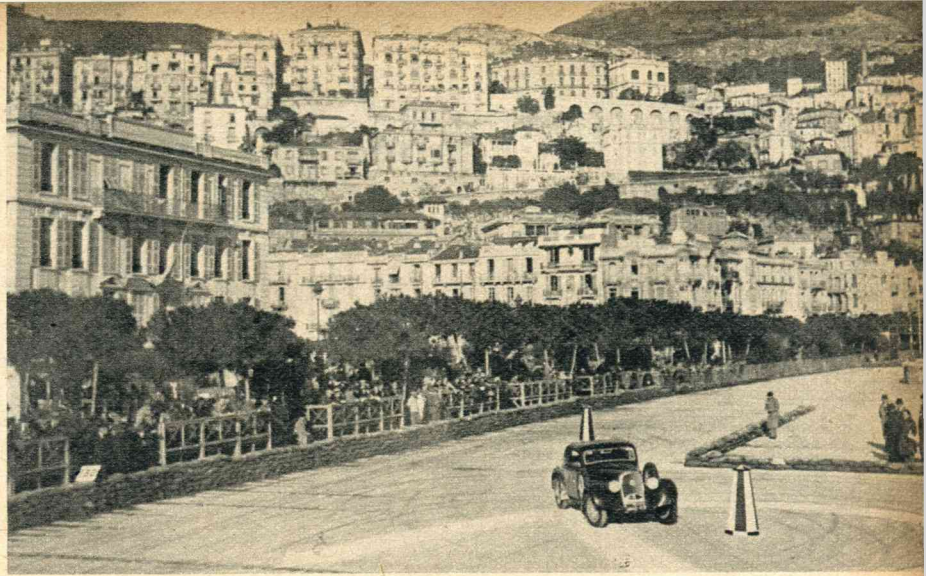
Uit de verschillende routes, welke op nevenstaand kaartje zijn aangegeven, kunnen de Rallye-deelnemers een keuze doen. De ingetekende plaatsnamen zijn die van alle controlepunten.

De „hoofdstraat" van Lamia (Griekenland) geeft een beeld van de toestanden in het gebied, dat rijders op de Balkan-routes moeten doortrekken.

Zooiets kan je in een Rallye heel gemakkelijk overkomen — maar de slachtoffers verliezen er den moed en hun goed humeur niet bij.

Verleden jaar, en in 1935, bestond de klassemmentsproef uit een acceleratie-rem- en manoeuvreerwedstrijd, waarin o.m. een figuur acht zoo snel mogelijk moest worden gereden.

km.). Komen er rijders aan 'n contrôle te laat of veel te vroeg binnen, of vertrekken zij te vroeg, dan kost dit hun strafpunten, en ditzelfde is het geval, indien bij aankomst te Monte Carlo bepaalde uitrustingstukken defect of beschadigd blijken te zijn. de vóór den start aangebrachte zegels aan motorassen en radiator zijn verboden of verdwenen, of bepaalde andere technische onregelmatigheden mochten worden geconstateerd.

Oppervlakkig beschouwd lijkt de eisch van 40 km., resp. 50 km. per uur gemiddelde snelheid menigeen misschien niet zoo zwaar, doch men dient zich goed rekenschap ervan te geven, dat deze geldt met inbegrip van alle oponthoud voor verzorging van den wagen, voor eventuele maaltijden op een stoel, eenige uren slaap in een bed of clubfauteuil, als die er tusschen twee contrôles af kunnen — hetgeen bij tegenslag van eenig belang al gauw niet meer het geval is. Slechts voor grensoverschrijdingen en de overtochten van groote rivieren of zee-engten wordt een bepaalde tijdvergoeding gegeven. Met dit al dient b.v. een deelnemer uit Tallinn ca. 100 uur na zijn vertrek uit de Estlandsche hoofdstad aan de boorden van de Middellandsche Zee te staan. . . . Neemt men nu in aanmerking, dat de Rallye-rijders uit de verst verwijderde startplaatsen veelal tot uitputtens toe moeten kampen met de aartsvijanden van het automobilisme: sleetuwestormen, spiegelgladde ijswegen, en, last but not least, mist, terwijl met name in den Balkan de wegen voor een deel weinig anders zijn dan of modderpoelen of hardgevroren kuilen-en-gaten-collecties — dan kan ook de niet-automobilist zich een idee vormen van de eischen, welke in de Rallye Monte Carlo aan mensch en machine worden gesteld.

De deelnemende dames zijn meestal afdoende op wintersche ontberingen gekleed.

Teneinde een schifting te brengen tusschen de deelnemers, die met een gelijk aantal punten in Monaco arriveeren — dat dit, vooral in een zachten winter en bij het vermelde systeem van punten-telling, met heel wat rijders kan gebeuren, zal duidelijk zijn — houdt men na de aankomst een of meer z.g. klassemmentsproeven, waarin zelden door twee voor het overige gelijkstaande deelnemers weer eenzelfde puntencijfer zal worden behaald. Die proeven zijn van oudsher een zorgenkind der organisatoren (en der rijders!) geweest, omdat 't zoo lastig is, daarvoor een vorm te vinden, welke zich bij het groot-toeristische karakter van de Rallye zelf aanpast, en niet bij voorbaat den lichtsten wagen met 'n gecamoufleerden renmotor de beste kansen geeft. Ditmaal zijn er twee klassemmentsproeven, waarvan de eerste reeds in het laatste route-gedeelte van de Rallye is verwerkt: het 100 km. lange traject Le Muy—Monte Carlo, bezet met enkele geheime tijdscontrôles, moet op de seconde af met een moyenne van 50 km. per uur worden gereden. De tweede proef bestaat uit een acceleratie-rem-wedstrijd over 300 meter, op den dag na aankomst. Het totaal klassemment heeft een aparte categorie voor wagens met een motor beneden 1,5 liter inhoud.

Reeds vele jaren hebben sportieve Nederlandsche automobilisten, aangetrokken door de charme van het avontuurlijke, aan de Rallye Monte Carlo meegedaan. Een landgenoot, dr. Sprenger van Eyk uit Heerlen, op Graham Paige, behaalde zelfs eenmaal de overwinning; dat was in een tijd (1929), toen de amateur nog niet zoo'n bijkans onweerstaanbare concurrentie van fabrieksrijders met speciaal geprepareerde wagens ondervond als tegenwoordig.

Dat de eminente Hollandsche Ford-rijder G. Bakker Schut verleden jaar de vierde plaats in het algemeen klassemment bezette, is een prestatie, welke men dan ook hoog moet aanslaan.

De numeriek sterke Nederlandsche deelneming dateert pas van de laatste jaren, en ditmaal is het record-cijfer van 26 ingeschreven landgenooten bereikt (4 uit Palermo, 4 uit Umea, 3 uit Stavanger, 1 uit Tallinn en Königsberg, 13 uit Amsterdam). Daarmee bezet

Als door de deelnemers weer „civiel" wordt gedragen, en alle vermoeienissen achter den rug zijn: Op 't plein voor het paleis van Monaco nemen Bakker Schut (midden) en zijn mederijder De Beaufort hun zwaar bevochten vierden prijs in de Rallye 1936 in ontvangst.

Een gezicht, dat velen Rallye-rijders maar al te bekend is: het spiegelgladde oppervlak van een weg met eerst door dooi gesmolten en toen weer bevroren sneeuw. Uren achter elkaar moet soms, in 't hooge Noorden, over dergelijke wegen worden gereden.

Kettingen om de drijfwieken zijn een onontbeerlijk hulpmiddel in streken, waar de dik vallende sneeuw niet van de wegen wordt geruimd.

Kaartlezen en Rallye-rijden zijn een paar onafscheidelijke begrippen.

ons kleine land achter Engeland met 35 en Frankrijk met 28 deelnemers een wel zeer eervolle derde plaats, vooral als men in aanmerking neemt, dat van alle overige naties geen enkele meer dan 6 inschrijvers heeft geleverd. Deze groeie van de Hollandsche vertegenwoordiging in dit belangrijke internationale sportevenement is niet in het minst te danken aan de propagandistische bemoeiingen van de Koninklijke Nederlandsche Automobiël Club, welke adspirant-deelnemers op velerlei wijzen met raad en daad bijstaat, en zich in de laatste jaren met succes veel moeite heeft gegeven, de Nederlandsche rijders bij hun voorbereidingen, klassemmentsproef-oefeningen enz. behulpzaam te zijn. Haar sportcommissaris maakt in Monte Carlo deel uit van het Rallye-comité, en is zodoende voortreffelijk in staat, de sportieve belangen der Nederlandsche deelnemers daar te behartigen.

Moge het onzen landgenooten in het groote avontuur van deze maand in elk opzicht naar den vleeze gaan!

DE JONGELING MET HET TELMACHIENTJE

door Karl Detzer

Gevraagd pittig jongmensch met aangenaam voorkomen, in staat voorschrift nauwgezet te volgen. Ervaring onnoodig. Adres: Ferguson, Lincoln-gebouw 1919.

Den heer Ferguson, Lincoln-gebouw 1919, Stad. Geachte Heer, Antwoord op uw advertentie in 't ochtendblad. Ik ben 23 jaar oud, en pittig. Voorkomen, zacht nitgedrukt, betooverend. Als ik een voorschrift te pakken heb, volg ik 't zoo noodig naar Vuurland. U kunt niet buiten me. Wanneer zal ik komen? Hoogachtend Tom Matson.

Den heer Tom Matson, Washingtonstraat 2364, Stad.

Geachte heer Matson, U lijkt me wel pittig. Komt u morgenochtend tien uur. Hoogachtend Robert Ferguson.

Beste Tom,

Ik moest je eigenlijk niet eens schrijven, want je gedrag gisteravond was meer dan erg. Iedere vader zou woedend zijn, als je hem zoo onhebbelijk antwoord gaf. Vader had 't volste recht, naar je vooruitzichten te vragen, en 't is volkomen juist, dat je niet eens moeite gedaan hebt voor een betrekking, sinds je afgestudeerd was.

Ik had je nog zoo gewaarschuwd, dat vader heusch al zorg genoeg had — zijn heele geld zit in zeven perceelen graan, die niet eens genoeg opbrengen, om de belasting te betalen. Hij kan er niet aan denken, ook nog een schoonzoon te moeten onderhouden. Had je tenminste nog toegegeven, dat iedere jongeman werk hóórt te zoeken, dan was er nog met hem te praten geweest. Nu wil hij nergens meer over hooren. Vanochtend aan 't ontbijt dacht hij aan je, en zijn koffie ging erdoor over den rand heen.

't Is uit, Tom. Ik geloof niet, dat vader of ik ooit iets anders in je zullen zien dan een leeglooper. Dus moet ik je verzoeken, niet meer aan te komen. Onverzettelijk. Dorothy.

Informatie-bureau Ferguson.

Inwendige dienst. Vertrouwelijk.

Aan: T. Matson.

De informatie hebben ons bevredigd. Gelijk wij mondeling overeenkwamen zal uw salaris voor acht-urigen werkdag vier dollars bedragen. Begin morgenochtend acht uur. Onderhavige opdracht duurt tien dagen.

Wij herhalen, dat deze mededeelingen vertrouwelijk zijn. Grootte firma in comestibles wil hier filiaal openen en heeft Bureau Ferguson opgedragen na te gaan, op verschillende punten, waar panden beschikbaar zijn, verkeer te tellen, teneinde aldus druksten hoek te vinden. U zult verkeer tellen hoek Bergstraat en Heuvelstraat, 's morgens en 's middags vier uur. U ontvangt hierbij telmachine, die u in uw zak houdt. U hoeft slechts met duim op knop te drukken voor iederen voetganger, die hoek passeert.

Belangrijk: spreek niemand over telling en laat niemand telmachine zien. Vervolgens: u spreekt tegen niemand in diensttijd. Door herhaalde inspectie zal ik nagaan, of deze orders worden uitgevoerd. Op overtreding volgt onmiddellijk ontslag.

Robert Ferguson, directeur.

TELEGRAM.

Dorothy Frost, Wilgenpark 180.

Brief ontvangen en gelezen. Zeg vader, dat ik morgen positie aanvaard. Voornitzichten daverend. Als ik genoeg gespaard heb neem ik die zeven perceelen graan van hem over alsmede dochter. Zonde van die koffie. Hartelijkst. Tom.

„Juffrouw, mag ik nummer 564 van u? Hallo, Dorothy. Met Tom. Wat? Met Tom, zeg ik. Hoe bedoel je? Als je even geduld hebt, zal ik je

alles uitleggen. ... ja, hoe kan ik dat nou, als je me niet aan 't woord laat komen? Ik zal je vertellen hoe 't zit. Ik kón niets tegen je zeggen. Waarom niet? Omdat ik aan 't werk was, toen je daar langs kwam. Nee, ik deed heel wat meer dan op 'n hoek staan lanterfantten met m'n handen in m'n zakken en langs de menschen heen kijken. Maar ik kan je niet zeggen wát ik deed. 't Is van a tot z vertrouwelijk. Ja, dat zei ik: vertrouwelijk. ... Nee, hoor nu eens, ik zou 't je graag vertellen, als ik 't kon, maar ik kán 't gewoon niet! 't Spijt me, dat je me hebt zien staan, want. ... Nee, ik stond niét op een ander meisje te wachten! Als je niet zoo achterdochtig was. ... hallo, Dorothy, hallo! Dórothy! Nee, laat u maar, juffrouw. ...”

Informatie-bureau Ferguson.

Dag-rapport.

Teller: Tom Matson.

Plaats: Hoek Berg- en Heuvelstraat.

Datum: Maandag 18 Oct.

Totaal in 8 uren: 7617.

Opmerkingen: Ik heb geen opmerkingen, maar wel twee vragen. 1. Wat moet ik doen, als zekere persoon een paar uren zoekbrengt met heen en weer loopen achter me om, met haar kin in de hoogte, zonder me aan te kijken? Moet ik haar iederen keer, dat ze passeert, meetellen? 2. Weet u ook een middel tegen het branden van mijn voeten, ontstaan doordat ik er 8 uur per dag op sta, op een betonnen trottoir?

Informatie-bureau Ferguson.

Inwendige dienst. Vertrouwelijk.

Aan: T. Matson.

Antwoord vraag 1: Tel iedereen, die passeert, onverschillig hoe vaak. U zult zien, dat niemand vaker dan 3 of 4 maal daags passeert, en in ieder geval is bedoelde voetganger mogelijke klant voor zaak in bedoeld pand. Antwoord 2: Heete voetbaden 's avonds al geprobeerd?

Robert Ferguson, directeur.

Den heer Ferguson.

Dinsdag 19 October

De persoon, in rapport gisteren genoemd, passeerde vandaag weer. Heb aantal keeren geteld, precies 211, niet meegeteld keeren, dat zij stil stond en naar mij staarde, terwijl ik trachtte haar te negeeren volgens uw orders. Moet ik haar blijven tellen?

Tom Matson.

Informatie-bureau Ferguson.

Inwendige dienst. Vertrouwelijk.

Aan: T. Matson.

Kan mij niet ophouden met rapporten over menschen, die niets beter te doen hebben dan stilstaan en u bekijken. Hindert die persoon u weer, roep dan politie. Vergeet niet politie-agenten te tellen.

Ferguson.

Lieve Dorothy,

Donderdag 21 October

't Is tamelijk onzinnig, zooals je de laatste vier dagen doet. Zooals ik je al gezegd heb, is 't me verboden, onder mijn werk tegen iemand te spreken — als jij met Greta Garbo en Mae West gearmd langs kwam, en jullie begonnen alle drie tegen me te praten, moest ik nóg mijn mond houden. Dus je schiet er niets mee op, of je al heen en weer loopt en net doet, of je me niet ziet. Over een weekje kan ik je alles vertellen en een einde maken aan je nieuwsgierigheid, die me, als ik 't zeggen mag, wel een beetje onmatig lijkt. Tot zoolang zul je me een plezier doen, als je wegblijft.

Tom.

Vrijdag 22 October

Beste Tom,

Dus je hebt me herkend! Je keek me anders net aan, of je nog nooit van me gehoord had. 't Is maar goed, dat die kant van je

karakter aan 't licht komt, voor 't te laat is, zegt vader. Ik ben 't met hem eens, en als ik me amuseeren wil, door te kijken, hoe mal je je aanstelt, hoef ik daar niemand permissie voor te vragen. Dacht je, dat ik 't niet begreep? Wat jij een positie noemt, is gewoon een weddenschap, die je probeert te winnen, door daar voor boonenstaak te staan. Dat kun je, dus ga je gang maar, en win 't.

Mike Doran, de glorie van zijn universiteit, waar ik je al eens over verteld heb, komt morgen op doorreis hier, en hij had graag, dat ik hem de stad en omstreken liet zien. Ik zal hem zijn zin geven. Je zult ons wel zien. Tot dan. Dorothy Frost.

TELEGRAM.

Dorothy Frost, Wilgenpark 180.

Laat dat stuk kalfskop uit mijn buurt blijven. Wees gewaarschuwd, laat hem schieten. Groeten. Tom.

TELEGRAM.

Tom Matson, Washingtonstraat 2364.

Je zin voor humor zeker afgesleten; je had moeten teekenen aanhalingsteekens Hartelijkst aanhalings-teekens; dat was leuk Mike zoeven aangekomen. Zie je wel Dorothy Frost.

„Hallo wagen 81. Wagen acht één. Ga naar den hoek Bergstraat en Heuvelstraat. Vechtpartij. Hallo, politie-radio, hallo, wagen 81. ...”

„Hallo, sergeant, met wagen 81. Stuur alstublieft versterking. Er staan vijfduizend menschen hoek Bergstraat en Heuvelstraat. 't Is er zoo vol, dat we de vechtpartij niet kunnen vinden.”

„Hallo, wagens 54, 67 en kruiser 14. Bergstraat en Heuvelstraat. Oploop. Voortmaken! Spoedafdeeling, Bergstraat en Heuvelstraat. Pantserwagen 3, Bergstraat-Heuvelstraat. Een relletje. Opschieten allemaal!”

Informatie-bureau Ferguson.

Dagrapport.

Teller: Tom Matson.

Plaats: Hoek Bergstraat-Heuvelstraat.

Datum: 23 Oct.

Totaal in 8 uren: 16161.

Opmerkingen: Ik breng mijn rapport niet persoonlijk wegens onoverkomelijk beletsel. Ik zit namelijk in de gevangenis, maar ik zal er om 8 uur wel weer uit zijn om verder te tellen. Ik zal echter een nieuw telmachientje moeten hebben, want de politie heeft 't oude ingepikt, in de meening, dat 't een moordwapen was; belachelijk, want ik heb 't vuile werk niet met 't machientje opgeknapt, maar met mijn knuist.

Ik zal naar waarheid verhalen, wat er gebeurd is; de kranten maken er toch maar wat van. Ik stond op mijn hoek met 't machientje in mijn zak, en ik telde als gewoonlijk 't verkeer, toen die persoon, die me al meer had gehinderd, weer langs kwam. Zij had een grooten knul bij haar, dien ik nooit uit heb kunnen staan, en toen ze in mijn buurt waren, bleef hij staan en begon te lachen of er iets gekks aan was, dat een mensch op een fatsoenlijke manier zijn brood tracht te verdienen. Ik ergerde me blauw. Maar ik hield me aan mijn orders en deed geen mond open. Ik klikte maar door met mijn machientje, maar hem heb ik niet meegeteld, want hij is maar gedeeltelijk mensch, want hij voetbalt in 't studenten-elftal, en u had gezegd, dat ik alleen mannen en vrouwen moest tellen.

Enfin, hij lachte maar, en er kwamen mensen omheen staan, en die lachten ook. Ik zei nog steeds niets, ik drukte maar op 't knopje, zoo vaak er iemand bijkwam. Toen zei dat stuk mensch tegen de persoon, die bij hem was, dat ze heel verstandig gedaan had, met me de bons te geven, want dat ik waarschijnlijk mijn heele leven op 'n hoek van een straat zou staan. Ik heb niet gesproken, maar ik heb hem gewenkt, dat hij op moest stappen. Ik wenkte eerst met mijn kin en toen met mijn arm en ten laatste met mijn voet. Dat voetgebaar schijnt een beetje breed geweest te zijn, en misschien een beetje krachtig, hij gilde tenminste en hij tolde rond en wou me een mep geven. En nu als man tegen man gesproken, meneer Ferguson, u zou precies gedaan hebben, wat ik deed. Ik gaf hem zijn portie, en al ben ik niet erg groot, ik was zoo woedend, dat 't hem overviel. Ik gaf hem 'n paar tikken, hoogstens dertig of veertig, en er kwamen hoe langer hoe meer menschen bij, en ik kon maar één hand gebruiken, want met mijn andere hand moest ik aldoor 't knopje afdrukken.

Ik was niet van plan, hem door 't raam van den scheerwinkel heen te duwen, maar 't dikke kalf ging ineens achteruit, zóó door de ruit heen, en al de barbiers kwamen naar buiten rennen en schreeuwden om politie.

Toen kwam de politie, en die heb ik ook geteld, zooals u vroeg. Ik heb 68 agenten kunnen tellen, maar misschien heb ik er een paar gemist, want er waren onderwijl allerlei lui mee gaan vechten, want ze dachten, dat 't oproer was, en er kwamen aldoor troepen menschen bij, zoodat ik 't haast niet bij kon sloffen met mijn machientje, want dat telt maar bij één op — ik had er best een kunnen hebben, dat met tientallen werkte.

Ik moest helaas weg van de politie een kwartier vóór mijn acht uren om waren, maar zooals u ziet, is het totaal voor dien dag ruim dubbel zoo groot als op andere dagen; oorzaak hiervan is de menigte, die aangetrokken werd doordat die knul door die spiegelruit duikelde. Hieruit zult u begrijpen, dat ik een ander telmachientje moet hebben, wil ik straks om 8 uur weer aan den gang kunnen.

*Gemeente-ziekenhuis.
Zaal 4 (Ongevallen).*

Binnengekomen: 4.41 n.m.: Mike Doran. Schrammen en kneuzingen aan hoofd, borst, rug, armen en beenen. Gebit gehavend — gerapporteerd aan tandheelkundige afdeling. Ingeschreven door: politie.

Informatie-bureau Ferguson.

Hoofdkantoor Smulhuizen Roode Ster, Chicago.

Mijn Heeren, Bijgevoegd rapport over tien punten, waarop laatste week voetgangersverkeer geteld. Wij betreuren, dat u geen langere telling wenscht. Zooals u echter zult opmerken, vertoont perceel hoek Bergstraat-Heuvelstraat, eigenaar S. D. Frost, Wilgenpark 180, veel hooger gemiddelde dan eenig ander waargenomen punt.

Tevens zult u opmerken, dat gemiddelde op dat punt aanzienlijk werd opgedreven laatsten dag van telling, ongetwijfeld door specialen Zaterdagstoeloop. Hopende u hiermee tevreden zult zijn, ben ik,

Hoogachtend
Robert Ferguson, directeur.

Lieve Tom,

Hoe kan ik je ooit voldoende excuus vragen? Zeker niet per brief, dus zul je vanavond moeten komen dineeren.

Vader wil je ook feliciteeren. Toen ik hem vertelde, wat er Zaterdag gebeurd was, sloeg hij aan 't razen, totdat hij in de krant las, dat je in dienst van een telmachine stond. Maar hij kon onmogelijk weten, dat je de voetgangers telde, want dat wou je me niet vertellen, wat bewijst, hoe 'n eerlijk en degelijk mensch je bent, omdat dat hoekpand aan vader hoorde, en dus wou je je patroon niet verraden, om vader een extra-voordeeltje te bezorgen.

Maar toen de gemachtigde van Smulhuizen Roode Ster vanochtend kwam en vader naar zijn prijs vroeg, begreep vader alles, en toen heeft hij zijn advocaat direct naar de politie gestuurd om je vrij te maken. Je bent een genie geweest, Tom, dat je zoo'n oploop bij elkaar hebt weten te lokken, en dat je er toch om dacht, aldoor maar door te blijven tellen! Vader zegt, dat hij zoo iemand precies nodig heeft, om hem in zijn zaken te helpen.

We verwachten je om half zeven. Hartelijkst, Dorothy.

P.S. Mike is om twaalf uur uit 't ziekenhuis gekomen en meteen teruggegaan naar huis.

Ik was niet van plan hem door 't raam van den scheerwinkel heen te duwen, maar 't dikke kalf ging ineens achteruit, zóó door de ruit heen, en al de barbiers kwamen naar buiten rennen en schreeuwden om politie.

Britsche legervliegtuigen op patrouille-vlucht boven Palestina.

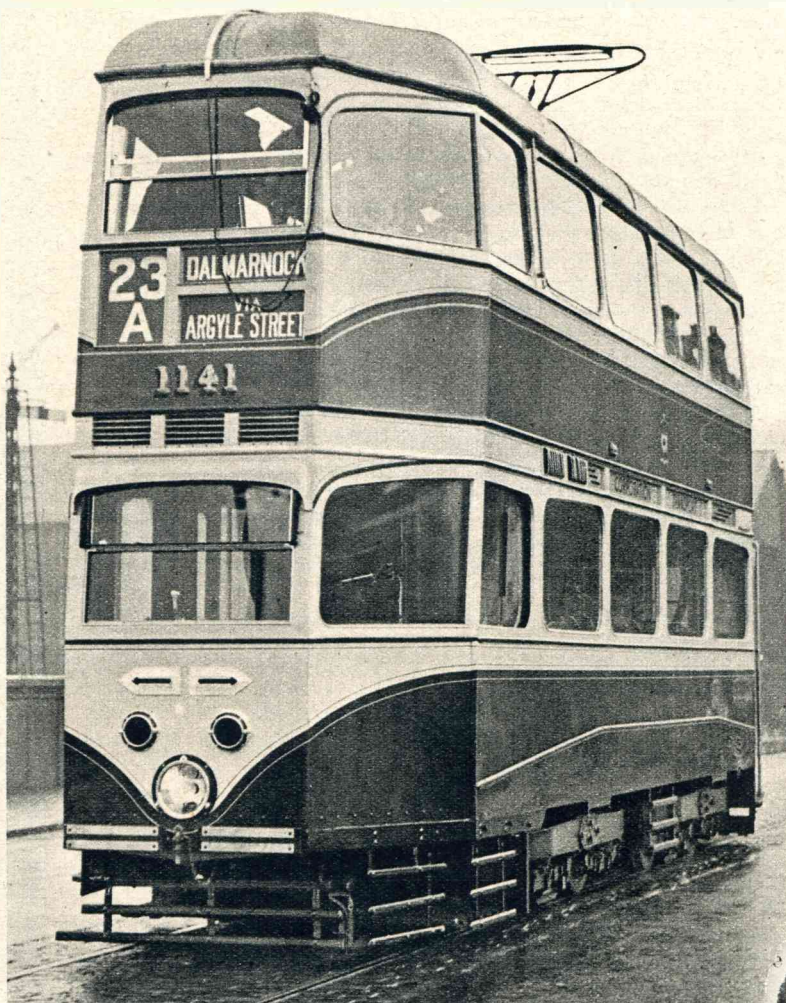

In den Londenschen dierentuin is vijf weken geleden een Shetlandsche pony geboren. Een foto van het paardje, dat niet veel grooter is dan een normale hond, met z'n bewaker.

De Duitse ingenieur Rundstaller is er na twaalf jaar moeizamen arbeid in geslaagd, een schrijfmachine voor componisten te construeeren.

★ VARIA ★

De nieuwste tram-wagen, welke dezer dagen te Glasgow (Schotland) in gebruik werd gesteld, is gestroomlijnd, heeft een extra verdieping en bezit een radio-installatie, door middel waarvan de conducteur de stopplaatsen duidelijk verstaanbaar kan afroepen (foto rechts).

KLEIN GRUT

door Edward Pembledon

Een, twee, drie, vier, vijf..." telde meneer Jones halffluid en met een vlugge beweging van zijn linkerhand schoof hij vijf ruwe, doffe steentjes van zich af, waarvan de grootste niet groter was dan een erwt. Voor zich op tafel had hij een heel hoopje van die steentjes liggen en de schaal aan zijn rechterhand was er half mee gevuld. Het was een vervelend werkje, waarmee hij zich bezig hield; een werkje, dat nochtans groote accuratesse vereischte. Want die onooglijke steentjes waren ruwe diamantjes en dienden zorgvuldig te worden geteld, voor ze van het kantoor van de mijn naar de Bank werden gezonden.

"Een, twee, drie, vier, vijf..." telde hij voort, een nieuw hoopje opzij schuivend. Zijn stem klonk hol door het verlaten kantoor. Eenmaal in de maand benutte hij het stille middaguur voor dit telwerk, veilig opgesloten achter de getraliede vensters en beschermd door een alarminstallatie.

"Een, twee, drie, vier, vijf..." "Schrik niet, meneer Jones," zei een rustige stem in de deur. "Handen op, alsjeblief..."

Jones keek ontsteld op. In de deuropening stond een kerel als een reus hem grijnzend aan te staren. Voor zijn oogen had hij een lap met een paar gaten gebonden en zijn rechterhand omklemde een pistool, dat hij dreigend op de borst van meneer Jones gericht hield. Langzaam stapte hij het kantoor binnen met zijn zware laarzen.

Jones zat daar aan tafel, verstijfd van schrik en met zijn handen in de hoogte. Hij begreep niet, hoe de kerel binnengekomen was. Maar hij was er in ieder geval en geen tralies of alarminstallatie kon nu nog baten. De kluis stond open en over drie kwartier keerde het personeel pas terug. De boef had dus allen tijd, om 'n goeden slag te slaan....

"Hoe ik hier binnen ben gekomen, hè?" lachte de gemoedelijke bandiet, terwijl hij achter Jones ging staan en vlug een touw om zijn polsen sloeg. "Nogal eenvoudig, mijn waarde. Je moet den portier zeggen, dat hij zich niet zoo uit moet sloven voor den directeur. Mister Daughton is mans genoeg, om zelf zijn tasch naar zijn privé-kantoor te dragen. Een portier is er, om een oogje te houden op de deur. Had hij dat gedaan, dan had ik geen schijn van kans gekregen naar boven te loopen en me in te laten sluiten. Eenvoudig, niet?..."

Hij lachte smakelijk en bond intusschen de beenen en armen van meneer Jones stijf aan den stoel en dezen weer aan de tafel vast.

"Ziezoo, dat is gebeurd," ging hij tevreden voort. "Ik zie, dat ik toevallig geluk heb. Jullie hebt het moois keurig voor me gereed gelegd..." Hij keek naar de open deur van de kluis en klopte Jones amicaal op den schouder. "Je hebt niet te klagen over de behandeling, wel? Ik houd niet van geweld, zie je. Wees maar niet bang, dat ik je wat zal doen. Dat pistool is een onschuldig ding — 't is maar een oud startpistool van de Beers-mijn. Het blaft wel hevig, maar het bijt niet. Je zou er bij wijze van spreken zelfs geen vlieg mee dood kunnen schieten."

Jones gaf geen antwoord op die breedprakige onthoezelingen. Hij daacht in zijn baas, aan 't half miljoen aan manten, dat daar in de kluis maar het grijpen lag en verwenschte zijn nacht. Toen viel zijn blik op het

startpistool, dat dicht bij hem op tafel lag, terwijl de dief op de kluis in den hoek toetrad. Zijn onaangename lach deed hem knarsetanden van woede.

Een doodonschuldig startpistool was het, waardoor hij zich vrees had laten aanjagen. Als zijn collega's het ooit eens te weten kwamen, lachten zij zich een ongeluk. En de baas zou te keer gaan van je welste. Hij stikte bijna in zijn kauwgom, zóó wond hij zich op over zoo'n beschamend avontuur....

Terwijl de dief met volmaakte gemoedsrust de grootste steenen uitzocht, vernauwden de oogen van meneer Jones zich eensklaps tot spleetjes. Hij bewoog zijn rechterarm en spande zich in, om wat ruimte in het touw te krijgen, waarmee hij aan de stoelleuning vastgebonden zat. Het gaf inderdaad iets mee en na eenige vergeefsche pogingen gelukte het hem zijn onderarm vrij te maken. Toen boog hij zich met stoel en al opzij en tastte naar het startpistool....

De dief ving intusschen een gemoedelijke alleenspraak aan. "Die deugt niet — te veel gebarsten. Dit is 'n mooie steen, minstens vijfhonderd waard. Gelukkig dat ik verstand heb van die dingetjes, niet, meneer Jones? Veronderstel, dat je het bocht meenam en de mooiste spullen liet liggen. Alles meenemen gaat niet, zie je...."

Hij wierp een vluchtigen blik over zijn schouder naar meneer Jones, die stijf en strak achter de tafel zat. "Wat zie je er plotseling angstig uit," ging hij spottend voort. "Ben je soms bang, dat ik je baas ruïneren zal?"

Grinnikend stopte hij links en rechts de steenen in zijn zakken. "Ziezoo, dat is genoeg; laat de armoede de pees maar krijgen, zeg ik altijd. En u, meneer Jones?..."

Hij keerde zich om en liep halverwege de tafel. "Dat speelgoedding?" klonk het verwonderd.

"Heb ik hier," zei Jones kalm. De loop van het startpistool stak juist boven den tafelrand uit en was schuin op het hoofd van den bandiet gericht.

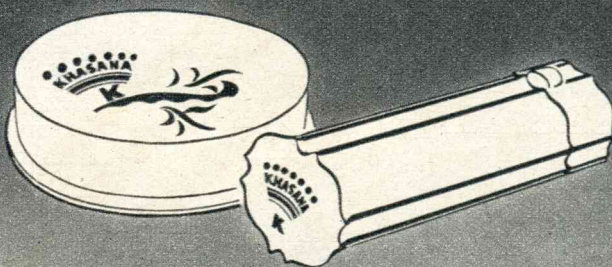
"Kom, kom..." zei hij verbluft, terwijl hij een stap nader kwam.

"Blijf daar staan!" gebod Jones dreigend en met een onheilspellenden blik. "Blijf daar staan, tot het personeel komt. Denk er om: dit pistool is geladen. Ik heb óók een hekel aan bloed, maar ik ken mijn plicht...."

De boef keek ongeloovig naar den loop van het pistool. Hij aarzelde, vloekte binnensmonds en dook eensklaps in elkaar. Toen sprong hij op de tafel toe en op hetzelfde oogenblik viel er een schot — een vreemde, doffe knal. De bandiet brulde, smakte in zijn sprong de tafel en den stoel met meneer Jones omver en sloeg tegen den vloer, terwijl links en rechts de diamantjes over den grond wegstoven.

Toen de bedienden een half uur later verschenen, troffen ze Jones in een zeer hulpeloos toestand onder de omgevallen tafel aan — een bezwijming nabij. Dicht in zijn nabijheid lag een reus van een kerel, wiens zakken uitpuilden van ruwe diamanten. Hij was bewusteloos, of misschien zelfs erger. Zijn grof gezicht vertoonde een tiental kleine wondjes, die veroorzaakt bleken te zijn door de dof glinsterende steentjes, die Jones had zitten tellen.

"Klein grut," stamelde Jones zwak. "Om het effect te verhoogen sloot ik de mounding van het pistool, dat daar ligt, met vochtige kauwgom af." Toen verloor hij het bewustzijn.

KHASANA

Rouge en Lippenstift voor een frisch en jeugdig uiterlijk. Tegen weer en water bestand en kissproof. Rouge Fl. 1.-. Lippenstift Fl. 1.25, -.75. • Kleine formaten elk Fl. -.35.

Ik schaam me mijn handschoenen uit te trekken, zóó rood en ruw zijn mijn handen — wist ik toch maar een middel...

Waarom gebruik je dan geen Kaloderma-gelée? Het houdt mijn handen altijd glad en zacht — en dat met een huishouden als 't mijne!

Kaloderma-gelée zal U zeker helpen. — Die ervaring heb ik bij honderden dames opgedaan. En — wat bijzonder prettig is — het maakt de handen niet vet!

's Avonds vóór het naar bed gaan de handen wasschen en goed afdrogen. Dan direct wat Kaloderma-gelée erop en een halve minuut goed inwrijven en masseren.

Een wonder, hoe zacht en glad je handen zijn. Die zie je al dat huishoudelijk werk niet aan!

Rode en ruwe handen worden in één nacht weer zacht en glad door:

KALODERMA-GELÉE

het speciale middel ter verzorging der handen

F. WOLFF & SOHN · KARLSRUHE

CHAUFFEUR-MONTEUR DIESEL-MONTEUR RADIO-MONTEUR

Regelmatig worden vele Cursisten van ons in deze steeds vooruitgaande beroepen geplaatst. Onze praktische lessen geven U vakkennis en zelfvertrouwen. Schrijf eens een brief om inlichtingen; het verplicht U tot niets. Ieder, die de lagere school heeft bezocht, kan de cursussen volgen en met onze hulp zijn doel bereiken. Ook hebben wij goede cursussen voor hen, die de ambachtsschool doorliepen. Leider: H. Kramer, ingenieur.

ASSO INSTITUUT VOOR BRIEFONDERWIJS
Nieuwe Plein 31, bij het Station - Arnhem

Dir. J. VAN DER BIJ - HOOFDONDERWIJZER

We beginnen bovenaan te knippen en gaan spiraalsgewijze naar beneden.

Allerlei kousen van willekeurige tint kunnen worden gebruikt. Het effect zal zeker aardig zijn.

ONZE OUDE KOUSEN PRODUCTIEF GEMAAKT

O, die ellende van telkens weer opnieuw te stoppen zijden, halfzijden en fil d'écosse-kousen! Nauwelijks zijn ze heel, of we kunnen weer opnieuw beginnen, en het ergste is wel, dat al dat stoppen op den duur toch niet meer helpen wil, om de eenvoudige reden, dat de meeste kousen het na een half jaar — soms langer, soms korter — begeben!

Tenminste... de voet. Het been van de kous bevindt zich dan meestal nog in uitstekende conditie. En daarom juist is het zoo jammer, om al die oude kousen zoo maar zonder meer weg te gooien.

Gelukkig is er genoeg op te verzinnen om het nog goede gedeelte van kousen op een nuttige manier voor iets anders te gebruiken, en tegenwoordig zijn er dan ook hoe langer hoe minder vrouwen, die haar kousen direct wegdoen, als zij ze niet meer dragen kunnen.

Laten wij — voor we verder gaan — eerst even er op wijzen, dat het altijd verstandig is, twee paar kousen van dezelfde soort en dezelfde kleur tegelijk te kopen. Is dan een kous van het ééne paar b.v. door een of ander ongelukje spoedig ongeschikt geworden om te dragen, dan kan de tweede kous vaak nog met een kous van het andere paar worden doorgedragen.

Wat nu de beenen van onze oude kousen betreft, sommige vindingrijke geesten zijn zelfs zoo handig, dat ze er in slagen, er allerlei kinderkleertjes, zooals directoirtjes, onderjurkje enz. van te fabriceren. Maar ook zonder dat we hieraan direct willen beginnen, zijn er genoeg mogelijkheden. Heel eenvoudig is natuurlijk, de kous in stukjes te knippen en die als vulling van speldenkussens en gewone kussens dienst te laten doen.

Ook stofdoeken zijn uitstekend van de beenen van oude kousen te maken. We knippen daarvan een paar rechthoekige lappen, vouwen die dubbel, leggen ze op elkaar en stikken dan het geheel in groote ruiten door.

Schoenenzakjes voor op reis maken we ook van de beenen van oude kousen. We knippen er eenvoudig van onderen een klein stukje af, maken het zakje daar dicht en halen het van boven met een koordje toe.

Kleerhangers bekleeden kunnen we ook met dit materiaal doen. We leggen 'n langen reep eenvoudig om den hanger heen en rimpelen hem van onderen in.

Sommige extra-zuinig aangelegde menschen gaan zelfs zoover, dat zij den naad van het kousenbeen heel voorzichtig lostornen en dan draadjes gaan uittrekken van het zijden materiaal, die zij dan

gebruiken als stopgaren voor kousen van dezelfde soort. Ongetwijfeld is dit een methode, die licht eens te probeeren valt.

Een werkje, dat in ieder geval dankbaar zal blijken, is het haken of breien met „koord”, dat van kousenbeenen is geknipt. We zullen hier even nader verklaren, wat precies bedoeld wordt: de foto's wijzen ons trouwens ook wel op weg.

We nemen het kousenbeen en beginnen van boven af spiraalsgewijze naar beneden gaand een smal reepje te knippen (ongeveer 1 cm. breed). We gaan steeds door en krijgen, doordat het reepje direct naar binnen omkrult, een soort koord, dat we gebruiken om te haken of te breien.

We nemen b.v. verschillende kleuren achter elkaar (eventueel door de kousen tevoren te verven, hoewel

We haken gewoon vasten in heen-en-weergaande toeren.

dat wel veel werk is) en haken van het koord met een grove haakpen een rechthoekigen lap, die als matje dienst kan doen, b.v. in de badkamer. We haken gewoon in heen-en-weergaande toeren en wel steeds vaster. Het effect is beslist aardig en het haken van zoo'n matje is een gezellig werkje om lange winteravonden door te brengen.

Tot slot zij nog vermeld, dat we een dergelijk kleedje nooit te warm mogen wasschen. Het beste is, een lauw sopje van een of andere zachte vlokkenzeep te gebruiken.

Het matje als het af is.

GEBREID SKI-PAKJE MET MUTS EN WANTJES

(3-5 JAAR)

Truitje. We nemen voor het truitje ongeveer 200 gr. wol. Het wordt gebreid met naalden nr. 9/0. Beginnen bij het voorpand.

Voorpand. Zet voor het voorpand 88 steken op en brei telkens afwisselend 1 recht, 1 averecht, 12 naalden hoog, voor den boord. Vervolgens brei men het pakje in 2 recht, 2 averecht, verspringen, d.w.z. eerst een naald 2 recht, 2 averecht, en de volgende naald ook, maar dan zóó, dat nu recht boven averecht komt en omgekeerd. Heeft men 86 naalden gebreid, dan begint het minderen voor het armsgat. Men kant bij het begin van de 87e naald 5 steken af en ook op het einde van de naald 5 steken afkanten.

Aan het begin en op het einde van de 91e en 95e naald brei men 2 steken te zamen. Heeft men in het geheel 125 naalden gebreid, dan begint men in het midden voor het minderen van den hals. Hier worden 18 steken afgekant en daarna worden de gedeelten van de schouders ieder afzonderlijk verder afgebreid. Aan de zijde van den hals worden bij de volgende naald nog 2 steken te zamen gebreid. Dit wordt nog herhaald tot en met de 132e naald, dus telkens aan de zijde van den hals 2 steken te zamen breien. Dan zonder minderen verder breien tot de 142e naald en vervolgens bij de 143e, 145e, en 147e naald telkens de eerste zeven steken voor de schouders afkanten.

Rugpand. Voor het rugpand zet men eveneens 88 steken op. Tot aan de 141e naald wordt het rugpand net zóó als het voorpand gebreid. Voor den hals worden nu in het midden 24 steken afgekant. Vervolgens wordt aan de zijde van den hals bij de 4 volgende naalden telkens aan weerskanten nog 1 steek geminderd, terwijl men de schouders op gelijke wijze als die van het voorpand brei.

Mouwen. 48 steken opzetten en het manchetje 1 recht, 1 averecht breien, 12 naalden hoog. Vervolgens weer in 2 recht, 2 averecht, verspringen breien. Bij de 6e naald en nog 11 maal bij iedere 10e volgende naald meerdert men aan weerszijden nog 1 steek. Meerderen tot en met de 116e naald, daarna zonder meerderen doorbreien tot aan de 123e naald. Dan gaat men minderen voor den kop van het mouwtje, waarvoor men telkens bij iedere naald de eerste 2 steken afkant, totdat er nog 22 steken over zijn, die gelijk worden afgekant. Dan alle naden verbinden en de mouw in 't truitje naaien.

Broekje. Voor het broekje gebruikt men 180 gr. vierdraadswol en brei men met stalen naalden nr. 9/0.

Met het linkerpijpje wordt begonnen en hiervoor worden 13 steken opgezet.

Alle heengaande naalden worden recht en alle teruggaande naalden averecht gebreid. Op het einde van de 2e-15e naald meerdert men telkens 1 steek. Dan zonder meerderen doorbreien tot aan de 31e naald. Dan zet men op het einde van de 31e naald nog 27 steken erbij op en sluit het breiwerk tot een ronding. De steken worden zóó verdeeld, dat er zich op de 1e en 4e naald 14 steken (op iedere naald) en op de 2e en 3e naald 13 steken bevinden.

Eerst brei men 39 naalden geheel recht, vervolgens meerdert men bij den

40en toer en nog 15 maal bij iederen 6en volgenden toer op het einde van de 2e naald en bij het begin van de 3e naald telkens 1 steek. Ook bij den 40en en nog 11 maal bij iederen 8sten volgenden toer bij het begin van de 1e en op het einde van de 4e naald wordt telkens nog 1 steek gemeerd. Boven de laatste meerdering brei men dan nog 4 toeren. Dan laat men de steken op de naald staan en brei het rechterpijpje.

Dit wordt gebreid gelijk aan het linkerpijpje, maar dan op tegengestelde wijze. Wanneer ook het 2e pijpje zoover klaar is, brei men boven beide pijpjes verder. Eerst brei men steken van de 1e en 2e naald van het linkerpijpje, daarna van het rechterpijpje en vervolgens de steken van de 3e en 4e naald van het linkerpijpje. Bij den volgenden toer worden de steken op 4 naalden verdeeld en daarna brei men als volgt: Op het einde van de 1e en 3e naald en bij het begin van de 2e en 4e naald worden telkens 2 steken te zamen gebreid. Dit minderen herhaalt men bij den volgenden toer en nog 4 maal bij iederen 2en en 3en volgenden toer op het einde van de 1e en bij het begin van de 2e naald. Ook maakt men deze minderingen 9 maal bij iederen 2en toer en wel op het einde van de 3e en bij het begin van de 4e naald.

Na de laatste mindering brei men nog 70 toeren. Dan wordt de verhooging voor den achterkant van het broekje gebreid. Bij den volgenden toer brei men 21 steken en keert vervolgens om. Dan brei men 132 steken terug, keert weer om en laat op het einde van de 8 volgende toeren telkens de laatste 10 steken van den vorigen toer staan. Dan nog eens omkeeren en weer boven alle steken breien. Er volgen nu nog 12 toeren. Bij den 9en toer brei men een gaatje, waarvoor men in het midden 2 steken te zamen brei en vervolgens 1 maal omslaat. Heeft men in het geheel de 12 toeren gebreid, dan kant men af en de rand wordt naar binnen omgeslagen en tegenenaaid. Door de gaatjes haalt men elasticiteit en de onderste rand van het broekje wordt met 2 toeren vasten omgehaakt. Onderaan bij het zooltje bevestigt men een elastiekje.

Muts. Voor het mutsje hebben we 50 gr. vierdraadswol nodig en stalen naalden nr. 9/0. Men zet voor het mutsje 144 steken op, men brei het vervolgens in de rondte en den boord 1 recht, 1 averecht, 20 naalden hoog. Dan 32 naalden recht breien. Bij iederen 18en steek wordt 1 steek geminderd, door 2 steken samen te breien. Daarna telkens boven deze minderingen weer een mindering maken, totdat er in het geheel nog 12 steken overblijven. Deze 12 steken te zamen trekken en 't mutsje aan den binnenkant aflechten. Hierbovenop wordt de pluim bevestigd en de rand wordt omgeslagen.

Wanten. Men maakt een opzetrand van 48 steken met naalden nr. 2 1/2, telkens afwisselend 1 r., 1 aver. Na 5 toeren moet men meerderen voor het spietje van den duim. Daartoe brei men rechts en links van 3 steken den

ZE SLAPEN..... ZE GROEIEN.....
ZE ZIJN GEZOND.....

omdat
ze het heele
jaar door
H-O Havermout eten!

H-O Havermout bevordert den eetlust, voedt de zenuwen en bestrijdt verstopping.. door zijn overvloedig gehalte aan kostbare Vitamine B!

Havermout, waarvan men reeds lang de hoge voedingswaarde erkende, van nature rijk aan versterkende bestanddeelen, is nog beter voor de gezondheid dan ooit werd beseft!

Slechte eetlust, zenuw-
achtigheid en verstopping
komen voort uit een tekort
aan de belangrijke Vita-
mine B in de voeding,
de anti-neuritische, zenuw-

**De wetenschap toont ons een
verbazingwekkend feit
omtrent Haver aan!**

voedende vitamine. Een bord smakelijk, roomig H-O Havermout bevat meer van deze kostbare vitamine dan ooit werd gedacht. Men heeft ook aangetoond, dat hoewel melk met haar vitamine B 2 goed voor den groei is, de groei toch het sterkst wordt bevorderd door vitaminen B 2 en B te zamen. Daarom is melk met H-O Havermout het beste „groeï“-dieet voor ieder kind. Het is het volmaakte ontbijt.

★ Zoowel H-O als het bekende Quaker Havermout worden thans in dezelfde Nederlandsche fabriek gemaakt. De voordeelige fabricatiemethode komt geheel den verbruikers ten goede en wij garandeeren onvoorwaardelijk de kwaliteit.

QUAKER EN H-O
(GED.MERK) **HAVERMOUT** (GED.MERK)

Slot op pag. 39

VAN KAPSELS EN HOOFDTOOI

De gala-avond ter eere van het huwelijk van prinses Juliana bracht heel uitgaand Den Haag in het Gebouw voor Kunsten en Wetenschappen. Keur van toiletten, waarvan dat van de jeugdige bruid wel het allermooiste was. Crème damastzijde met een over de schouders lang-afhangende luchtige draperie. In het streng in het midden gescheiden haar een diadeem van flonkerende edelsteen. De diadeem, die de silhouet langer doet schijnen en daarom het meerendeel der vrouwen zoo goed staat. Vreemd daarom, dat de Hollandsche vrouw zich over het algemeen nog onthoudt van deze zoo flatteuze haardracht. In tegenstelling met haar buitenlandsche zusters, die het snuffe van den modernen haartooi direct geaccepteerd hebben. In de loges der diplomatie dan ook, behalve den diadeem, in het kunstig kapsel verwerkte bloemen, veeren, ja zelfs bont. Levende Flora's kinderen en kunstbloemen; smalle reepjes bont, die als het ware een klein hoedje vormen; een arrangement van struisveeren of aigrettes. Over het algemeen heel erg weinig standaard-polka-kopjes meer. Ofwel een flatteuze wrong of rol in den nek ofwel hoog tegen het achterhoofd opgewerkte krulletjes. Wordt het voorhoofd meestal vrij gelaten, er bestaat ook een richting, die onmiddellijk bij den inplant van het haar een toef krullen aanbrengt. Daar in de meeste gevallen de ooren vrij blijven beleefd de oorhanger weer een glorie-tijd.

Het moderne kapsel steekt in ingewikkeldheid dat uit den tijd van Marie Antoinette naar de kroon. Een goede noot is echter, dat er een einde gekomen is aan de jarenlange uniformiteit en dat men er

Smal reepje persianer, dat ook als garnering op het toilet voorkomt.

meer en meer naar streeft om het kapsel in overeenstemming met de persoonlijkheid te brengen.

Ten slotte een enkel woord over het moderne avondhoedje, dat zóó klein is, dat het welhaast in de categorie: „hoofdtooi” kan vallen. Meestal bestaat het uit een garnituur veeren, bloemen of een enkele flatteuze bandeau op een bolletje van zijde of liever nog tule. Het is een prachtige uitkomst in den nood voor die vrouwen, die tijd nóch lust hebben om telkens weer uren bij den kapper door te brengen. Voor die vrouwen ook, wier haar ondanks permanent of bewerking met de lakspuit tóch niet lang in de juiste golven en krullen blijft. Het coquette avond-dopje is niet alleen synoniem met een belangrijke besparing op de kappers-rekening, maar het maakt ook, dat we in onverwachte gevallen toch altijd paraat staan voor schouwburg-bezoek of ander uitgangetje.

Avond-toilet van wit lamé met garnering van brandebourgs van witte soutache en zwart fluweel.

Modern avondhoedje met garnituur, dat aan 'n diadeem of Spaanschen kam doet denken.

Niet alleen de Sevillaansche heeft het monopolie van bloementooi in het haar. (Foto U.F.A.)

Gezellige blouses voor winter en voorjaar

188a. Effen blouse, ingezet vest, voorpand met schootje, lange mouw met manchet. Benodigde stof: 2 m. à 96 cm. br.

189a. Blouse van genopte stof, ingezet pand, korte mouw; wordt voor op den rok gedragen. Benodigde stof: 1.40 m. à 130 cm. breed.

190a. Vestblouse van wit flanel, hals met kraag, sluiting met knopen en knoopsgaten, voorpand met ingezette zakken. Benodigde stof: 3 m. à 70 cm. breed.

Verkrijgbaar in de maten 40, 42, 44, 46, 48.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan 't modealbum „Winterweelde“, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en juponnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatsnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 295651; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (alleen van 5 en 6 ct.) aan het

PATRONENKANTOOR „PANORA“, NASSAUPLEIN 1, HAARLEM

waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

188a

189a

188a

WAT ZULLEN WE ETEN?

- Zondag :** Rijstsoep.
Gepaneerde lamscooteletten
Bloemkool
Aardappelpuree.
Vruchtenpudding.
- Maandag :** Runderlapjes.
Gestoofde prei.
Aardappelen.
Havermoutschoteltje.
- Dinsdag :** Gehakt.
Appelmoes.
Aardappelen.
Amandelgriesmeelpudding
Varkensrib.
- Woensdag :** Roodekool met appelmoes.
Aardappelen.
Marmeladebroodje.
- Donderdag :** Aardappelsoep.
Koud vleesch.
Spruitjes.
Aardappelen.
- Vrijdag :** Kerrierijst.
Harde eieren.
Andijvie in een vuurvas-
ten schotel.
Aardappelen.
Beschuit met bessensap.
- Zaterdag :** Rookworst.
Stampot van zuurkool.
Gestoofde pruimen.

flesschen schoon te maken is ze te vul-
len met water en houtskool. Schud ze
en spoel ze vooral goed na.

Met een doekje met paraffine houdt
men elektrische apparaten in goede
conditie.

CORRESPONDENTIE

Mevr. J. te Dordrecht. Het is ons,
gezien het enorme aantal aanvragen,
werkelijk onmogelijk in het eerstvol-
gend nummer van Panorama het pa-
troon van een gebreide meisjesjumper
reeds te geven. Uw verzoek is echter
genoteerd en zoodra u aan de beurt is,
zullen wij het door u gevraagde plaatsen.

Gebreid ski-pakje (Slot van pag. 37)

verbindingsdraad als een rechten ver-
draaiden steek. Dit wordt 6 maal her-
haald bij iederen 4en volgenden toer.
Dan daarbij aansluitend de 17 steken
voor den duim van het gedeelte van
de hand aftellen, 3 st. erbij opzetten,
tot een ronding sluiten en den duim
breien, 8 toeren hoog. Het aantal steken
in vier gelijke deelen verdeelen en
boven ieder van deze vier deelen aan
het begin en einde bij iederen toer tel-
kens een steek minderen. Tenslotte de
steken aan elkaar trekken en afhechten.
Dan het handgedeelte verder afbreien.
Van den steek van den duim 3 nieuwe
steken opzetten en tot een ronding
sluiten. Deze drie steken bij de volgende
6 toeren weer wegminderen. Op dezelfde
wijze minderen als voor den duim, wan-
neer men 14 toeren heeft gebreid. De
kap van den handschoen wordt met
naalden nr. 3 gebreid. Men meerdert
bij den eersten toer telkens om de 4
steken 1 steek, zoodat er 60 steken op
de naald zijn. Telkens afwisselend 1 r.,
1 a. breien, 44 toeren hoog. Dan af-
kanten.

NUTTIGE WENKEN

Vuile plekken op behangselpapier ver-
wijdert men door er met droog brood
over te wrijven en ze daarna te be-
strooien met talkpoeder.

Bij het mangelen van fijne kanten
kleedjes, gordijnen enz. leggen we tus-
schen iedere vouw zijdepapier om
aan-elkaar-plakken te voorkomen.

Witte wollen artikelen, die geel zijn
aangevaren, weekt men een nacht in
is waterstof (1%) en wast ze daarna
Vandig.

en gemakkelijk middel om glazen

MINTA Keps

Verkade's „Minta Keps“
zijn heerlijk frisch in den
mond. Ook bij thee sma-
ken zij bijzonder goed.
Probeert U ze eens! Prijs
2 ons voor 25 cent. In luxe-
doosjes 40 cent. Vraagt U
uw winkelier ook eens naar
de verschillende andere
soorten Verkade's „Keps“!

VERKADE

EEN DATUM

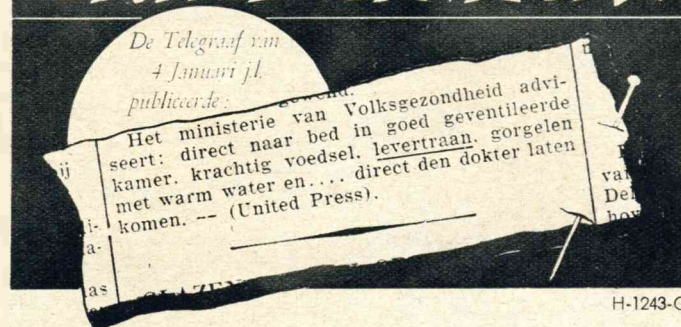

DIEN U IN HET OOG MOET HOUDEN!

Want op dien dag pu-
bliceeren wij de namen
der gelukkigen, die in aan-
merking komen voor een
geldprijs. In totaal wordt
ook dezen keer weer een
bedrag van tweeduizend
gulden onder onzen getrou-
wen lezerskring verdeeld.

Alle lezers hebben een kans
op een der geldprijzen, mits
zij op 7 Januari j.l. als
abonné in onze registers
stonden ingeschreven. Bent
U echter na dien tijd abonné
geworden, wanhoop dan
niet. Bij de volgende ver-
deeling dingt U ook mee!

GRIEP GEVAAR!

H-1243-G

Halitran 1200
uit de lever van Heilbor

60 maal
sterker
dan gewone
levertraan

geeft het lichaam weerstand
en beschermt tegen verkoud-
heid, bronchitis, GRIEP en
andere infectieziekten.

Het beste middel tegen de
Engelsche ziekte.

Nederlandsche doctoren
schrijven Halitran 1200 voor

juist in dezen gevaarlijken tijd hebben U en Uw
kinderen Halitran 1200 nodig. Halitran bestrijdt
niet alleen.... Halitran voorkomt griep.

Halitran 1200 is 60 x sterker dan gewone lever-
traan. Het hoog gehalte aan vitamines A en D
stelt het lichaam in staat de ziektekiemen te doden.
Geeft Uw kinderen thans Halitran 1200 en neemt
het zelf ook! Enkele druppels Halitran, in te nemen
op een schijfje sinaasappel of ander fruit of in het
eten hebben dezelfde be-
schermende werking als
een groote lepel gewone
levertraan.

Vitamine-gehalte
36.000 Int. Groei Eenh.
Vitamine A
3.000 Internat. Eenh.
Vitamine D

● Flacon voor 1 maand f 1.25, voor 3 mnd. f 3.25.

● NIEUW. Voor volwassenen in capsules, geheel smakeloos
met 'n slokje water, thee, etc. in te nemen.
50 stuks f 1.40 - 100 stuks f 2.40.

HALITRAN 1200

60 maal sterker dan gewone levertraan!

oerigheid van
il, maar wel
e steen gecc
gedachte:
opricht in
onverho

